

မောင်စိန်ဝင်း

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ် | မုတီးကုန်း

BURMESE
CLASSIC

Artist Maung
Graphic Zay

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- အဖွဲ့ခွင့်ပြုချက် = ၁၀၃၃ / ၂၀၀၁ (၈)
- အလုပ်အကိုင်ခွင့်ပြုချက် = ၆၃၆ / ၂၀၀၁ (၈)
- ပုံနှိပ်ခြင်း = ၂၀၀၁ - ခုနှစ်
အောက်တိုဘာလ - ပထမအကြိမ်
- အုပ်စု = ၅၀၀
- တန်ဖိုး = ၃၀ /
- ထုတ်ဝေသူ = ဦးတင်ရှိန် (မြဲ - ၀၃၇၆၃)
စန်းရောင်ရှိန်စာပေ
အမှတ် ၄ / ၁၇၇၊ မေခလမ်း
ဝေဘာဂီမြို့သစ်၊ မြောက်ဥက္ကလာပ
- အဖုံးပုံနှိပ်သူ = ဦးကျော်စင် (မြဲ - ၀၄၂၂၉)
ခိုင်ရည်မွန် ပုံနှိပ်တိုက်
တိုက်ခွဲ ၁၄/၁၆၊ မဟာသုခလမ်းနှင့်
၈၁-ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်။
- အတွင်းပုံနှိပ်သူ = ဦးရိုးမောင် (မြဲ - ၀၄၈၀၅)
ရောင်ခြည်ဦးပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် (၇၆)၊ ၄၃-လမ်း
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ပုဂံဆောင်ရာ မပြုကြဲရေး ဒို့တာဝန်
တိုင်းကင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြုကြဲရေး ဒို့တာဝန်
အချုပ်အခြာအာဏာ တာဝန်ခိုင်မြဲရေး ဒို့တာဝန်

စည်းကမ်းလိုက်နာ ဘေးကင်းကွာ
စည်းကမ်းဂိုဏ်း တိုးတက်မည်၊
စည်းကမ်းကိုက်ညီ ဘေးကင်းသည်။

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏
ပုဂံနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ⇒ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ခိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ⇒ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ⇒ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ⇒ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

သုပြောနေသမျှယုံချင်တယ်
မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

' သည့်ထက်ပိုသော
အပူအမောနဲ့
သူပြောနေသမျှ ယုံချင်တယ် . . .

မတ်လ၏ အပူကို ဂရုမထားနိုင်ဘဲ လိုရာခရီးကို ရောက်ဖို့
ပင် အမျိုးသားနှစ်ယောက် ဇောကပ်နေကြ၏။

သူတို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော ခရီးသည်တင်ကား၏
အမြန်နှုန်းကို အားမလို အားမရ ဖြစ်နေကြသည်။

လူငယ်က သူ့နံဘေးမှ အဖော်ဖြစ်သူကို စိုးရိမ်မကင်းစွာ
ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ဆရာစိုး . . . ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင် ‘အေး’ ရဲ့ ဈာပနကို
ကျွန်တော်တို့ မိပါ့မလား”

“မိမှာပါ ကိုနောင်၊ အခုမှ ဆယ်နှစ်နာရီခွဲပဲ ရှိသေးတာ။

မောင်စိန်ဝင်း (ပုစားကုန်း)

“ဟေ့ဟေ့ကြာခင် မြို့ကို ရောက်တော့မှာပါ ကိုနောင်”

စကားပြောဆိုကြပြီး အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ပြန်လည်ငြိမ်သက် သွားကြပြန်၏။

မြို့နယ်နိမိတ်ကို ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာပြီ ဖြစ်သော ကြောင့် ကားစပယ်ယာဖြစ်သူက ဆင်းမည့်ခရီးသည်များကို အသင့် ပြင်ထားရန် ဆော်ဩလိုက်၏။

ကားစပယ်ယာသံ ဆုံးသည်နှင့် နောင်လင်းထွန်းနှင့် ဆရာ စိုးဝေတို့က မတိုင်ပင်ဘဲ လှုပ်ရှားလိုက်ကြ၏။

နောင်လင်းထွန်းတို့ ကားပေါ်မှ ဆင်းတော့ နေ့လည်တစ် နာရီထိုးနေပြီ။ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသော နောင်လင်းထွန်းက ဆရာ စိုးဝေကို မေးပြန်၏။

“ဆရာစိုး . . . ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ကို အရင်သွားကြမှာ လဲ”

“ခဏလေး ကိုနောင်၊ အသုဘချ သွားမသွား မြင်းလှည်း ဆရာကို မေးကြည့်လိုက်မယ်”

အနားသို့ ထိုးဆိုက်လာသော မြင်းလှည်းကို ကြည့်ရင်း ဆရာစိုးဝေ ပြောလိုက်သည်။

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ် ၆

မြင်းလှည်းမောင်းသူက ဆရာစိုးဝေကို မြင်သည်နှင့် နှုတ် ဆက်စကား ဆိုတော့၏။

ဆရာစိုးဝေက ဒီမြို့လေးမှာ ကြီးပြင်းခဲ့သောသူ ဖြစ်သော ကြောင့်ပင် မြင်းလှည်းမောင်းသူနှင့် သိကျွမ်းနေခြင်း . . . ဟု နောင်လင်းထွန်း တွေးလိုက်၏။

“ဟာ . . . ကိုစိုးဝေပါလား၊ ခင်ဗျားတူမ အေးမြတ်မို့ရဲ့ အသုဘကို လာတာထင်တယ်၊ လာဗျာ လာ လာ၊ အင်း ကောင်မ လေးက ကံဆိုးလွန်းပါတယ်၊ အိမ်ထောင်ရေးကံ မကောင်းတဲ့အပြင် ဝိတ်ဆင်းရဲပြီး အရွယ်ကောင်းမှာ ဆုံးသွားရှာတာဗျ”

မြင်းလှည်းမောင်းသူက နောင်လင်းထွန်းကို အကဲခတ်သ လိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်၏။

ဆရာစိုးဝေကတော့ မြင်းလှည်းဆရာအား အဓိကကျသော အချက်ကို မေးလိုက်သည်။

“အေးမြတ်မို့ရဲ့ အသုဘ ချသွားပြီလား”

“ချသွားပြီ ကိုစိုးဝေ၊ နာရီဝက်နီးပါးလောက်တော့ ရှိသွားပြီ”

“ကဲ . . . ကိုနောင်၊ မြင်းလှည်းပေါ် တက်၊ ဆရာတို့ သူ့သာန်ကို အမိ လိုက်သွားရအောင်”

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

နောင်လင်းထွန်းရော ဆရာစိုးဝေပါ မြင်းလှည်းပေါ်တက် လိုက်ကြသည်။

မြင်းလှည်းဆရာကလည်း အလိုက်သိစွာဖြင့် မြင်းလှည်းကို ခပ်ပြင်းပြင်း မောင်းပေးလေ၏။

သူသာန်သို့ ရောက်ဖို့အရေးနှင့် အလောင်းကို မြင်ခွင့်ရဖို့ အရေးမှာ နောင်လင်းထွန်းနှင့် ဆရာစိုးဝေတို့ နှစ်ယောက်ထဲမက တော့ဘဲ မြင်းလှည်းမောင်းသူသို့ပါ ကူးစက်သွားရတော့သည်။

“ကိုစိုးဝေ တူမလေးက တကယ့်ကို သနားစရာပါဗျာ၊ သူ ဒီမြို့က နှစ်နှစ်လောက် ပျောက်သွားတော့ အားလုံးက ဝမ်းသာနေ ကြတာ၊ သူ့ယောက်ျား အောင်သစ်ကိုရော အောင်သစ်မိဘတွေ ဆွေမျိုးတွေကိုပါ မြို့ကလူတွေအားလုံးက အော့နလုံးနာကြတာ၊ ဒီမြို့ မှာ အောင်သစ်တို့က စီးပွားရေး အတောင့်ဆုံး၊ အေးမြတ်မို့တို့က သာမန်ပဲ၊ အေးမြတ်မို့ ဆယ်တန်းအောင်တော့ အောင်သစ်က အတင်းရအောင် ယူလိုက်တာ၊ အောင်သစ်က အေးမြတ်မို့ထက်

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

ငါးနှစ်လောက်တော့ ကြီးမယ်ထင်တယ်နော် ကိုစိုးဝေ”

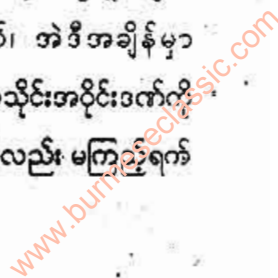
မြင်းလှည်းဆရာက နောင်လင်းထွန်းကို ရည်ရွယ်ပြီး တမင် ပြောဆိုနေတာ ထင်ရှားနေ၏။

အေးမြတ်မို့နှင့် နောင်လင်းထွန်းတို့ ဆက်စပ်ပတ်သက်နေ သည်ကို မြင်းလှည်းဆရာက သတင်းရထားပုံရ၏။

“အားလုံးက ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးကို ဘယ်ဖြစ်စေချင်ကြပါမလဲ၊ အေးမြတ်မို့ ကိုယ်၌ကကို ကံဆိုးလွန်းပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ်၊ ဒီမြို့ကနေ အေးမြတ်မို့ ပျောက်သွားတော့ ကိုစိုးဝေဆီမှာဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး၊ အားလုံးကလည်း မေ့လျော့နေကြတာ၊ အေးမြတ်မို့ မြို့ကို ရုတ်တ ခက် ပြန်ရောက်လာတော့ အားလုံး အံ့ဩသွားကြတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်ကျော်လောက်က ဒီလို အချိန်မျိုးမှာပဲ ကျွန်တော် မြို့ကို ပြန်ရောက်ခဲ့တယ်၊ အေးမြတ်မို့ရဲ့ သတင်းကို ကြားတယ်၊ ကျွန်တော်အစ်မတွေကရော ဆွေမျိုးတွေက ပါ အေးမြတ်မို့ကို လစ်လျူရှုထားကြတယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ အောင်သစ်ရဲ့ ဆိုးဒဏ် ပေဒဏ်နဲ့ အောင်သစ်အသိုင်းအဝိုင်းဒဏ်ကို အေးမြတ်မို့ အလူးအလဲ ခံနေရတာ၊ ကျွန်တော်လည်း မကြည့်ရက်

တာနဲ့ ရန်ကုန်ကို ခေါ်လာခဲ့တာ”

ဒီအကြောင်းတွေကို နောင်လင်းထွန်းလည်း သိနေသည်။ အေးမြတ်မိုးနှင့် ပတ်သက်ခဲ့၍သာ အခုချိန်ခါမှာ နောင်လင်းထွန်း သောကတွေ ဖြစ်နေရ၏။

အလိုက်မသိသည်ပဲ ပြောရမည်လား၊ စပ်စုလွန်းသည်ပဲ ပြောရမည်လား မသိ။ နောင်လင်းထွန်းနှင့် ပတ်သက်သည်တို့ကို မြင်းလှည်းဆရာက အမေးအမြန်းထူလိုက်၏။

“အော် ဒါနဲ့ ကိုစိုးဝေကို မေးရဦးမယ်၊ ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မြို့မှာ သတင်းထွက်နေတဲ့ကိစ္စပါ။ ကိုစိုးဝေအိမ်မှာ နေတုန်း အေးမြတ်မိုးက သူ့နဲ့ရွယ်တူကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ဘာ လိုလို ညာလိုလို ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား၊ ယူတော့မလိုလို ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆို”

မြင်းလှည်းဆရာ၏ စကားကြောင့် ဆရာစိုးတော့ နောင် လင်းထွန်းကို ကြည့်လိုက်၏။ သက်ပြင်းတစ်ချက် မှတ်ထုတ်ပြီးမှ မထူးတော့သည်မို့ ဆရာစိုးဝေ ပြောလိုက်သည်။

“ယူဖြစ်မယ့် အနေအထားမျိုးတော့ မရောက်ခဲ့ကြပါဘူး၊ ပတ်သက်ခဲ့တယ်လို့တော့ ပြောရမလားပဲ၊ သူက တခြားလူ မဟုတ်

ဘူး၊ ဒီမြင်းလှည်းပေါ်မှာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူတူ ပါလာတဲ့ နောင် လင်းထွန်းပဲ”

ဆရာစိုးဝေ စကားကြောင့် မြင်းလှည်းဆရာ၏ မျက်နှာ ပြုံးယောင်သန်းသွား၏။ သူ လူကဲခတ် တော်ကြောင်းကို သူ့ဘာသာ ဝှက်ယူနေပြန်သည်။

“ကိုစိုးဝေနဲ့ တွဲပြီး စတွေ့ကတည်းက ကျွန်တော် ထင်သား ပဲ၊ ကိုစိုးဝေနဲ့ အတူတူ အသုဘကို လိုက်လာတယ်ဆိုမှတော့ အေး မြတ်မိုးနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်ဆိုတာကို ရိပ်မိပါတယ်၊ ကျွန်တော်တင် မဟုတ်ပါဘူး၊ သုသာန်ရောက်ရင် အားလုံးက ဒီလိုပဲ ထင်ကြမှာပါ”

သုသာန်တစ်ပြင်ကို နေပူပူအောက်မှာ လှမ်းမြင်နေရ၏။ အသုဘအခမ်းအနားမှ ပြန်လာကြသော လူအုပ်ကြီးနှင့် တည့်တည့်တိုးလေ၏။

နောင်လင်းထွန်းတို့ သုသာန်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသော်လည်း အခါက နှောင်းခဲ့လေပြီ။

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

“မင်းတို့ နောက်ကျသွားပြီ မောင်စိုးဝေ၊ မင်းတူမရဲ့ အုတ်ဂူ ပိတ်ပြီးသွားပြီ”

သေဆုံးသွားသော အေးမြတ်မိုး၏ မိဘများက နောင်လင်း ထွန်းတို့ကို ဆီးပြောကြ၏။

ဆရာစိုးဝေနောက်မှ ကပ်ပါလာသော နောင်လင်းထွန်းကို မြို့ခံလူများက စိတ်ဝင်တစား ရှိနေကြ၏။

အေးမြတ်မိုးနှင့် နောင်လင်းထွန်းတို့အကြောင်းကို အားလုံး နီးပါးက သိထားကြသည် ထင်၏။

“ကောင်လေးက လူရည်သန့်သန့်နဲ့ ခပ်ချောချောလေးပဲ နော်”

“ဆုတောင်း မှားကြတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကို ပြောတာနေမှာ ပေါ့၊ အေးမြတ်မိုးက အောင်သစ်အပေါ် အတော်လေးကို စိတ်ကုန်လို့ မြို့က အပြီးထွက်သွားတာ၊ အေးမြတ်မိုး မြို့ကို ပြန်ရောက်လာတာ အတော်လေး ကုသိုလ်ကံ ဆိုးသွားတာ”

“သူ့ဇာတိမှာပဲ ခေါင်းချတဲ့ သဘောပဲ နေမှာပေါ့၊ ဒီကောင် လေးနဲ့ အေးမြတ်မိုးတို့က ယူခါနီးဆဲဆဲလို့ ပြောသံကြားတာပဲ”

“အေးမြတ်မိုး မသေဘဲ အောင်သစ် သေသွားရင် ဘယ်

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

လောက် ကောင်းလိုက်မလဲနော်”

အသုဘရှုပြီး ပြန်ထွက်လာကြသူများက သူတို့၏ အမြင် မှားကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဖြင့် တီးတိုး ပြောဆိုနေကြ၏။

နောင်လင်းထွန်းတို့ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမထားဖြစ် ကြပဲ အုတ်ဂူရှိရာသို့ အရောက်သွားနေ၏။

ပူပြင်းသော ကောင်းကင်အောက်မှာ ဝမ်းနည်းစရာများဖြင့် ဆုံလွှမ်းနေသော တစ်ပြင်ကတော့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမရှိပေ။

အေးမြတ်မိုး
အသက် (၂၄)နှစ်

အုတ်ဂူပိတ်ခြင်း ပြီးဆုံးသွား၍ စာတန်းရေးခြင်းကို ဆက် သုပ်နေကြသော ပန်းရံအလုပ်သမား နှစ်ယောက်သုံးယောက်သာ အုတ်ဂူနားမှာ ရှိနေကြ၏။

“ကဲ . . . ကိုနောင်ရေ အေးမြတ်မိုးကို ဒီအတိုင်းပဲ နှုတ် ဆက်လိုက်ကြရအောင်”

“ကျွန်တော် အရမ်းဝမ်းနည်းတယ် ဆရာစိုး၊ အေးရဲ့ အိုက်

www.burmeseclassic.com

မောင်စိန်ဝင်း (ပုဂံစားကုန်း)

နာလေးကိုတောင် ကျွန်တော် မမြင်မတွေ့ရတော့ဘူး။”

နောင်လင်းထွန်းတို့နှစ်ယောက် အုတ်ဂူနားမှာ ရပ်ရင်း ဝမ်းနည်းမှုကို ပြုနေကြစဉ်မှာပင် လူတစ်ယောက် အုတ်ဂူနားသို့ ရောက်လာ၏။ ထိုလူ၏ ကြုံးဝါးခြိမ်းခြောက်သံကြောင့်ပင် နောင်လင်းထွန်းတို့၏ ဝမ်းနည်းမှုမှာ တစ်ပိုင်းတစ်စ ဖြစ်သွားရပြန်၏။

“ခင်ဗျားတို့ ရောက်လာကြပြီကိုး၊ တကယ်တော့ အေးမြတ်မို့ကို ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းပြီး သတ်ပစ်လိုက်တာပဲ၊ အေးမြတ်မို့ရဲ့ သေဆုံးမှုမှာ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်က အဓိက တရားခံတွေ”

ယမကာ၏ အရှိန်ကြောင့်ပင် မျက်နှာတို့ နီမြန်းနေလေ၏။ နောင်လင်းထွန်းကတော့ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်မည်ကို ချက်ချင်း ရိပ်စားမိ၏။

ဆရာစိုးဝေကတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ပြီး လေသံအေးအေးဖြင့် ပြန်လည်ထိုးနှက်လိုက်လေ၏။

“ကိုအောင်သစ် . . . ကျွန်တော်တို့က အေးမြတ်မို့ရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးကို လိုက်ပို့နှုတ်ဆက်ဖို့ အဝေးကြီးက လာခဲ့ရတဲ့ လူတွေပါ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အရမ်းဝမ်းနည်းနေရပါ

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာချိန်မှာ အားလုံးက အပြီးအစီး ဖြစ်နေပြီပဲ”

“အေးမြတ်မို့ကို ခင်ဗျားတို့ သတ်လိုက်တာ”

“အဲဒီလိုတော့ ထင်ရာမြင်ရာ ပြောပြီး မစွပ်စွဲပါနဲ့ဗျာ၊ အေးသေသွားတာကို ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ မပြောဘူး၊ တကယ်ဆို အေးက ကိုအောင်သစ် လက်ထဲမှာပဲ သေသွားခဲ့တာ”

နောင်လင်းထွန်း ပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် ကိုအောင်သစ်တစ်ယောက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဒေါသထွက်သွား၏။

ကိုအောင်သစ်ကလည်း အေးမြတ်မို့နှင့် ပတ်သက်၏။

နောင်လင်းထွန်းကလည်း ပတ်သက်၏။

သူသာန်တစပြင်မှာ ထိုသူနှစ်ယောက်၏ စကားသံများ ကြောင့်ပင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတော့၏။

“ကိုနောင် ဆိုတာ မင်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုအောင်သစ်၊ ကျွန်တော့်ကို အေးက

၁၈ ဖောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

ကို နောင်လို့ ခေါ်တယ်။ ကျွန်တော့်နာမည်က နောင်လင်းထွန်းပါ။

“ဒါဆိုရင် အေးမြတ်မိုဟာ ငွါမိန်းမမှန်း သိလျက်နဲ့ မင်း တာမင်ကြာခိုခဲ့တာပေါ့။ မင်းကြောင့် သူ သေရတာ။”

“ကိုအောင်သစ် စကားလုံးတွေက ကြမ်းတမ်းလွန်းနေ တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ အေးတို့ ကြားမှာရှိတဲ့ ချစ်ခြင်းက အဖြူသက် သက်ပါပဲ။ အေးဟာ ကိုအောင်သစ်ရဲ့ မိန်းမဖြစ်ခဲ့ဖူးတာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့တဲ့အချိန်ဟာ အေးစိတ်ထဲမှာရော နှလုံး သားထဲမှာပါ ကိုအောင်သစ် မရှိတော့ဘူး။ အေးရဲ့စိတ်နဲ့ နှလုံးသား လွတ်လပ်မှု ရှိနေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ချင်း တွေ့ဆုံခဲ့ကြတာ။”

“ငါနဲ့မှ ပြတ်ပြတ်စဲစဲ မရှိကြသေးတာ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာပဲ ဖြစ်နေနေ၊ သူဟာ ငါ မကွာရှင်းသရွေ့ ကာမပိုင်တစ်ယောက်ပဲ။”

ဆရာစိုးဝေကတော့ နောင်လင်းထွန်းတို့နှစ်ယောက် အချေ အတင် ပြောဆိုနေခြင်းကို အသာနားထောင်နေ၏။

နောင်လင်းထွန်းကလည်း ကိုအောင်သစ်၏ စကားများကို ပြန်လည်ချေပနေ၏။

“လန်းမယားမှန်း မသိတဲ့သူ၊ ချစ်ခင်စုံမက်ခြင်းကို အလွဲသုံး စားလုပ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်အပေါ် လစ်လျူရှုပိုင်ခွင့် ရှိကို

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ် ၁၉

ပျိုနေရမယ် ကိုအောင်သစ်။ အေးဟာ တရားလက်မဲ့ လော်လီတာ မဟုတ်ဘူး။ ဖောက်ပြားတာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ ဒဏ်ကို သည်းခံ နိုင်စွမ်း မရှိလို့ လွတ်ရာ ပြေးခဲ့ရတာ။ သူ့စိတ်ထဲ နှလုံးသားထဲမှာ ခင်ဗျားကို လုံးဝ ထုတ်ပယ်ထားပြီးသား။ သူ့မှာရော ကျွန်တော့်မှာပါ အပြစ်မရှိကြဘူး။”

“ချောင်းကိုပစ်လို့ မြစ်ကိုရှာချင်တဲ့ သဘောပဲ မဟုတ်လား။ ငါ့ကို ဘာကြောင့်မို့ ယူတုန်းက သူ ယူခဲ့သလဲ။”

“ဒါကတော့ ရှင်းရှင်းလေးပါ ကိုအောင်သစ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ဟန်ဆောင်ချစ်ခင်မှုကို သူယုံခဲ့လို့တဲ့။ သူ ယုံကြည်မှုကို ခင်ဗျားပဲ ခိုက်ချိုးခဲ့တာ။ တရားခံက ဆရာစိုးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် လည်း မဟုတ်ဘူး။ အေး ဒီလို အသက်ဆုံးရှုံးရတာ ခင်ဗျားကြောင့် ပဲ။”

နောင်လင်းထွန်းလည်း သည်းခံနိုင်စွမ်းမဲ့ပြီး ရင်ပွင့်ထွက် လေပြီ။

အခြေအနေကတော့ ရုတ်တရက်ကြီး လမ်းကြောင်း ပြောင်းသွား၏။

“မင်း စော်ကားလှချည်လား။ ဒါ ငါ့နယ်မြေနော်၊ မင်းစကား

www.burmeseclassic.com

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

ကို ဆင်ခြင်၊ သစ္စာမဲ့တဲ့ မိန်းမနောက်ကို မင်းပါ အဆစ်လိုက်သွားချင်လား။”

ကိုအောင်သစ်က ပါးစပ်ကလည်း ဒလစပ်ပြောရင်း လက်ပါ ပါချင်လာ၏။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဆရာစိုးဝေက နောင်လင်းထွန်းရှေ့မှာ ဝင်လိုက်ရသည်။

“ဒီမှာ ကိုအောင်သစ်၊ ကိုနောင်ရော ကျွန်တော်ပါ ဧည့်သည်တွေပါ။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်သာ ဒီဒေသမှာ ကြီးပြင်းခဲ့တာ၊ ကိုနောင်အဖို့ကတော့ ဒီနေ့ ဒီအချိန်အခါမျိုးမှာမှ ဒီဒေသကို ရောက်ဖူးတဲ့သူ၊ ခင်ဗျားစကားတွေ အမူအရာတွေက ရင့်သီးလွန်းပါတယ်။”

အုတ်ဂူကို မွမ်းမံနေသော ပန်းရံအလုပ်သမားမှာ အလုပ်ဆက်မလုပ်တော့ဘဲ စကားစစ်ထိုးပွဲကို စောင့်ကြည့်နေကြ၏။ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်ဟု ယူဆရသူ လူကြီးက ဆရာစိုးဝေတို့ဘက်မှ ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် အောင်သစ်၊ မင်းလုပ်ပုံတွေက အခုထိ မောက်မာနေတုန်းပဲ၊ မင်းသာ မမောက်မာဘူး၊ အေးမြတ်မို့အပေါ်တရားလက်လွတ် စိတ်ဆင်းရဲအောင် မပြုခဲ့ဘူးဆိုရင် ဒီနေ့ဒီအချိန်

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

မှာ မင်းတို့ချင်း စကားတွေ များနေစရာ မလိုသလို အေးမြတ်မို့လည်း သေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကြောင့်ပဲ အေးမြတ်မို့တစ်ယောက် စိတ်နာပြီး အဝေးပြေးခဲ့ရတယ်၊ ဒီက သူငယ်နဲ့ တွေ့ခဲ့ကြမယ်၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ မင်းကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ၊ ငါတို့တွေကတော့ ဧည့်သည်ဘက်မှာ ရပ်ပေးရမှာပဲ အောင်သစ်”

တစ်ယောက်နှင့်အများမို့ ကိုအောင်သစ် နောက်ဆုတ်သွားရသည်။

ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် တောက်တစ်ချက်ခေါက်ပြီး တစ်ပြင်မှ ကိုအောင်သစ် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

“ဦးလေးတို့ အလုပ်ကို နှောင့်ယှက်တာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအုတ်ဂူကို ကျွန်တော်ပါ ဝိုင်းလုပ်ပေးပါရစေ”

“အေးကွယ်၊ မောင်ရင့်ကိုတော့ ဦးလေးတို့က ကရုဏာ ဖြစ်မိပါတယ်၊ မောင်ရင့်သဘောပါပဲ”

တကယ်တော့ နောင်လင်းထွန်းတစ်ယောက်သာ အုတ်ဂူအချောသတ်ခြင်းလုပ်ငန်းကို ဝင်လုပ်ပေးနေခြင်း မဟုတ်။ ဆရာစိုးဝေကပါ ဝင်ကူပေး၏။

နောင်လင်းထွန်းတစ်ယောက် မျက်ရည်ဝဲနေရင်းမှာ စိတ်

စောင်စီခိုင် (ပုတီးကုန်း)

ထိန်းနိုင်ဘဲ ငိုလေတော့၏။ နောင်လင်းထွန်း၏ ဝမ်းနည်းခြင်းကို
ညီသူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ ဟန့်တားခြင်း မပြုကြ။

နောင်လင်းထွန်း၏ မျက်ရည်တို့သည် အုတ်ဂူမှာ စွန်းထင်း
လေပြီ။

အေးမြတ်မို့နှင့် နောင်လင်းထွန်းတို့သည် အချိန်ကာလ
တစ်ခုအထိ ဒီ မိုးကောင်းကင်အောက်မှာ တွေ့ဆုံဖူးခဲ့ကြသည်။

ထိုတွေ့ဆုံမှုမှာ အိပ်မက်မဟုတ်၊ မိုးကောင်းကင်၏ နယ်
မြေဒေသ တစ်ခုမှာ အမှန်တကယ် ဖြစ်ပွားခဲ့ဖူးသည်ပဲ . . . ။

လာမှာပါလေ
ယုံကြည်နေဆဲ
အချိန်လဲ (လည်း) ကျော်
ကြော် သူ ဉာဉ်ပေါ်
မလာတော့တာ၊ သေချာပြီပဲ
ဉာဏ်ရဲ့တာ

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

“ဘတိယနှစ် ဆိုပါတော့ သန္တာရား သန္တာကရော”

“နောင်နောင်နဲ့ အတူတူပဲ”

“ဒီနှစ် သန္တာနဲ့အတူတူ အောင်၊အောင် ဖြေပါလားဟင်”

ဒီအမူအကျင့်လေးတွေကတော့ မိန်းကလေးတော်တော် များများမှာ ရှိနေကြ၏။ သူတို့နှင့် တွဲနေသူအတွက် ဂုဏ်ယူချင်စိတ် ရှိနေကြသည်။

“ဘာလဲ သန္တာကို ဆယ်တန်းအောင်မှ သန္တာနဲ့တွဲရမယ် ဆိုတဲ့ သဘောလား”

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ကို ဆယ်တန်းမအောင်တာနဲ့ သန္တာနဲ့တွဲနေတာ သိပ်မှ မပတ်သက်ပဲ”

“သန္တာ ပြောချင်တာက သန္တာတက်နေတဲ့ ကျူရှင်မှာ နောင်နောင်ကို လိုက်တက်စေချင်တယ်။ သန္တာတို့ ဆရာစိုးက ကျောင်းသားကို ဂရုစိုက်တယ်။ အထူးသဖြင့် သန္တာတို့လို အကျ သမားတွေအတွက် ဆက်ရှင်တစ်ခု ဖွင့်ထားပေးတယ်”

သန္တာလင်းပြောသော ဆရာစိုးနှင့် စိတ်ကူးသစ်ကို သူ စိတ် မဝင်စားတာတော့ အမှန်ပင်။

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

“ကို ပြောမယ် သန္တာ၊ ကိုအနေအထားနဲ့ အဲဒီလို ကျူရှင်မျိုး ဆယ်ခုမက တက်နိုင်တယ်။ ကို ဒက်ဒီတို့က အိမ်မှာ ဆရာခေါ်ပေး ပြီး သင်တာတောင် ကို စိတ်မဝင်စားဘူး။ စာဆိုတာ ကိုယ် ကျက်မှတ် နိုင်မှ ကိုယ်ရတာ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့။ သန္တာတက်တဲ့ အချိန်က ညခုနှစ်နာရီက တိုးနာရီလေး၊ နောင်နောင်လာတက်ရင် သန္တာနဲ့ တွေ့လို့ လွယ်တာ ပေါ့။ အခုလိုလည်း တွေ့ရမယ်။ ကျူရှင်ချိန်တိုင်းလည်း အလွယ်တကူ တွေ့နိုင်တာပဲ”

ဆရာစိုးနှင့် စိတ်ကူးသစ်ထက် သန္တာပြောသော အစီအမံ လေးကို အတော်လေး စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်သွား၏။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ သန္တာနဲ့ အတူတူ အဲဒီကျူရှင်ကို ခိုက် တက်ရမှာပေါ့။ ဒါမှ သန္တာနဲ့ တွေ့တဲ့အချိန်တွေ ပိုများမှာပေါ့။ မဟုတ် ဘူးလား”

ဆရာစိုး ကျူရှင်ကို သူ လိုက်တက်မည်ဆိုတော့ သန္တာလင်း ဝမ်းသာသွား၏။

သန္တာလင်းကတော့ သူ့လိုအချိန်အရမ်းအားနေသူ မဟုတ်။ ခုန်ကုန်မြို့လယ်၏ ပလာဇာတစ်ခုတွင် အရောင်းကောင်တာ ထိုင်သူ

ပြင်၏။

သန္တာလင်းက အားရက်မရှိသလောက် ဖြစ်သည်။ ထိုပလာ အသို့ ပစ္စည်းသွားဝယ်ရင်းက သန္တာလင်းနှင့် ငြိခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သူနှင့် တွယ်ငြိမိသောအခါမှ နှစ်ပတ် တစ်ရက်လောက် တော့ သန္တာလင်း ခွင့်ယူဖြစ်သည်။ အစီနေ့များမှာဆိုရင် သူနံဘေး မှ သန္တာလင်း တစ်နေကုန် ရှိနေတတ်သည်။

“နောင်နောင်ကို မေးရဦးမယ်”

“မေးလေ သန္တာ”

“နောင်နောင်က ရှုပ်တယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“သန္တာက နောင်နောင်ရဲ့ ဘယ်နှစ်ယောက်မြောက် ရည်းစားလဲဟင်”

“ကို မမှတ်မိတော့တာ အမှန်ပဲ။ ကိုနှလုံးသားက အရမ်းနု တယ်လေ။ ကောင်မလေးတွေကလည်း အရမ်း ချစ်စရာ ကောင်းပြီး လှလှနန်းတော့ ကိုနှလုံးသားကို ခဏခဏ လှယူသွားတတ်ကြတယ်”

သန္တာလင်းက သူ့စကားကြောင့်ပင် အဝင်မကျ ဖြစ်သွား သည်။

“နောင်နောင်ကလည်းကွာ သန္တာနဲ့ကျရင် အရင်လူတွေလို မိုး မဖြစ်စေနဲ့နော်”

“ကောင်မလေးတွေ တော်တော်များများက ကိုကို ဒီလို စကားမျိုးပဲ ပြောကြတာပဲ။ နောက်တော့လည်း ကိုအနားက ခွာသွား ကြတာပဲလေ”

“သန္တာကတော့ နောင်နောင်အတွက် အမြဲဖြစ်ရမှာပါ”

“အခုတော့ ကို ယုံထားပါမယ်။ နောင်ဖြစ်မယ့်ကိစ္စတွေကို မေ့ထားတာ အကောင်းဆုံးပါ။ အခုလက်ရှိအချိန်လေးတွေကို နှမြော မှီ ကောင်းပါတယ်”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

သန္တာလင်းက သူ့မျက်စိထဲမှာတော့ အတော်လေးလှပနေ သူ ဖြစ်၏။

သန္တာလင်းကို မျက်စိကျပြီး နောက်ပိုင်းအချိန်တွေ အများ ထြီး မပေးရပေ။ သန္တာလင်းနှင့် တွယ်ငြိမိသောအခါ သူ့လက်ရှိ ရည်းစားနှစ်ယောက်ကို အဆက်ဖြတ်ပစ်လိုက်၏။

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

'စိတ်ကူးသစ်' စာသင်ပိုင်းမှာ သူ စတက်ဖြစ်သည့်နေ့၌ ကျောင်းအပ်ခြင်းကိစ္စကို သန္တာလင်းကပင် လူကြီးလုပ်ပေးခဲ့၏။

ဆရာစိုးဆိုသူနှင့် သန္တာလင်းမှာ အတော်လေး ရင်းနှီးနေ၏။

“ဆရာစိုး”

သူတို့နှစ်ယောက် စာသင်ခန်းသို့ ရောက်သွားချိန်မှာ လူအတော်ရှင်းနေသေး၏။

သူနှင့် ဆရာစိုးတို့ ရင်းနှီးမှု ရစေရန် ရည်ရွယ်ပြီး တမင်အချိန်စောကာ သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“သန္တာလင်းက ဒီနေ့ ထူးထူးခြားခြား အစောကြီး ရောက်လာပါလား၊ အရင်ရက်တွေဆိုရင် အတော် နောက်ကျမှရောက်တတ်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာစိုး၊ ဆရာစိုးလက်ထဲကို ကျောင်းသားသစ်တစ်ယောက် အပ်ချင်လို့ တမင်စောလာခဲ့တာ”

သူ့ကို ရည်ရွယ်ကာ သန္တာလင်း ပြော၏။ ဈာန်ချင်းဆိုသလိုပင် ဆရာစိုးက သူ့ကို ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“မင်္ဂလာရှိတဲ့ စကားပဲ၊ ဆရာ့ကို မိတ်ဆက်ပေးဦး သန္တာ

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

လင်း”

“သူက နောင်လင်းထွန်းတဲ့ ဆရာစိုး၊ ဆရာစိုးဆိုတာ တက်ဖို့သမီး မဲဆွယ်လာခဲ့တာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာစိုး၊ ကျွန်တော့်ကို သန္တာလိပ် ခင်ပါ ဆရာစိုး၊ ပြီးတော့ သွန်သင်ဆုံးမပါ”

ဆရာစိုးနှင့် ရင်းနှီးသွားစေရန် အလိုက်အထိုက် သဘောခိုး သူ ပြောလိုက်သည်။

ဆရာစိုးကတော့ လူကဲခတ် သိပ်မညံ့ပေ။

“နောင်လင်းထွန်း ဝိုတာသက် ကိုနောင်လို့ ခေါ်တာ ပိုရင်းနှီးမယ် ထင်တယ်နော်၊ ဒီပြင် ကျွန်ရှင်တွေ ဘာတွေရော တက်တာ ရှိလား”

“နောင်နောင်က ဝိုင်းတွေ ဘာတွေတော့ တက်ဖူးတယ်၊ ဒါပေမယ့် နောင်နောင်က သိပ်စိတ်မဝင်စားဘူး ဆရာစိုးရဲ့၊ ဒါကြောင့် ဆယ်တန်းကို သုံးနှစ်ထိုင်နေရတာ၊ သန္တာတို့ကတော့ နောင်နောင်လို့ မတတ်နိုင်လို့သာ၊ နောင်နောင်လို့ နေရာမှာဆိုရင် ဆရာစိုးကို ခေါ်ပြီး သင်ပစ်လိုက်မှာ”

“စာဆိုတာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ကျက်တာ မှတ်တာ

www.burmeseclassic.com

မောင်စိန်ဝင်း (ပုဂံစာအုပ်)

ထက် နည်းလမ်းသိတဲ့သူတွေရဲ့ လမ်းညွှန်မှုတော့ လိုတယ်။ နည်းသိရင် စာကျက်မှတ်ရတာ ပိုရလွယ်တယ်။ တကယ်တော့ စာမေးပွဲအောင်ဖို့ဆိုတာ သိပ်ခက်ခဲတဲ့အလုပ်တော့ မဟုတ်ဘူး ကိုနောင်၊ ဒီနှစ်တော့ ကိုနောင် အောင်ပြီလို့ စိတ်ထဲမှာ မှတ်ထားလိုက်တော့၊ အဲဒီစိတ်ကိုသာ အမြဲထား၊ စာမေးပွဲအောင်ဖို့ ရာခိုင်နှုန်း တော်တော် သေချာနေပြီ။

ဆရာစိုး၏ စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးမှာ အောင်မြင်သည်ဟု သူ သိလိုက်သည်။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ ဆရာစိုး စကားများက သူ့ကို လွမ်းမိုးထားနိုင်လို့ပဲ ဖြစ်၏။

“ဆရာစိုး နောင်နောင်က ဆရာစိုး သင်္ချာတင် တက်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကျန်တဲ့ဘာသာတွေပါ သန္တာနဲ့ အတူတူတက်မှာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာစိုး”

“ညည်းကိုတော့ သိပ်အာမမခံရဲဘူး၊ ကိုနောင်ကတော့ အောင်ဖို့ များမှာ သေချာတယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ကိုနောင်”

“ဟုတ်မယ် ဆရာစိုး၊ သန္တာက လှူဖို့ပဖို့နဲ့ ရည်းစားထားဖို့ လောက်ပဲ ကျွမ်းကျင်တာ”

အပြောင်အနောက်များဖြင့် စကားဝိုင်းလေး ဝေစည်သွား

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

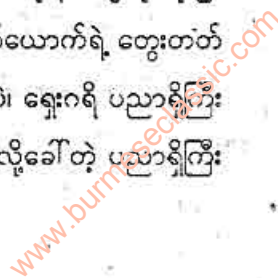

၏။ စာသင်ချိန်ပြင်ပမှာတော့ ဆရာစိုးက သူငယ်ချင်းတွေလို သူငယ်ချင်းပေါင်းပေါင်းတာ ထင်ရှားနေသည်။

တကယ်တမ်း စာသင်တော့ ဆရာစိုးနှုတ်မှ အပြောင်အနောက်စကားတို့ သိပ်မပြောဖြစ်ပေ။ သူ သိထားသည့် ကျူရှင်ဆရာအများစုက စာသင်ခြင်းထက် ကျောင်းသားစိတ်ပျော်အောင် လူပျက်လို အချွန်းဖောက်တတ်တာ များ၏။

ဆရာစိုး စာစစ်ယောက်ကတော့ သူ ကြားဖူးနားဝ ရှိထားသည်များနှင့် လုံးလုံးလျားလျား ဆန့်ကျင်နေပြန်၏။

“အခု ဆရာသင်မယ့် အခန်းကတော့ သီအိုရမ်တွေ ဆောက်လုပ်ချက်တွေ သုံးပြီး သက်သေပြချက်တွေကို တစ်ဆင့်စီ ပြုလုပ်သွားမယ့် ဂျီဩမေတြီ ပညာရပ်ပဲ၊ မင်းတို့ အလွယ်သိထားတဲ့ သင်္ချာတူးပဲ၊ တြိဂံတွေ၊ မျဉ်းပြိုင်တွေ၊ စက်ဝိုင်းတွေ ပါဝင်မယ်၊ ဂျီဩမေတြီဆိုရင် ကျောင်းသား တော်တော်များများက ဝေးဝေး ရှောင်ချင်ကြတယ်၊ အဲဒါ မဟာ အမှားပဲ၊ သိပြီးသား သီအိုရမ်တွေကို သုံးပြီး ပြဿနာတစ်ခုကို ရှင်းတဲ့ ပညာရပ်ပဲ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ တွေးတတ်ခေါ်တတ် မြင်တတ်လာစေတဲ့ သင်ခန်းစာပဲ၊ ရှေးဂရိ ပညာရှိကြီး တစ်ယောက်ရဲ့ လက်သုံးစကားပဲ၊ ပလေတိုလို့ခေါ်တဲ့ ပညာရှိကြီး

အထွေထွေ (ပုဂံကျေး)

ဟာ သူ့ရဲ့ အကယ်ဒမီလို အမည်ရတဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းဝမှာ ဘာ
ရေးထားသလဲဆိုရင် ဂျီဩမေတြီပညာရပ်ကို စိတ်မဝင်စားချင်တဲ့လူ
ဟာ . . . သူ့တက္ကသိုလ်ကို တတ်ခွင့်မရှိစေရဘူးတဲ့၊ ပလေတိုနဲ့
ပစ္စိုင်းကောင်း၊ နှိုင်းကောင်းလို့ ဆိုရမယ်၊ ဆရာရဲ့ 'စိတ်ကူးသစ်'
မှာလည်း အဲဒီလို ရေးထားရမလို့ ဖြစ်နေပြီ၊ တွေးခေါ်မှုကို စိတ်ဝင်
စားသူဟာ အရာရာကို အောင်နိုင်တယ်၊ အတွေးအခေါ်ဆိုတာနဲ့
အကြောက်မသွားကြပါနဲ့၊ မင်းတို့ ငါတို့ဟာ နေ့တိုင်း တွေးနေရတာ၊
အတွေးမှာရင် ခြေလှမ်းတွေ နောက်ကျကျန်နေခဲ့မယ်၊ ကဲ
. . . တွေးခေါ်မှု စိတ်ထားဖြင့်ပဲ ဂျီဩမေတြီ ဘာသာရပ်ကို စလိုက်
ကြရအောင်"

ဆရာစိုး စကားများသလို သူ အာရုံစိုက်မိချိန်မှာတော့
သန္တာလင်းက သူ့ကို ဝနံ့ထားမိပုံရ၏။

"နောင်နောင်ကလည်း စာမှ မသင်သေးပဲ၊ ဆရာစိုးက
စကားပြောနေတာလေ၊ အခုမှ စာသင်မှာ နောင်နောင်ရဲ့"

သန္တာလင်းကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ပြီး သူ ပြန်ပြောလိုက်၏။

"စကားပြောအောင်းတဲ့ သူတွေဟာ အသင်အပြုလည်း
ကောင်းတတ်ကြတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်၊ ကိုအတွက်တော့ အခု သင်

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

မယုံ သင်ခန်းစာထက် စောစောက ဆရာစိုး ပြောသွားတာကို ပိုပြီး
စိတ်ဝင်စားမိတယ် သန္တာ"

"ဒါဆိုရင်တော့ ဆရာစိုးအာနဲ့ နောင်နောင် တည့်တည့်တိုး
တာ သေချာနေပြီ"

သန္တာလင်းကတော့ ဘာသဘောဖြင့် ပြောသည်မသိ။
သူကတော့ ဆရာစိုးကို အတော်လေး ခင်မင်စိတ် ဖြစ်သွား
မိသည်။

ပုဂ္ဂိုလ်မင်မှ တရားခင် ဆိုသော စကားအတိုင်းဆိုရင်တော့
ဒီနှစ်တော့ သူ ဝင်္ဂုက္ခတ်မှာ သေချာသလောက် ရှိနေ၏။

‘စိတ်ကူးသစ်’ ကို တက်ဖြစ်ခြင်းမှာ သန္တာလင်းနှင့် နီးနီး
တပ်ကပ် တွေ့ဆုံခွင့်ရစေရန်အတွက် ဖြစ်၏။ သန္တာလင်းနှင့် နီးနီး
တပ်ကပ် နေခွင့်ရပြီး သန္တာလင်းအကြောင်းကို သူ ပိုသိခဲ့ရသည်။
ဆိုအတောအတွင်းမှာပင် ဆရာစိုးနှင့် သူ အတော်လေး ရင်းနှီးဖြစ်ခဲ့
၏။

“နောင်နောင် မိဘတွေက အရမ်းချမ်းသာတာပဲနော်”

“ဘာဖြစ်လဲ သန္တာ”

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

“နောင်နောင်က တစ်ဦးတည်းသော သားဆိုတော့ အရမ်း ချစ်ကြမှာပေါ့”

“ဒါပေါ့ သန္တာ၊ ကို ဒီလိုနေဖြစ်တာ ဒယ်ဒီတို့ မာမိတို့ အလို လိုက်ထားမှုလည်း ပါတာပေါ့”

သန္တာလင်းနှင့် အနေနီးပြီး နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ရက်များ မှာ ကာလအကြာကြီးတော့ မဟုတ်။

အလွန်ဆုံးရှိမှ သုံးလေးလသာ ဖြစ်၏။ ထိုသုံးလေးလဆို သော အချိန်အပိုင်းခြားမှာပင် သန္တာလင်း၏ အကွင်းစိတ်ကို သူ ကောင်းကောင်း သိဖြစ်ခဲ့၏။

“နောင်နောင်က သန္တာကို ဘယ်အထိ ရည်စူးပြီး ချစ်ခဲ့တာ လဲဟင်”

“ဘုံစိတ်ကို အနှောင့်အယှက် မပေးတဲ့အထိပေါ့”

“သန္တာက ဘယ်တော့မှ နောင်နောင်စိတ်ကို အနှောင့် အယှက် မပေးဘူး သိလား၊ အမြဲတမ်း နောင်နောင် အလိုကျနေပေး မယ်၊ အခု နောင်နောင် သန္တာနဲ့ နေရတာ ဧပျော်တယ် မဟုတ်လား”

သန္တာလင်း၏ အပြုအမူ စကားလုံးတွေကို ညည်းငွေ့စပြု ချင်လာ၏။ သန္တာလင်းကတော့ သူ့နှလုံးသားကိုသာမက သူ့ဘဝ

သူပြောနေသမျှယုံ့၍ငယ် ▶▶ ၃၉

တစ်ခုလုံးကို အပိုင်စိုးနို့ ထိန်းသွင်းနေတာ ထင်စွန်း၏။

“သန္တာကို စဉ်းစားစေ ပြောပြောထားချင်တယ်၊ ကိုနဲ့ ဝတ် သက်ပြီး သန္တာ အထူးအထိ မျှော်လင့်စရာအစွဲ သန္တာသိထားရသူတက ကိုဟာ အရုပ်လှလှလေးတွေနဲ့ တေးသရုပ်ဖော်ဖို့တဲ့ ကလေးငယ်တစ် ယောက်နဲ့ အတူတူပဲ တစ်ခုတော့ ချိုပါ့တယ်၊ အဲဒီအရုပ်လှလှလေး တွေနဲ့ လက်ပွန်းတန်း ခိုတာတို့ ဘာသာမယ်၊ အဲဒီအရုပ်လှလှလေး ဘယ်တော့မှ ကိုလတ်နဲ့ ဘဝ မပျောက်စေရဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုစိတ်ဟာ အရုပ်လေးတစ်ရုပ်နဲ့ ဘယ်တော့မှ အမြဲတာဝန် နေပျော်တဲ့စိတ် မရှိဘူး သန္တာ”

“နောင်နောင် ဆိုလိုချင်တာတ . . .”

“ကိုနဲ့ ပက်သက်တဲ့ အနာဂတ်ကို မတွေးနဲ့၊ အဲဒီအနာဂတ် ကာကွယ်လည်း သန္တာ ဘာမှကြံစည်မှုတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ဒီလိုမှ မဟုတ် ရင် ကို ဆော့နေတဲ့ အရုပ်မလေးကို ပစ်ချထားမိလိမ့်မယ်”

သူ ပြောသောစကားတွေကို သန္တာလင်းက ချက်ချင်းဆိုသ လို သဘောပေါက်လွယ်၏။ နောက်ဆုံးကျတော့ ဒီလမ်းတိုပဲ သန္တာ လင်း ရွေးချယ်၏။ သူ၏ စရိုက်သဘာဝကို သိသည့်အခါမှစ၍ သန္တာလင်းတစ်ယောက် ခွာစစ်ဆင်ပြီး တဖြည်းဖြည်းချင်း ဟုတ်ခွာ

ဖို့ ကြီးစားတော့လေ၏။

“သန္တာ နားလည်ပြီ နောင်နောင်၊ နောင်နောင် ဖိတ်တွေ့
ယိုင်ကျသွားလိမ့်မယ်လို့ သန္တာ ထင်ခဲ့တာ မှားယွင်းမှုတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊
တစ်ခုတော့ သတိပေးချင်တယ် နောင်နောင်”

“ဘာများလဲ သန္တာ”

“တောကျွမ်းတဲ့ မုဆိုးဟာ သားကောင်ကြောင့်ပဲ ဖူးထောက်
အရှုံးပေးပြီး သံဝေဂရတဲ့ သာကေတွေ အများကြီးပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့
သန္တာ ပြောရသလဲဆိုရင် နောင်နောင်က သန္တာအပေါ် စည်းစောင့်ခဲ့
တာတွေအတွက် ငဲ့ပြီး သတိပေးတာပါ။ နောင်နောင်ကြုံတွေ့ရတဲ့
သားကောင်တွေ အားလုံးထက် အဆတစ်ရာ အဆိပ်ပြင်းတဲ့
သားကောင်မျိုးနဲ့ တစ်နေ့မှာ ကောင်းကောင်း ကြုံလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်တယ် သန္တာ၊ ဒီနေ့အထိ ကို့လက်ထဲ ရောက်
လာတဲ့ သားကောင်တွေအားလုံးကို ဖွတ်တွေ၊ ယုန်တွေ၊ ကြောင်တွေ
အဆင့်လောက်ပဲ တွေ့ရသေးတာ၊ ဒီထက်ပိုပြီးလည်း ကို့ကို ဒုက္ခ
မပေးနိုင်ပါဘူး သန္တာ”

သူနှင့်လမ်းခွဲခဲ့သော ကောင်မလေးတွေ အားလုံးထဲမှာ
တော့ သန္တာလင်းက နည်းနည်းနည်း သိမ့်မွေ့တာကို သတိထားမိ

“သိမ့်မွေ့ခြင်းကပင် တခြားသူတွေထက် သာသောအတတ်ပညာ
တစ်ခု ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ဒါဆိုရင် ကိုနောင်နဲ့ သန္တာက ခပ်ခွာခွာနေကြပြီဆိုတဲ့
သဘောပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လို့ ပြောရမလို့ပဲ ဆရာစိုး၊ ကျွန်တော်တို့
စာမေးပွဲ မဖြေခင်အထိတော့ တွေ့ကြဦးမှာပါ။ သန္တာရော ကျွန်တော်
အရင်ကလောက် မဟုတ်ကြတော့ဘူးဆိုတာ သိသာနေတာပဲ၊
စာမေးပွဲတွေပြီးသွားရင် သန္တာနဲ့ ဒီလိုတွေ့စရာ မရှိတော့ဘူး၊ အဲဒီ
အခါကျရင် လုံးဝဇာတ်သိမ်းမှာ သေချာတယ် ဆရာစိုး”

သူနှင့်သန္တာလင်းတို့အကြောင်းကို ဆရာစိုး သိတော့ အံ့ဩ
သွားပုံရ၏။

“ကိုယ်ဖွင့်တဲ့ နှစ်ကျအတန်းမှာတော့ သန္တာက တကယ့်ကို
ဘေးပဲ၊ ရုပ်ကလည်း ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီကြားထဲ သန္တာနဲ့အတူ
ကိုနောင် ရောက်လာတော့ ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေကြားမှာ

တော်တော်လေး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားတာ၊ ကိုနောင် ပြောပြလို့ သာ နောက်ဆုံးအခြေအနေကို ကိုယ် သိတာ၊ တခြားလူတွေတော့ သိကြဦးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“သိပ်တော့ မထူးပါဘူး ဆရာစိုးရယ်”

“အေးလေ . . . ကိုနောင်အခြေအနေက ဒီလိုမျိုး ကိစ္စတွေ ကို ခဏခဏ ကြုံဖူးနေတဲ့သူပဲ၊ ကိုယ်သာ ကိုနောင်နေရာမှာဆိုရင် သန္တာကို တကယ်ငြိတွယ်ဖြစ်မှာ”

“နေဦး ဆရာစိုး၊ အခု ဆရာစိုး မိန်းမကို ဘယ်လိုယူဖြစ်ခဲ့ တာတုန်း”

ကြုံတုန်းကြုံခိုက်မို့ ဆရာစိုးအကြောင်းကို သူ ဖော်ပြလိုက် သည်။

ဆရာစိုး၏ ပါရမီဖြည့်ပက်အကြောင်းကို သူ သိချင်နေမိ သည်။

“ထားကို အသေအလဲ ပို့ခဲ့တာ၊ လူဖျိုပေါက်ကတည်းက ဆိုပါတော့၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ ပထမဆုံးရည်းစားထားဖို့ စိတ်ကူးဖြစ်တာ လည်း ထားပဲ ကိုနောင်၊ တခြားသူတွေ ရည်းစားထားတဲ့အကြောင်း ကိုတော့ ကြားဖူးမြင်ဖူးတယ်၊ ကိုယ့်ကျတော့ ထားတစ်ယောက်နဲ့တင်

တစ်ဘဝလုံး တစ်သက်လုံး မြဲသွားတော့မှာပဲ ထင်တယ်”

“မမထားနဲ့လည်း ကျွန်တော် ဆုံဖူးတာပဲ၊ မမထားနဲ့ ဆရာ စိုးတို့ အခြေအနေက ဘာမှ ထူးခြားမှု မရှိဘူးလေ၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခိုးသားစွာ ချစ်ခင်ကြပြီး တစ်ဘဝလုံး သစ္စာရှိသွားကြ မယ့် အဖြစ်မျိုး၊ ဆရာစိုးနဲ့ မမထားတို့ အဖြစ်က တကယ်ကို ခိုးခိုး ရှင်းရှင်းလေးပဲ၊ ကျွန်တော့်အဖြစ်ကျတော့ ဒီလို မဟုတ်ပြန်ဘူး၊ မိဘ တွေက ကြွယ်ဝချမ်းသာကြတယ်၊ အလိုလိုက်မှုကို အပြည့် ရထား တယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ငြိတွယ်ဖြစ်တဲ့ ကောင်မလေး တော်တော်များများ ဟာ ကျွန်တော်ထက် ကျွန်တော့်နောက်ကွယ်က သက်မဲ့ပစ္စည်းတွေ ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားပြီး ရင်းနှီးခဲ့ကြတာ၊ ကျွန်တော့်စိတ်နဲ့ ကျွန်တော့် နှလုံးသားကို သူတို့ ရင်းနှီးဖို့ မကြိုးစားကြဘူး၊ ကျွန်တော်အဖို့မှာ ရည်းစားထည်လဲ ဖြစ်နေရတာ ဒီအကြောင်းကြောင့်ပဲ ကျွန်တော် သာ ကိုယ်ပိုင်ကားမစီးဘဲ လမ်းပေါ်က လေလွင့်နေတဲ့သူဆိုရင် သူတို့တွေအားလုံး ကျွန်တော့်ကို လှည့်တောင်ကြည့်ကြမယ် မထင် ဘူး ဆရာစိုး”

“ကိုနောင်က ကိုယ် ထင်ထားတာထက်တောင် စဉ်းစား တွေးခေါ်တတ်ပါသေးတယ်၊ ကိုနောင် ပြောချင်ရာ ပြောပြီးရင် ကိုယ်

www.burmeseclassic.com

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

မှာ ပြောစရာ ရှိတယ်”

“ပြောပါ ဆရာစိုး”

သူ ပြောချင်ရာတွေကို အားမနာတမ်း ပြောပြီးမှတော့ ဆရာစိုး စကားကိုတော့ သူ နားထောင်ပေးမှ ဖြစ်မည်။

“ဒီလို ကိုနောင်၊ ကိုနောင် ရည်းစားများတာကို ကောင်းတယ်ဆိုပြီး ကိုယ် မြှောက်ပင့်မပြောဘူး။ မကောင်းဘူးလို့လည်း ကိုယ် မပြောချင်ဘူး။ ကိုယ် အဓိကထားပြီး ပြောချင်တာက ကိုနောင် ပညာရေးကိစ္စပဲ။ ကိုးတန်းကျောင်းသားတစ်ယောက် ဒါမှမဟုတ် ကျောင်းနေဆဲ ဆယ်တန်းကျောင်းသား ဆိုရင်တော့ ကိုယ်က နားရင်းအုပ်ပြီး ရည်းစားမများရဘူးလို့ ပြောရင်ပြောမယ်။ သူတို့က တကယ်ကို အသိနုသေးတယ်။ အင်း ကိုနောင်တို့လို ဆယ်တန်းကို သုံးနှစ်ဆက် တိုက်ကျထားတဲ့ လူတွေကျတော့ ဟိုကလေးတွေလို ဆက်ဆံလို့ မရပြန်ဘူး။ ကျောင်းသားလို့ ပြောလို့မရတော့ဘူး။ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ သူတွေ ဒါမှမဟုတ်ရင် ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ သဘောသဘာဝကို သိထားတဲ့ လူတွေဖြစ်နေပြန်ရော။ အဲဒီအထဲမှာ ကိုနောင်နဲ့ ထူးထူးခြားခြား လာဆုံဖြစ်တယ်။ ကိုနောင် အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ အနေအထား ကိုနောင် အတွေးအခေါ်တွေနဲ့ဆိုရင် ကိုနောင် ဆယ်တန်းတော့ အောင်ထား

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

သင့်တယ်”

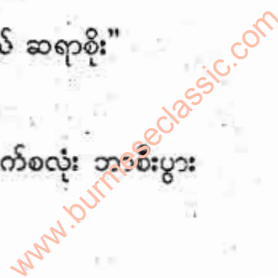
“လူတစ်ယောက်ရဲ့ တွေးခေါ်မြင်မားမှုနဲ့ အတန်းပညာဟာ တိုက်ရိုက် ပတ်သက်မှု ရှိလား ဆရာစိုး”

“ဆိုင်ပါတယ် ကိုနောင်၊ ပြောမယ်ဆိုရင် ပြောစရာပေါ့။ ကွမ်တမ်သီအိုရီကို ဖော်ထုတ်တဲ့ အိန်းစတိုင်းဟာ သူ့ဆရာ ပါမောက္ခတွေထက် တော်ကောင်းတော်မယ်။ သူ သင်နေရတဲ့ စာတွေထက် ပိုပြီး တတ်နေကောင်း တတ်နေမယ်။ အတွေးအခေါ်ပညာရှင်ကြီး ဆော့ခရိတ္တီဟာ သူ့မယားအပေါ် သူ့သားသမီးတွေအပေါ် တာဝန်ကျေချင်မှ ကျေမယ်။ ဒါပေမယ့် လူ့အဖွဲ့အစည်းအတွက် အကျိုးနဲ့စေမယ့် သမ္မတစံနစ်တွေ၊ မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေး သဘောတရားတွေကို ချပြနိုင်ခဲ့တယ်။ ကိုယ် ပြောချင်တာက ကိုယ်တို့ ကိုနောင်တို့ဟာ အိုင်စတိုင်းလည်း မဖြစ်နိုင်သလို ဆော့ခရိတ္တီလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာပဲ။ ဒီတော့ အတန်းပညာဆိုတာ သူ့ခေတ်သူ့အခါနဲ့ သူ ဘတ်မြောက်ထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ကျွန်တော် တစ်ခု ထပ်ပြောချင်တယ် ဆရာစိုး”

“ပြောလေ ကိုနောင်”

“ကျွန်တော့်ဒက်ဒီနဲ့မာမိက နှစ်ယောက်စလုံး ဘာစမ်းပွား

မောင်စိန်ဝင်း (ပုဂံတီးကုန်း)

ရေးဘွဲ့တွေမှ မရခဲ့ကြဘူး။ ဒါပေမယ့် အခုခေတ် အခုအချိန်မှာ တော့ သူတို့ဟာ တကယ့်ကို ဒိတ်ဒိတ်ကြ စီးပွားရေးသမားတွေ ဖြစ်နေကြတယ်။ အတန်းပညာနဲ့ ဘွဲ့ဒီဂရီဆိုတာ အဆင့်အတန်း တစ်ခုကို ဂုဏ်ယူချင်တဲ့ လူတစ်စုအတွက်ပဲ အားကျစရာ ဖြစ်မှာပါ။ ကျွန်တော် ကြားဖူးတာ တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီ ပညာတတ်တဲ့ သူတွေရဲ့ ကောက်ကျစ်မှု၊ ယိမ်းယိုင်မှုတွေက အခြားလူတွေထက် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်တတ်တယ် မဟုတ်လား။”

“အခြားလူတစ်ယောက်ဆိုရင်တော့ ကိုယ် မောင်းထုတ်ပစ် လိုက်ပြီ ကိုနောင်၊ ကိုနောင်သိထားတဲ့ အချက်တွေက ကိုနောင်ကို မိုင်းတိုက်နေသလိုပဲ။ အတန်းပညာတတ်လို့ ဘာမှ လုပ်မရဘူး။ ကိလပ်နည်း မရှိဘူး။ လူတစ်ယောက်တည်းဆိုမှာ ရှိလည်း ပြဿနာ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ကိုနောင်တို့လို လူငယ်တွေမှာ ဒီစိတ်ဓာတ်မျိုး ဖြစ်အောင် ဗန်တီးပေးထားရင်လည်း ကိုယ်ကတော့ ရအောင်ဖျက် ပစ်မှာပဲ။ ဆယ်တန်းအောင်သင့်တဲ့ အရွယ်မှာ ဆယ်တန်းအောင် အောင်မလုပ်ဘဲ ရည်းစားများတဲ့ အတတ်ပညာကို တတ်မြောက်နေ တာဟာ လမ်းလွဲ လိုက်နေတာပဲ ကိုနောင်၊ ကိုနောင်မှ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီခေတ်လူငယ်တွေက ကိုယ်တို့ထက် ပိုတော်တယ်။ ကြုံတွေ့ရတဲ့

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

အတန်းကျင်ကလည်း ကိုယ်တို့တုန်းကနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။ ရုပ်ဝတ္ထု နည်းတွေ အတတ်ပညာတွေ အများကြီး ပြောင်းလဲနေတဲ့ အချိန်၊ အခြေအနေမျိုးမှာ လူငယ်တွေက လမ်းလွဲလိုက်ကြမယ်ဆိုရင် တကယ်ကို ရင်လေးစရာ အဖြစ်ဆိုးကို လက်ရပ်ခေါ်သလို ဖြစ်ကုန် သေးသေး။”

“ကျွန်တော်ကလည်း ဆရာစိုးရဲ့ စကားပို့ နားထောင်တာ မှာ အခြားလူဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ဒီနေရာက ချက်ချင်း ထွက်သွား ခြင်းမှာ ဆရာစိုးရဲ့ စေဘနာနဲ့ ဆရာစိုးစကားကို ကျွန်တော်လက်ခံ နေမယ်။ ဒီနှစ် အောင်ရမယ်ဆိုတဲ့ ကတိ ကျွန်တော် ပေးပါတယ်။”

“ဝမ်းသာတယ် ကိုနောင်ရာ”

သူ စိတ်ထဲဝမ်းထဲကပင် လိုက်လံစွာဖြင့် ဆရာစိုးအား ပြောလိုက်မိသည်။

ဒက်ဖီ မာဒီတို့ကလည်း သူ့ကို ဆယ်တန်းအောင်စေချင်ကြ ဒါပေမယ့် သူ့အတွေးက တစ်ဖို့ပင်။ ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့ရင် သူ့ အနေအထားဖြင့် သိပ်ပြီး တွေ့တွေထူးထူး မဖြစ်နိုင်ဟု တွေးခဲ့၏။

အခုတော့ ဆရာစိုးက သူ့အဖွဲ့ကို ဖြုတ်ချပေးလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

မောင်စိန်ဝင်း ကတိပေးခဲ့ရုံတင်မဟုတ်ဘဲ သူနှင့် ဆက်စပ်ပတ်သက်
အပေါင်းအသင်းများကိုပါ အစွဲကျွတ်အောင် လုပ်မည်ဟု
စိတ်ကူး လိုက်မိသည်။

၃။

ဆရာစိုးနှင့် အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်လာခဲ့သည်နှင့် စိတ်ကူး
သစ်နှင့်လည်း အတော်လေး ရင်းနှီးခဲ့၏။ စိတ်ကူးသစ်ကို ဦးဆောင်
သော ဆရာစိုးနှင့်သာမကဘဲ ဆရာစိုး၏ အပေါင်းအသင်း ဆရာ
တွေနှင့်ပါ ထဲထဲဝင်ဝင် ဖြစ်လာ၏။

တကယ်တမ်းကျတော့ စိတ်ကူးသစ်သည် ဆရာစိုးတို့၏
စေတနာရိပ်မြုံလေးဟု အမည်ပေးလျှင် မှားမည် မထင်ပေ။

ပတ်ဝန်းကျင်က ပေသည် တေသည် ဆိုးသွမ်းသည်ဟု
ယူဆထားသော လူငယ်များသည် စိတ်ကူးသစ်နှင့် အပေါက်အလမ်း

တည့်ည့် အချိန်တိုတို အတွင်းမှာပင် အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်ကုန်ကြ
၏။ ထိုအထဲတွင် သူတည်းက စာစီစာကတ်အပါအဝင် ဖြစ်၏။

“စာသစ်တယ်ဆိုတာ စာကယ်တော့ ကျောင်းသားရဲ့ စိတ်
ထဲကို ထိအောင်လုပ်ပေးနိုင်မှ အရာရောက်တာ။ စာတွေပဲ ဖိသင်
သွားရင် စာပဲ ရမယ်။ ကျောင်းသားရဲ့ စိတ်ကိုပါ ရင်းနှီး အကျွမ်းဝင်
အောင်လုပ်ရင် စာတင်မကဘူး။ သူ့ဘဝ အချိုးအကွေ့ကိုပါ တည့်
ပေးထားသလိုမျိုး အရာရောက်တယ်။ ကိုယ့် သီအိုရီကတော့ ဒါပဲ
ကိုနောင်”

“ကျွန်တော် ထုတ်ခံတယ် ဆရာစိုး၊ ဆရာစိုးက ကျွန်တော့်
စိတ်ကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်အောင် လုပ်ယူတယ်။ တကယ်ဆိုရင်
ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကောင်မလေးတွေက ဆရာစိုးရဲ့
ဆယ်ပုံတစ်ပုံလောက်ပဲ အထာသိရင် ကျွန်တော့်ကို ကောင်းကောင်း
ကြီး ပညာပေးဇဉ် ချဉ်”

“ဒါဆိုရင် ဘယ် သူ့နာကို ပြောပြလိုက်ရမလား ကိုနောင်”
“အခုအချိန်မှာ ဆရာစိုး သွားပြောလည်း အလကားပဲ
ဖြစ်မှာပါ။ စာပေးပွဲကပြီမှာ မိုးကုတ်ဘက်က လူတစ်ယောက်နဲ့ ယူ
တော့မှာ ဆရာစိုး”

“မင်းဟာတ သေချာလှချည်းလား ဟုတ်ရော ဟုတ်ရဲ့လား”

“သူကိုယ်တိုင်ပြောတာ ဆရာစိုး ကျွန်တော်လည်း သူတို့
ဘာတို့ မျက်စိနဲ့ မြင်ခဲ့တာ”

ဒါဆိုရင်တော့ ဒီကောင်မလေး ဒီနှစ် ဝင့်ကျွတ်မယ် မထင်
ဘူး”

“ဆရာစိုး အခုချိန်မှာ ဘာမှ သွားမပြောနဲ့နော်၊ သန္တာ လူ
ချည်လည်ပါတယ်။ မပိုင်ဘဲနဲ့ သူ လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

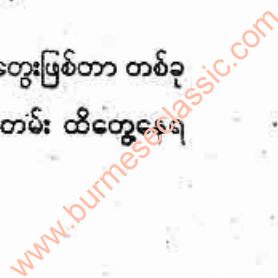
“ဒီလိုလား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာစိုး၊ သူက ကျွန်တော်တွေ ဖူးသမျှ မိန်းက
လေးတွေထဲမှာ စိတ်ရင်းတော့ ကောင်းတယ်”

“အခုမှ လွမ်းပြနေတာလား ကိုနောင်”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာစိုးရာ၊ သန္တာတစ်ယောက် လင်
ကောင်းသားကောင်းရပြီး တင့်တင့်တယ်တယ်နဲ့ အခုလက်ရှိ ဘဝ
ထက် မြင့်သွားတာကိုပဲ မုဒိတာဖြစ်မိတာပါ။ သန္တာက အတော့်ကို
ပါးနပ်တဲ့ မိန်းကလေးပါ”

“ဒီအကြောင်းတွေနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး ကိုယ်တွေးဖြစ်တာ တစ်ခု
နဲ့တယ် ကိုနောင်၊ ကိုယ်က လူငယ်တွေနဲ့ အမြဲတမ်း ထိတွေ့နေရ

တယ်။ လူငယ်ဘဝက ဖြတ်သန်းလွန်မြောက်ပြီး ကိုယ် စာသင်ခြင်း အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့တယ်။ လူငယ်တွေနဲ့ မကင်းကွာသွားခဲ့ဘူး။ တကယ်တော့ လူငယ်တွေရဲ့ ဘဝဟာ ဝါးပင်တွေလိုပါပဲ”

“ဝါးပင်တွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တွေဘဝက တူတယ် ဟုတ်လား ဆရာစိုး”

စာသင်ချိန်ပြင်ပ၌ ဆရာစိုးနှင့် အမြဲ စကားပြောဖြစ်၏။ စကားပြောဖြစ်လေတိုင်း ဆရာစိုးထံမှ အထူးအဆန်းလေးတွေ ကြားရတတ်သည်။

အခုလည်း သူတို့လို လူငယ်တွေ၏ ဘဝကို ဝါးပင်တွေနှင့် ခိုင်းနှိုင်းဥပမာပေးပြီး ပြောဆိုနေပြန်၏။

“ဝါးပင်တွေကိုတော့ ကိုနောင် မြင်ဖူးတွေဖူးမှာပါ။ ပင်လုံး ပင်ထည်သေးပြီး အမြဲယိမ်းထိုးနေတဲ့ သဘောမှာရှိတယ်။ လေဒဏ် မိုးဒဏ်ကိုခံရင်း အမြင့်ကိုတက်ဖို့ ဟိုဘက်ယိမ်းလိုက် ဒီဘက်ယိမ်း လိုက်နဲ့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ကို မရှိဘူး။ အမှတ်မဲ့သဘောနဲ့ ကြည့် လိုက်ရင် တည်ငြိမ်တဲ့သဘော မရှိသလိုပဲ။ ကိုယ်လည်း အစက ဒီလို တွေးမိခဲ့တယ်။

သေသေချာချာ ပြန်ကြည့် ကိုနောင်၊ ဝါးပင်တွေနဲ့ လူငယ်

တွေကို ကိုယ် ခိုင်းနှိုင်းခဲ့တယ်။ ဝါးပင် စဖြစ်ပြီ ဆိုကတည်းက အမြင့် ကို တဖြည်းဖြည်း တက်ရင်း ဟိုယိမ်းဒီယိမ်းနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ နှိတ်ခတ်မှုမျိုးစုံ နောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြရတယ်။ ဒီကြားထဲမှာ အလွန် ဆိုးဝါးတဲ့ ရာသီဒဏ်ကြောင့် သေဆုံး ဘဝပျက်သွားတဲ့ ဝါးပင်တွေ သည်း ရှိတာပေါ့။ မလဲမပြိုဘဲ လေလှုပ်တိုင်း ယိမ်းနွဲ့တတ်တဲ့ ဝါးပင် တွေမှာတော့ အချိန်ကြာလာတာနဲ့ သူ့ဘဝကိုသူ မားမားမတ်မတ်နဲ့ ခပ်တည်နိုင်ခဲ့ကြတယ်။

ဒီလိုပဲလေ . . . လူငယ်တွေကလည်း ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ခေ့ခိုက်သဘာဝကို လိုက်ပြီး အမျိုးမျိုး ယိမ်းထိုးကစားရင်းက အသက် နဲ့ အသိဉာဏ်ယှဉ်တွဲပြီး ကြီးပြင်းသွားကြရတာ။ လူငယ်တွေရဲ့ စိတ် က နှလုံးကြတယ်။ ယိမ်းလွယ် ယိုင်လွယ် တတ်ကြတယ်။ သူတို့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ လိုက်လျောညီထွေမှု ဖြစ်အောင် နေထိုင်နေကြရတဲ့ သဘောပဲ”

“ကြိုက်သွားပြန်ပြီ ဆရာစိုး၊ ဆရာစိုးပြောတာ ဟုတ်တယ်။ အစိမ်းရင့်ရောင် ထနေတဲ့ ဝါးပင်တွေရဲ့ သက်တမ်းဟာ ယိမ်းထိုး ကစားရင်းနဲ့ မားမားမတ်မတ် ဖြစ်ခဲ့ကြတာ”

“ကဲ ကိုနောင် စကားအများကြီးပြောလို့တော့ ပြီးပြီ၊ ကိုယ်

www.burmeseclassic.com

၁၇ ဖောင်ဖိုင် (ပုစားကုန်း)

သန်လျင်ဘက်ကို စာသွားသင်ရဦးမယ်”

“ကျွန်တော် ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ကျွန်တော်အားနေတာပဲ၊ စာတွေ ကြည့်ရတာ ခေါင်းအုံနေပြီ၊ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ပေါ့၊ သန်လျင်က ရန်ကုန်မြို့ပြထက် စာရင် မျက်စိကိုရော နားကိုပါ တည်ငြိမ်အေးချမ်းစေမှာပါ”

“ဒါဆိုရင်လည်း အဆင်ပြေတာပေါ့၊ အခန်းကို ခဏပြန်ဝင်လိုက်ဦးမယ်”

“ရပါတယ် ဆရာစိုးရာ”

လွှက်ရည်ဆိုင်မှ ထပြီး စိတ်ကူးသစ်သို့ သွားခဲ့ကြ၏။

စိတ်ကူးသစ်ကို ရောက်တော့ ဦးပဉ္စင်းအိုတစ်ပါးက ထိုင်စောင့်နေ၏။

ဆရာစိုးနှင့် ရောယောင်ပြီး ဦးပဉ္စင်းအိုကြီးကို ကန်တော့လိုက်ရသည်။

“တပည့်တော် ဘာအကူအညီများ ပေးရမလဲ”

“ဒီလိုပါ ဒကာကြီး၊ ဒကာကြီးကျူရှင်မှာ ဘုန်းကြီးရဲ့ မြေးလေး တက်နေပါတယ်၊ သူ့မိဘတွေက လက်လုပ်လက်စားဆိုတော့ ကျူရှင်လခကို မပေးနိုင်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးပဲ ထောက်ပံ့နေရတာ။

သုပြောနေသမျှယုံချင်တယ် ၁၈

ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်က ဘုန်းကြီး မမာမကျန်း ဖြစ်တော့ ကျူရှင်ဖိုးမပေးဖြစ်ဘူး၊ အခုမှ လာပေးဖြစ်တာ ဒကာကြီး ၊ မြေးလေးကို ပေးခိုင်းပါတယ်၊ သူက ရှက်နေလို့တဲ့”

“ခင်စောဦး ထင်တယ်၊ ဒီကောင်မလေးက ဘာမှ အကျိုးအကြောင်း လာမပြောဘူး၊ တပည့်တော်အတွက်တော့ ထည့်မတွက်ပါနဲ့၊ သူ ကျောင်းပျက်တာ ငါးရက်လောက် ရှိသွားပြီ၊ တပည့်တော်တောင် အိမ်လိုက်မေးမလို့ပါ”

“ကဲ . . . ဒကာကြီး ဘုန်းကြီး ပြန်ကြွမယ်၊ ကြွေးကျန်ရော နောက်လတွေအတွက်ပါ ဘုန်းကြီး ပေးထားခဲ့မယ်”

“ဒီလိုလုပ်ပါလား ဦးပဉ္စင်း၊ ခင်စောဦးက စာ ကြိုးစားပါဟယ်၊ လိမ္မာရေးခြားလည်း ရှိပါတယ်၊ ဒီပိုက်ဆံတွေကို ဦးပဉ္စင်းကိုပဲ ပြန်လှူလိုက်ပါရစေ”

ဦးပဉ္စင်းအိုကြီးကတော့ တအံ့တဩဖြင့် သာဓုတွေ ပေးနေတော့၏။

ဆရာစိုးနှင့် ဦးပဉ္စင်းအိုကြီးတို့၏ အဖြစ်အပျက်ကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲမှာ ပီတိဖြစ်ရပြန်၏။

www.burmeseclassic.com

မောင်စိန်ဝင်း (ပုဂံကုန်း)

စိတ်ကူးသစ်နှင့် ဆရာစိုးသည် သူ့ဘဝမှာ ကြုံတောင့်ကြုံခဲ
လာပြီး ဆုံဆည်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ဆရာစိုးနှင့် လာကြုံခြင်း ကိစ္စအတွက် သန္တာလင်းကို
ကျေးဇူးတင်ရမည် ဖြစ်၏။

သန္တာလင်းနှင့်သာ မငြိတွယ်ဖြစ်ပါက ဆရာစိုးနှင့်လည်း
ရေစက် လာဆုံနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပေ။

လောကကြီးက တစ်ခါတလေကျတော့ ရယ်စရာဖြစ်နေ
တတ်ပြန်သည်။

သူနှင့် ငြိတွယ်ဖူးခဲ့သော သန္တာလင်းက သူနှင့်မရင်းနှီးဘဲ
ဝေးသထက်သာ ဝေးသွားခဲ့၏။

ဆရာစိုးနှင့် သူကတော့ အတော်လေးကို နေသားကျပြီး
ခင်မင်နေပြန်၏။

“သားကို ဒက်ဒီတို့ သတိထားမိတာ ကြာပြီ၊ ဒီတစ်ခါ
စာမေးပွဲ နီးလာတာနဲ့ ဒက်ဒီတို့ ဘာမှ မပြောရဘဲ သား စာကြည့်ဖြစ်
နေတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် သား၊ မာမိလည်း အံ့ဩနေတာ၊ သားဘယ်
ဆရာတွေကို ခေါ်သင်စေချင်လည်း သား စိတ်ကြိုက်ပြော”

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

သူ လှုပ်ရှားနေထိုင်မှုတွေ ပြောင်းလဲသည်ကို ကြည့်ပြီး
ဒက်ဒီတို့က ဝမ်းသာစကား ဆိုလာ၏။

“ရပါတယ် မာမိ၊ အိမ်ခေါ်သင်ဖို့ မလိုပါဘူး”

“မာမိရေ၊ မင်း၊ သားကို မင်းပဲ မေးပေတော့”

ဒက်ဒီကတော့ အသာ ရှောင်ထွက်သွားပြီး၊ မာမိနှင့် တည်
ပေးခဲ့၏။ ဒက်ဒီမျက်ကွယ်မှာပင် မာမိက သူ့ကို မေးသည်။

“သားကို မေးစရာရှိတယ်”

“မေးပါ မာမိ၊ မာမိ ဘာသိချင်လဲ”

“ဒီလိုသား၊ သား ကျူရှင်တစ်ခုမှာ တက်နေတယ်၊ အဲဒီကျူ
ရှင်မှာ ကောင်မလေး ချောချောတစ်ယောက်လည်း တက်နေတယ်၊
ငါ့ကားမှာ မိန်းကလေးတွေ ဝိုင်းနေတာ မာမိတို့ သိထားတယ်၊ ဒီတစ်ခါ
တော့ အတော်လေး ထူးဆန်းနေလို့ သား”

“ဘာတွေများ ထူးဆန်းလို့လဲ မာမိ”

“ထူးဆန်းတာပေါ့ သား၊ အိမ်မှာ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဆရာတွေ
ခေါ်ပေးတာတောင် စာဖြောင့်ဖြောင့်မှ သား မသင်ခဲ့တာ၊ အခု
မထင်မရှား ကျူရှင်လေးမှာ အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့ သားအတူ တက်
တယ်၊ ပြီးတော့ စာမေးပွဲ နီးလာတာနဲ့ စာတွေ လုပ်လာတယ်။

ဥဒါ မောင်မိန်းဝင်း (ပုတီးကုန်း)

ဒီအဖြစ်အပျက်တွေက ထူးဆန်းနေတာပေါ့။ အဲဒီမိန်းကလေး အကြောင်းကို မာမိတို့ စုံစမ်းနေတယ်။ သားမသိအောင် လုပ်တဲ့ သဘောတော့ မဟုတ်ဘူး။ သားနဲ့ အဓိက ပတ်သက်လာမယ်ထင်လို့ မာမိတို့ စုံစမ်းရတာ”

မာမိစကားတွေကြောင့် ရယ်သွေးလွှမ်းလိုက်ရသည်။ သူ့ အနေအထိုင် အပြုအမူတွေကို သန္တာလင်းက ပြောင်းလဲပစ်နိုင်သည် ဟု မာမိတို့ ယူဆထားပုံရသည်။

“ဘာရယ်တာလဲ သား”

“မာမိလို့ ပြောတာကို သဘောကျလို့ပါ။ မာမိတို့က သန္တာ လင်းကို အထင်ကြီးနေတာကိုး။ သူ့အကြောင်းကိုတော့ မာမိတို့ ထပ် မစုံစမ်းနဲ့တော့။ ဒီနေရာလေးမှာပဲ ထားလိုက်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ မာမိတို့ ထပ်သိရမယ့် အကြောင်းတွေစာ သားနဲ့မှ မသက်ဆိုင်ပဲ”

“ဒါဆို အဲဒီ မိန်းကလေးကြောင့် သား အမူအကျင့်တွေ ပြောင်းလဲတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“သိပ်သေချာတာပေါ့ မာမိရာ၊ ဒီနေ့အထိ ဘယ်မိန်းက လေးကမှ သား စိတ်တွေ ပြောင်းလာအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်သေး ပါဘူး။ မာမိတို့ ထင်တာတွေက တခြားစီ ဖြစ်နေတယ်”

သူပြောနေသမျှယုံချစ်ဘယ် ဥဒါ

သူနှင့်မာမိတို့ စကားပြောကောင်းနေဆဲမှာပင် ဒက်ဒီ ပြန်ရောက်လာ၏။ ဒက်ဒီကိုမြင်သည်နှင့် မာမိက ဆီးကြိုကာ စစ်ကူ တောင်းလေ၏။

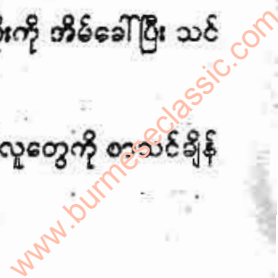
“ကဲ . . . ဒက်ဒီကြီးရေ၊ စိတ်ဝင်စားစရာတော့ ကောင်းနေ ပြီ။ မာမိတို့ သိထားတဲ့ အချက်အလက်တွေက တလွဲကြီးဖြစ်နေပြီ တဲ့။ သားစိတ်တွေကို ပြောင်းလဲစေနိုင်တဲ့ သူဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ မေးစမ်းပါဦး”

“ဟုတ်လား သား၊ ဘယ်သူများလဲ”

“သန္တာလင်းနဲ့ သား ပတ်သက်ခဲ့တယ်။ ခင်ခဲမင်ခဲတယ်။ သန္တာလင်းကြောင့်ပဲ စိတ်ကူးသစ် စာသင်ဦင်းမှာ သား တွက်ဖြစ်ခဲ့ တယ်။ အဲဒီမှာပဲ သား အတွေးအခေါ်တွေကို တည့်ပေးတဲ့သူနဲ့ ဆုံခဲ့တယ်။ သူကတော့ တခြားသူ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ကူးသစ်ရဲ့ အရှင်သခင် ဆရာစိုး လို့ခေါ်တဲ့ ဦးစိုးဝေပါပဲ”

“ဒါဆိုရင်တော့ သားရဲ့ဆရာဦးစိုးဝေကို စာရမ်းကျေးဇူး တင်ရမယ်။ ဒီလို လုပ်ပါလား သားရဲ့ ဆရာစိုးကို တိမ်ခေါ်ပြီး သင် ခိုင်းပါလား”

“သားတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ဒီပြင်လူတွေကို စာသင်ချိန်

၆၀

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

လော့သွားပါမယ် တက်လက်စနဲ့ သား ဆက်တက်ပါရစေ၊ အခုချိန် ကျမှ ဆရာစိုးတို့ကို အိမ်ခေါ်သင်ရင် မကောင်းတော့ဘူးလေ၊ ဘာမှ မပူပါနဲ့ ဒက်ဒီ၊ ဒီနှစ် သား အောင်ကို အောင်ရမှာပါ။”

“ဒါဆိုလည်း သားရယ်၊ သားရဲ့ဆရာစိုးနဲ့ မာမိတို့ကို ဆုံပေး ပါလား။ မာမိတို့က တကူးတက ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။”

“စောပါသေးတယ် မာမိ၊ တော်ကြာ သားရဲ့ ညွှဲဖျင်းမှု ကြောင့် ဆရာစိုးအတွက် မျက်နှာပူစရာ ဖြစ်နေမယ်၊ သားဆယ်တန်း အောင်ပြီးမှ ဆရာစိုးနဲ့ မာမိတို့ကို တွေ့ပေးမယ်၊ ဒီကြားအခိုက် အတန့် လေးမှာတော့ မာမိတို့ ခဏ သည်းခံလိုက်ပါဦး။”

“ဒါဆိုလည်း သားသဘောပါပဲ။”

အခုအချိန်မှာ ဆရာစိုးနှင့် မာမိတို့ကို မတွေ့ပေးချင်သေး ပေ။

ဆရာစိုးကလည်း ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ စာမေးပွဲတွေနှင့် နပမ်း လုံးနေရ၏။

မကြာသော တစ်နေ့မှာတော့ ဆရာစိုးနှင့် မာမိတို့ကို တွေ့ ဆုံပေးရဦးမည်လေ။

ရွှေသခင်စာပေ

၄။

အောင်စာရင်းဆိုသော စကားသံကြောင့်ပင် သူ ရင်ခုန်ရ ၏။ မာမိတို့ ဒက်ဒီတို့ကတော့ သူ့စိတ်လှုပ်ရှားနေမှုကို ကြည့်ပြီး စကြနောက်ကြသေးသည်။ မနက်လင်းသည်နှင့် အောင်စာရင်း ရလဒ်ကို သိရတော့မည်။ ညဦးပိုင်းမှာ ဆရာစိုးနှင့် ဆုံဖြစ်ကြသည်။ ဆရာစိုး၏ ကျူရှင်မှာ သူ့လို ရင်ခုန်သူတွေ အများကြီး တွေ့ရပြန် သည်။ ဆရာစိုးနှင့် စကားကောင်းကောင်း မပြောဖြစ်ပေ။

အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး စောစီးစွာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သော်လည်း အိပ်

ထေရ်စိန်ဝင်း (ပုစိန်ကုန်း)

စက်လို့မရ မနက်လင်းမည့် အရေးကိုသာ စိတ်စောနေမိပြန်၏။

မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားစဉ်မှာပင် အောင်စာရင်းကို အိပ်မက်မက်၏။ အိပ်မက်ထဲမှာတော့ သူ့ အောင်လားကျလားဆိုတာ ဝေဝေခွဲခွဲ မသိရ။ လန့်နိုးသည်နှင့် အိပ်မက်ကို အစအဆုံး ပြန်စဉ်းစား ကြည့်၏။ သို့သော် အဖြေက မကွဲမပြား။

ညသန်းခေါင်ကျော်သောအခါမှ သူကောင်းစွာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့၏။

မနက်အလင်းမှာတော့ သူ့ အိပ်ရာထ နောက်ကျသွားခဲ့သည်။ သူ နိုးလာတော့ ကောင်းကင်မှာ အတော် လင်းနေ၏။ အချိန်နာရီကို သိဖို့ ကြိုးစားဆဲမှာပင် မာဗီက သူ့ကို လာနှိုးသည်။

“သားရေ ဖုန်းလာနေတယ်”

မနက်ရှုစွနာရီထိုးပြီမို့ အောင်စာရင်း ကပ်ပြီး ဖြစ်နေမည်။

“ဘယ်သူဆီကများလဲ မာဗီ”

“သားရဲ့ ဆရာစိုး”

မနက်ခြောက်နာရီ အရောက်လာခဲ့မည်ဟု မနေ့ညက ဆရာစိုးအား သူ့ပြောခဲ့သည်ပဲ။

နံနက် ရှစ်နာရီထိုးသည်အထိ သူ့ရောက်မလာ၍ ဆရာစိုး

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

ဖုန်းဆက်တာဖြစ်မည်၊ အခုအချိန်ဆို အောင်ခြင်းကျခြင်းကို ဆရာစိုး ဘစ်ယောက် သိနေလောက်ပြီ။

“ဖြေးဖြေးသွားပါ သားရယ်၊ အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ ခလုတ်တွေ ဘာတွေတိုက်နေပါ့မယ်”

မာမို့ စိုးရိမ်စကားကို ဂရုမထားနိုင်တော့ဘဲ ဖုန်းရှိရာသို့ အပြေးသွားမိသည်။ စားပွဲပေးချထားသော စကားပြောခွက်ကို အလျင်စလို ကောက်ကိုင်ပြီး မေးလိုက်မိသည်။

“ဆရာစိုး အောင်စာရင်း ကြည့်ပြီးပြီလား။ ကျွန်တော် ညက သိပ်အိပ်မပျော်တာနဲ့ အိပ်ရာထ နောက်ကျသွားတယ်”

“ကိုယ် အောင်စာရင်း ကြည့်ပြီးပြီ ကိုနောင်”

ဆရာစိုးလေသံက ခပ်လျော့လျော့မို့ အားမရဘဲ မေးလိုက်ချိန်သည်။

“ကျွန်တော် အောင်ရဲ့လား”

“ကိုနောင်ကိုယ်တိုင်ကြည့်ပြီး သိရတာနဲ့ ကိုယ်ပြောပြလို့ ခံရတာ ဘယ်ဟာက ပိုပြီး စိတ်လှုပ်ရှားရမယ် ထင်လဲ”

“ဝါဆိုရင်တော့ ဆရာစိုး မပြောနဲ့တော့၊ ဆရာစိုး ဘယ်မှာ တောင့်နေမလဲ”

၆၄ **စောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)**

“အောင်စာရင်း ကပ်ထားတဲ့ နေရာကို ကိုနောင် သိတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီမှာပဲ ကိုယ် စောင့်နေမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့်ကျောင်းက အတော်များများ အောင်ကြလို့ပဲ၊ ဂုဏ်ထူးပါတဲ့သူ လည်း များတယ် ကိုနောင်”

“ဒါပဲနော် ဆရာစိုး၊ ကျွန်တော် ဖုန်းချလိုက်မယ်”

“နေဦး ကိုနောင်၊ ကိုယ် အကုန်လုံး မဟုတ်တောင် အရိပ် အမြှက်လောက်တော့ ပြောပြချင်တယ်၊ ကိုနောင် မာမိတို့ကတော့ ကိုနောင်ရဲ့ စာမေးပွဲအောင်စာရင်းကို ကိုယ်ထက်တောင် အရင် သိထားကြတာ၊ ဒါပဲ ကိုနောင်”

ဆရာစိုးကတော့ စကားဖြတ်ပြီး ဖုန်းချပစ်လိုက်၏။

စကားပြောခွက်ကို ပြန်ချလိုက်ပြီး လှည့်အထွက်မှာပင် သူ့ရှေ့မှာ ဒက်ဒီနှင့် မာမိတို့ ရောက်နေကြ၏။

“ကွန်ဂရက်ကျလေးရှင်းပဲ သား”

ဒက်ဒီ လက်ကမ်းပေးသည်ကို ကြည့်ရင်း သူ့ကြောင် သွားသည်။ ခဏအကြာမှာတော့ ရောယောင်ပြီး ဒက်ဒီကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။

“သားရဲ့ ဆရာစိုးကို ဒက်ဒီတို့နဲ့ တွေ့ပေးဖို့ အချိန်ရောက်ပြီ”

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ် ၆၅

ား ဂုဏ်ထူးနှစ်ခုနဲ့ အောင်တယ်ဆိုတာကို မနေ့ကတည်းက န်ဒီတို့ ကြိုသိထားတယ်”

“ဟုတ်တယ်သား၊ သား ဆရာစိုးကို ဒီနေ့ ညနေမှာ အထူး ဘာလည်ကို ဂုဏ်ပြုမှ ဖြစ်မယ်”

ဒက်ဒီတို့ စကားကြောင့်ပင် အလွန်အမင်း ဝမ်းသာသွားရ သည်။ အောင်စာရင်း ကပ်ထားရာ နေရာသို့ မရောက်မီ အောင်မြင် ကြောင်းကို သိလိုက်ရသည်။

သူ့ပျော်သလို ဆရာစိုးလည်း ပျော်နေမှာ သေချာ၏။

အောင်စာရင်းကို ကိုယ်တိုင်ကြည့်ပြီး ဝမ်းသာစေမည့် အခွင့်အရေးကို ဆရာစိုးက ချန်ထားပေးခဲ့သော်လည်း ဒက်ဒီတို့က အကုန် ဖွင့်ချလိုက်၏။ သူလိုပင် ဒက်ဒီတို့လည်း ဝမ်းသာနေကြမည် လေ။

“ဒက်ဒီက ဆရာစိုးကို ဂုဏ်ပြုပြီး လိုချင်တဲ့ အကူအညီ တောင်းခိုင်းတာကို ဘာကြောင့် ငြင်းလိုက်တာလဲ”

ဆရာစိုးကို အထူးတလည် ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် မာမိတို့

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

ဒက်ဒီတို့က တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ ဆရာစိုးကိုလည်း ကြိုက်သည့် အကူအညီတောင်းဖို့ လမ်းဖွင့်ပေး၏။

ဆရာစိုးကတော့ ဘာမှ မလိုပါဘူးဆိုပြီး ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။

ဒက်ဒီပေးလိုသည့် အခွင့်အရေးကို ဆရာစိုး ယူလိုက်ဖို့ ကောင်းသည်။ ဆရာစိုးကို ပြန်လိုက်ပို့ပေးရင်းက အားမလိုအားမရ ဖြစ်ပြီး သူ မေးဖြစ်၏။

“ကိုယ်က ကိုနောင်နဲ့ပဲ သိကျွမ်းတာ၊ ကိုနောင် ဒက်ဒီက ကိုနောင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးမှ သိရတာ၊ ကိုနောင်နဲ့ သိကျွမ်းခဲ့တာ ကိုယ့်အတွက် ဘာရလို့ရကြောင်းမှ မပါဘူး၊ အခုလက်ရှိ အခြေအနေမှာ ဟိုယုံအနေနဲ့ ဘာမှလည်း မလိုအပ်ဘူးလေ၊ ကိုယ့်အတွက် အလိုအပ်ဆုံး အဖြစ်စေချင်ဆုံးကို ကိုနောင်က ပေးခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ ဒါကြောင့်ပဲ ကိုနောင်ဒက်ဒီစကားကို ငြင်းခဲ့တာပေါ့”

“ဆရာစိုးကတော့ တကယ့်ကို စံနမူနာပဲ၊ ဒက်ဒီက အရမ်း သဘောကောင်းတာ၊ ကျွန်တော် စာမေးပွဲအောင်တဲ့အတွက် ဆရာစိုးကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပေးချင်လို့ တမင် လမ်းဖွင့်ပေးတာ၊ အခု ဆရာစိုး ငြင်းလိုက်လည်း ဆရာစိုးအတွက် တစ်ခုခု စီစဉ်မှာသေချာတယ်”

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

“ကိုနောင် ဒက်ဒီကို ပြန်ပြောပေးပါ၊ ကိုယ့်အတွက် ဘာမှ မစီစဉ်နဲ့၊ ကိုယ် ထပ်ငြင်းရင် ခိုင်းရာ ကျတော့မယ်၊ ကိုနောင်နဲ့ အစဉ်အမြဲ ဆက်ဆံစေချင်ရင် ကိုယ်ပြောတဲ့ စကားကို ဖြစ်အောင် ကိုနောင် ကြားထဲက လုပ်ပေးပါ”

ဆရာစိုးက သူ ထင်ထားသည်ထက်ပင် ခေါင်းမာပြီး အတွေး ခေါင်လွန်းသူ ဖြစ်၏။

ဒယ်ဒီတို့က တစ်ခုခုပေးမည်ကို ဆရာစိုး မလိုလားတာ သေချာနေ၏။

ဆရာစိုး၏ လေသံနှင့် မျက်နှာထားက အတော်လေးကို တင်းမာနေ၏။

“ကောင်းပါပြီ ဆရာစိုးရယ်၊ ဒယ်ဒီတို့ကရော ကျွန်တော်ကပါ ဆရာစိုးအတွက် ဂုဏ်ပြုတဲ့သဘောနဲ့ ပြောမိဆိုမိတာကိုတော့ ဆရာစိုး နားလည်ပေးပါ”

“ကိုယ်နားလည်ပေးမယ်၊ ကိုယ့်ကို ပြန်ပြီးတော့ နားလည်တဲ့ အနေနဲ့ ဘာအစီအစဉ်တွေမှ ထပ်မလုပ်မိပါစေနဲ့ ကိုနောင်”

ဒယ်ဒီတို့ကိုတော့ သူ မနည်း နားလည်အောင် ပြောယူရမှာ သေချာနေ၏။

၆၈

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

ကြားထဲကနေပြီး အားလုံးအဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးဖို့
တာဝန်မှာ သူ့ပေါ်သို့ ပုံကျလာသည်။

ရွှေထင်စာပေ

၅။

လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ကျော်က အဖြစ်အပျက်တို့ကို ပြန်လည်
တွေးတောကြည့်ပါက တရားကျစရာ ကောင်းနေသေး၏။

အဲဒီအချိန်တုန်းက သူ့အဖို့က ကားတစ်စီးနှင့် ထင်ရာကြ
နေသော အခါသမယ။

သန္တာလင်းကလည်း ပလာဇာတစ်ခုမှာ သာမန် အရောင်း
တာဝန်ခံတစ်ဦးမျှသာ၊ သန္တာလင်း၏ အဆွယ်ကောင်းမှုကြောင့် ဖိတ်
ကူးသစ်နှင့် ရင်းနှီးခဲ့၏။

မောင်စိန်ဝင်း (ပုဂံကုန်း)

သို့စိတ်ကို အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲစေခဲ့သော ဆရာစိုးနှင့် ဆုံဆည်းခွင့်ရခဲ့၏။

လူငယ်များ၏ ဘဝကို ဝါးပင်များနှင့် ခိုင်းနှိုင်းခဲ့သော ဆရာစိုး၏ စိတ်ကူးသစ်မှာ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ကျော်ကာလကထက် အောင်မြင်မှုတွေ ရနေ၏။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကပင် ဆယ်တန်းကို သုံးနှစ်ဆက်တိုက်ကျသော ဘဝမှ စုတေပြီး ဒုတိယနှစ် စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၏။

သူ့ထက်ပိုပြီး အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားသူကတော့ ဆရာစိုးနှင့် သူ့ကို ရင်းနှီးအောင် ပြုပေးခဲ့သော သန္တာလင်းပင်ဖြစ်၏။

သူ ဆယ်တန်းအောင်သည်နှစ်မှာပင် သူ သိထားသော မီးကုတ်မှ သူဌေးသားတစ်ဦးနှင့် သန္တာလင်း လတ်အိမ်သွားသည်ကို နောက်ဆုံးသတင်း ရခဲ့သည်။

နှစ်နှစ်ကျော်ပြီးနောက် အစ်နေ့အော ညနေခင်းမှာ သန္တာလင်းကို ပြန်လည်တွေ့ဆုံခွင့်ရခဲ့သည်။

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

မတ်လဆန်းထဲရောက်လာလေ နွေရာသီ၏ ပူပြင်းမှုမှာ ပိုသိလာလေ ဖြစ်၏။ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်နား နီးလာသောကြောင့် အတန်းပြီးသည်နှင့် ဘယ်မှ လျှောက်မသွားဖြစ်ဘဲ အိမ်တန်းပြန်ဖြစ်သည်။

ဧည့်ခန်းဘေးမှ ဖြတ်ပြီး သူ့အခန်း ရှိရာသို့ အသွားမှာတော့ သူ့ခြေလှမ်းတို့ကို ရပ်တန့်သွားစေသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ကြုံတွေ့လိုက်ရ၏။

မာမိတို့ ဒယ်ဒီတို့၏ အလုပ်ကိစ္စတွေကို သူ စိတ်မဝင်စားတတ်။ သူ့မျက်စိရှေ့ နားရှေ့မှာပင် အလုပ်ဖြစ်ပြီး ပိုက်ဆံတွေ ရနေသော်လည်း မာမိတို့ လုပ်ငန်းများကို အနီးကပ် လေ့လာဖို့ စိတ်ကူးမပေါ်ခဲ့ပေ။

သူ လျှောက်လာသည်ကို မြင်သည်နှင့် ဧည့်သည်များနှင့် တစ်ပိုင်းတည်းထိုင်ရန် မာမိ ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။ မာမိတို့နှင့် ရင်ဘောင်တန်းပြီး အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ ပြောဆိုနေသူမှာ တခြားလူမဟုတ်။ သန္တာလင်း ဖြစ်နေ၏။

“သား ထိုင်လေ၊ သားကို မသန္တာလင်းက သိနေတယ် ပြောတယ်”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တယ် မာမိ၊ သားလည်း သန္တာကို လှမ်းတွေ့လိုက်တာနဲ့ လာခဲ့တာ”

“မသန္တာလင်းရဲ့ သူငယ်ချင်းကိုလည်း ကြည့်ပြောပါဦး၊ ငီးပွားရေးတက္ကသိုလ် တက်နေပေမယ့် မမတို့ရဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို နည်းနည်းလေးမှ စိတ်ဝင်စားဖို့ မကြိုးစားဘူး”

“နောင်နောင်အကြောင်းကို သန္တာ သိပါတယ်၊ နောင်နောင်က ကောင်မလေး ချောချောလှလှလေးတွေကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတတ်တာ၊ တက္ကသိုလ်မောင် ကျောင်းသားကြီးဖြစ်ပြီဆိုတော့ အရင်ကထက် ပိုခြေရွပ်လို့ ကောင်းတာပေါ့”

မာမိကို မမဟု ရဲတင်းစွာ ခေါ်ဆိုနိုင်သော သန္တာလင်းကို တော့ စိတ်ထဲက ခိုးကျူးမိသည်။ သန္တာလင်း၏ အလှအပ အပြင်အဆင်တို့သည် ပိုပြီး တင့်တယ်စေပြန်၏။

ရှိရင်းစွဲ အလှကို ထပ်ဆင့်လိုက်သော ပံ့ပိုးမှု များစွာကြောင့်ပင် မျက်စိအမြင်မှာ ကြည့်ကောင်းနေ၏။

“မာမိတို့နဲ့ ထိုင်စကားပြောနေတာကို လှမ်းတွေ့လိုက်တယ်၊ သန္တာနဲ့ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ပြန်ဆုံဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကို မထင်ထားမိတာ အမှန်ပဲ”

“နောင်နောင်နဲ့ သန္တာ သိကြတုန်းက အခု အမျိုးသားနဲ့ အိမ်ထောင်မကျသေးဘူး မမ”

“ဪ... ဟုတ်လား”

သန္တာလင်းကတော့ သူနှင့် သိကျွမ်းခဲ့ခြင်းကို နောက်ကြောင်းပြန်ကောက်နေ၏။ သူနှင့် သိကျွမ်းဖူးသည်ဟု ပြောလိုက်ကတည်းက မာမိ တစ်ချက်ပြုံးသည်ကို သူ ဖြတ်ခနဲ တွေ့မိလိုက်၏။

“အခု မိုးကုတ်မှာပဲ နေတာလား သန္တာ”

“အရင်ကတော့ ဟုတ်တယ်လို့ ပြောရမယ်၊ အခုတော့ အမျိုးသားက ရန်ကုန်မှာ ကျောက်မျက် အရောင်းခန်းမ ဖွင့်လိုက်တယ်လေ၊ ရန်ကုန် ပြန်ရောက်တာ သုံးလေးလလောက်ရှိ သွားပြီ”

“တွေ့လား သား၊ သားသူငယ်ချင်းကို အရင်ကလို ဆက်ဆံလို့ မရတော့ဘူး၊ အခုလည်း ကျောက်မျက်အရောင်းပြပွဲ လုပ်ဖို့ မာမိတို့က ခေါ်ပြီး ဆွေးနွေးနေရတဲ့သူ ဖြစ်နေပြီ”

မာမိကတော့ သန္တာလင်း ဘာလဲဆိုတာကို ပိုမို သိသာအောင် ပြောပြနေ၏။ မာမိက ဘယ်လိုပဲ အမွန်းတင်တင်၊ ဘယ်လိုပဲ ဘဝပြောင်းပြောင်း သန္တာလင်းကတော့ သူ့ကို အရင်ကလိုပဲ ဆက်ဆံနေပြန်၏။

www.burmeseclassic.com

စောင်စီရောင်း (ပုတီးကုန်း)

“ဆရာစိုးနဲ့ရော့ အဆက်အသွယ်ရှိသေးလား နောင်နောင်”

“ဒီနေ့အထိ ကိုယ်နဲ့ ဆရာစိုး အဆက်အသွယ်ရှိတယ် သန္တာ ကိုယ် ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကတည်းက ဒီနေ့အထိ ပိုပြီး ခင်းနှီး ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်”

“ဆရာစိုးကိုတော့ စိတ်ထဲကပဲ သတိရဖြစ်တာပါ။ လူကိုယ် တိုင် သွားတွေဖို့ဆိုတာ အခုအချိန်မှာ အတော် မလွယ်တာပဲ။ နောင်နောင်နဲ့ အခုလို ဆုံဖြစ်တာတောင် ကုသိုလ်ကံ အရမ်းကောင်း လွန်းလို့ပဲလို့တောင် ပြောရမယ်”

သူ မရောက်ခင်ကပင် မာမီနှင့် ပြောစရာရှိသော အလုပ် ကိစ္စများက ပြီးပြတ်သွားခဲ့ပြီလား မပြောတတ်။ သူ့ကိုပင် အဓိက ထားပြီး သန္တာလင်း စကားတွေ ပြောနေ၏။ မာမီကလည်း အကင်း ပါးစွာဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်မှ ရှောင်ထွက်ဖို့ ကြိုးစား၏။

“ကဲ . . . သားကပဲ စဉ်သည်ကို စဉ်ခံလိုက်ပါဦး။ မသန္တာလင်းကလည်း မမကို ခွင့်ပြုဦးနော်”

“ရပါတယ် မမ၊ နောင်နောင်နဲ့ တွေ့တုန်းမှာ စကား ခဏ တော့ ပြောဦးမယ်။ ဒီလို ဆုံတုန်းပဲ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်တွေ ပြန်ပြောရတာ၊ နောက်တစ်ခါ တွေ့ဖို့ ဆိုတာက မလွယ်ဘူးလေ”

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

သန္တာလင်းဘက်က ဆက်ဆံရေးတွေ မပြောင်းလဲတာ တော့ သေချာသွား၏။

မာမီထွက်သွားသည်နှင့် ဟိုတုန်းကလိုပဲ ပို၍ လွတ်လပ် သော စကားများကို ပြောဆိုတော့သည်။

“တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်သွားတာက လွဲလို့ နောင် နောင်ကတော့ အရင်က အတိုင်းပဲ မဟုတ်လား။ ကားတစ်စီးနဲ့ သေးမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ယောက်ကို တင်ပြီး ပျော်နေမှာ ပဲ မဟုတ်လား”

သူ့အနေကလည်း ဘာရယ်လို့ မရည်ရွယ်ဘဲ ပကတိ အခြေအနေမှန်ကို ပြောပြဖြစ်၏။

“ဟိုတုန်းကလောက်တော့ အပျော် မရှာဖြစ်တော့ဘူး”

“အသက်တစ်နှစ် ကြုံတွေ့ရတဲ့ ဝန်းကျင်နဲ့ ပညာအဆင့်အ တန်းကို ငဲ့ပြီး သားကောင် သေးသေးမွှားမွှားတွေအတွက် အချိန်အိပ် အကုန်မခံတော့ဘူးပေါ့။ ဒီသဘောလား နောင်နောင်”

“တကယ်တော့ တဲဒီ အချိန်တုန်းကတည်းက ဒီနေ့အထိ ကို လိုချင်နေခဲ့တာက အချစ်ပဲ။ ကိုစိတ်တွေကို လုံးဝ ယိမ်းယိုင်ဖို့ သွားစေမဲ့ နှလုံးသားပိုင်ရှင်ကိုပဲ အခုအချိန်မှာ ကို တမ်းမက်မိတယ်”

www.burmeseclassic.com

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

ကြည့်လို ပြောလိုက်ဦးမယ် နောင်နောင်၊ အခုအချိန်မှာ စိတ်
 ငါ့နှင်းနှင်းနဲ့ ဒီစကားပြောဖြစ်တာပါ။ သန္တာဘဝမှာလည်း အဲဒီ
 နေ့နံနက်တုန်းက နောင်နောင်ဟာ သဘောအကျဆုံး ယောက်ျားတစ်
 သောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ နောင်နောင်နဲ့ ဆုံခဲ့ရပေမယ့် ဖူးစာကံ မပါ
 တော့ ကွဲခဲ့ရတယ်လို့ ပြောရမလားပဲ။ အခု သန္တာ့အမျိုးသားကို
 ယူဖြစ်တုန်းက သာမန်အတွေးနဲ့ ယူလိုက်တာ။ အခုအချိန်မှာတော့
 သန္တာက သူ့ကို ယုံကြည်ကိုးစားပြီး ချစ်သလို သူကလည်း သန္တာ့
 အပေါ် ယုံကြည်ကိုးစားပြီး ချစ်ခဲ့တယ်။ ဟိုအချိန်အခါတုန်းက သန္တာ့
 ဘဝမှာ နောင်နောင်က အရေးကြီးတဲ့ နေရာမှာ ရှိကောင်းရှိခဲ့ပေမယ့်
 အခုအခါမှာတော့ တကယ့်ကို သေးသေးမွှားမွှားလေး ဖြစ်သွားတာ
 အမှန်ပဲ။”

“ဒါ သဘာဝပဲ သန္တာ၊ ကိုဝမ်းသာတာတစ်ခုက သန္တာ့ဘဝနဲ့
 သန္တာ့အနေအထားကိုပဲ။ မပြောကောင်းတဲ့ စကား၊ မတွေးအပ်တဲ့
 စကားမျိုးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သန္တာ့လို စိတ်ရှင်းရှင်းနဲ့ ပြောပြချင်တယ်။
 တကယ်လို့ မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး ကိုနဲ့များ ဆက်ငြိတွယ်ဖြစ်ရင်
 ဒီအနေအထားကို သန္တာ့ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဆရာစိုးကို ပြောပြ
 ရင် ဆရာစိုးလည်း ဝမ်းသာမှာပဲ။ ဆရာစိုးစကားနဲ့ ပြောရရင် သန္တာ

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

ဘ ဝါးပင်တစ်ပင်ပဲ”
 ဆရာစိုး၏ ဝါးပင်နှင့်တူသောလူငယ်များ၏ စရိုက်သဘာဝ
 ကို ပြောဆိုဖို့ အစပျိုးခြင်းမှာ တိုးလို့တန်းလန်း ဖြစ်သွားရသည်။
 သန္တာလင်း၏ ဆယ်လူလာက ကောက်ခါငင်ခါ အသံမြည်
 သာသောကြောင့် စကားဖြတ်လိုက်ရသည်။ တကယ်တော့ စကား
 ဖြတ်လိုက်ရခြင်းဟု ပြောသည်ထက် သန္တာလင်းက ထပြန်ဖို့ ချက်
 ချင်း ကြိုးစားသောကြောင့်ဟု ဆိုလျှင် ပိုပြီး မှန်ကန်ပေမည်။

“ကဲ . . . သန္တာ့ အမျိုးသားကတော့ အရေးတကြီး လှမ်း
 ခေါ်နေပြီ။ သန္တာ သွားတော့မယ်။ သန္တာတို့ ထပ်ဆုံချင်သေးတယ်။
 နောက်တစ်ခါ ထပ်ဆုံဖြစ်ရင် နောင်နောင် နံဘေးမှာ နောင်နောင်
 ချီမြတ်နိုးတဲ့သူ တစ်ယောက်ယောက် ရှိနေခဲ့ရင် ပိုကောင်းမယ်”

ခြေလှမ်းတွေကို ပြင်ဆင်ရင်းက သွက်လက်စွာပင်
 သန္တာလင်း ပြောဆိုသွား၏။ သူ့ရှေ့မှ ထွက်ခွာသွားသော သန္တာလင်း
 ကို သူ ငေးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချမိပြန်၏။

သန္တာလင်းနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံရမှုနှင့်အတူ သန္တာလင်း
 ပြောဆိုသွားသော စကားများအရ ရင်မှ နှင့်နှင့်သီးသီး ချစ်ရသော
 သူတစ်ယောက်ရရှိဖို့ မလွဲမသွေ လိုအပ်နေသည်လေ။

www.burmeseclassic.com

၇၈

စောင်စီရောင်း (ပုတီးကုန်း)

ဘဝလမ်းကို ရှေ့ဆက်ပြီး ဖြတ်သန်းဖို့ ချစ်သူဆိုသော
အသက်ဝင်တော့ ရှိမှဖြစ်ပေမည်။

ရွှေသမင်စာပေ

၆။

သန္တာလင်းနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံပြီး နောက်နေ့မှာပင် ဆရာ
ဇီ အိမ်သို့ သူသွားခဲ့သည်။ အိမ်မှာ ဆရာစိုး ရှိမနေခဲ့။ အပြင်ခဏ
သွားခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ကျောင်းပိတ်သော အခါသမယမို့ ဇာတိမြို့
သို့ ခဏ ပြန်သွားသည်ဟု ဆရာစိုး၏ မမထားက ပြောခဲ့သည်။
သန္တာလင်းနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာများကို
မမထားကလည်း စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်သလို သူကလည်း မပြောပြ
ချင်၍ ဒီအတိုင်း လှည့်ပြန်ခဲ့၏။ ဆရာသားနှစ်ယောက်ကို စ,ရင်း

မောင်စိန်ဝင်း (ပုစားကုန်း)

နောက်ခင်းက ဆရာစိုး ပြန်ရောက်မည့်ရက်ကိုသာ မေးဖြစ်ခဲ့သည်။
မမထား၏ ပြောစကားအရ ဆိုရင်တော့ ဒီနေ့လောက်ဆို
ဆရာစိုး ပြန်ရောက်နေတာ နှစ်ရက်လောက်တော့ ရှိနိုင်၏။ အခုလို
ဆရာစိုးမှာ မနက်ခင်းစောစောနှင့် ညနေခင်းကလွဲပြီး နေ့ခင်းတစ်ချိန်
လုံး ဆရာစိုး အိမ်မှာ စာဖတ်နေတတ်သည်။

သန္တာလင်းနှင့် ဆုံခဲ့ပုံကို ပြောပြရန်အတွက် ဆရာစိုးအိမ်သို့
သူ ထွက်ခဲ့သည်။

ဆရာစိုးတို့ အိမ်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် ဆရာစိုးသား အကြီး
ကောင်က ပြေးကြိုသည်။

“ဦးကိုနောင် ဖေဖေ ပြန်ရောက်နေပြီဗျ”
“ဘယ်နေ့က ပြန်ရောက်လဲ၊ အခုရော စာဖတ်နေလား”

“ပြန်ရောက်တာ ဒီနေ့နဲ့ဆို သုံးရက်ရှိသွားပြီ၊ အခုတော့
အိမ်မှာမရှိဘူး၊ ညီလေးရယ် မေမေရယ် ဖေဖေရယ်က အသိတစ်
ယောက်ရဲ့ အိမ်ကို ခဏသွားကြတယ်၊ လူမမာမေးလို့ ပြောတာပဲ၊
သိပ်မကြာဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို အိမ်စောင့်ခိုင်းထားခဲ့တော့ ဦးကိုနောင်
လာရင်လည်း ခဏထိုင်စောင့်ဖို့ ဖေဖေက မှာသွားတယ်”

သားကြီး၏ စကားအရဆိုရင်တော့ ဆရာစိုး အပြန်ကို

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

ထိုင်စောင့်ရုံသာ ရှိတော့၏။

ညော်ခန်းမှာ ထိုင်ဖို့ပြင်ဆင်ချိန်မှာပင် သားကြီးက
အိမ်စောင့်ဖို့ တာဝန်ကို လွှဲပြောင်းပေးလာ၏။

“ဦးကိုနောင် အိမ်စောင့် ဖြစ်သွားပြီ၊ သား သူငယ်ချင်းတွေ
ဆီကို သွားလိုက်ဦးမယ်”

“အေးပါကွာ၊ ဆရာစိုးတို့ ပြန်မလာမချင်း ဦးကိုနောင်
စောင့်ပေးမယ် ဟုတ်လား”

သားကြီးကတော့ ပျော်ပျော်ပါးပါးဖြင့် အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်း
သွား၏။

ဒီတိုင်းချည်း ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရမည့် အတူတူမို့ စားပွဲပေါ်
တွင် အသင့်တွေ့သော မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ကောက်ယူ ဖတ်နေလိုက်
၏။

သားကြီးထွက်သွားသည်နှင့် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် ကောက်ကို
ကာ ဖတ်သည်။ သတင်းအတိုအထွာကဏ္ဍကို ဖတ်လို့ မဆုံးခင်မှာ

၈၂ ဖောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

ပင် ဆင်တတ်ထားသော အဖြစ်အပျက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကြုံရ၏။

သားကြီးနှင့် တွေ့ရာမှ သားကြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းသွားချိန် ဆီ သူ တစ်ယောက်တည်းသာ ဒီအိမ်ထဲမှာ ရှိသည်ဟု ထင်ထားခဲ့သည်။

အခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်။ မီးဖိုချောင်ခန်းဆီမှ သားကြီးကို ခေါ်ခေါ်ပြောပြောဖြင့် အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။

“သားကြီးရေ၊ ဟင်းအိုးတွေ ပြန်နွေးရင်းကနေ မီးဖိုမီး မလာတော့ဘူး။ ကျွိုင်တွေလည်း တစ်ခုမှ မပြတ်ဘူး။ အန်တီတော့ ဆက်မလုပ်တတ်တော့ဘူး”

သာယာသော မိန်းမတစ်ယောက်၏ ညည်းညူသံက သူ့ ရှေ့နားမှာ အဆုံးသတ်သွား၏။ သူ့ကို ရုတ်တရက်ကြီး မြင်လိုက်ရတော့ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး အားနာသွားဟန် ပြုလိုက်သည်။ အိမ်နေရင်း ဝတ်ထားသော အဝတ်အစားနှင့်အတူ ဆံပင်တို့ကလည်း ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေ၏။ ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသော ရှက်ကိစ္စရှက်ကန်းဖြစ်မှု အားနာထိတ်လန့်သွားမှုများကြောင့်ပင် သူ သတိထားပြီး ကြည့်ဖြစ်သွား၏။

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ် ၈၃

“သားကြီး ရှိနေတယ် မှတ်လို့”

“ကျွန်တော့်ကို အိမ်စောင့်ထားပြီး သားကြီးက အပြင်ထွက်တယ်”

သူနှင့် သက်တူရွယ်တူလောက် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။ ခရီးဖရဲသဏ္ဍန်နှင့် ပြင်ဆင်ချယ်သမှုများ ကင်းမဲ့နေသော်လည်း သူမ၏ အလှကတော့ အတော်လေး သိသာနေ၏။

စောစောက သူမ ညည်းတွားသော အကြောင်းအရာကို ပြန်ကောက်ရင်းက စကားစကြည့်လိုက်သည်။

“စောစောက ခင်ဖျားပြောတဲ့အသံ ကျွန်တော် ကြားလိုက်ပါတယ်။ မီးဖိုဖျတ်နေလို့ ခင်ဖျား အခတ်တွေ နေတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်။ လေးလေးတို့ အပြင်က ပြန်လာခင် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ဟင်းတွေ ပြန်နွေးထားမလို့ပါ။ ကျိုင်က မလာတော့လို့ သားကြီးကို ပြင်ခိုင်းမလို့လေ”

“အဲဒီ မီးဖိုကို ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်ဖူးလို့ ဖြစ်မလား”
မိန်းမများစွာဖြင့် စကားပြောဆို ဆက်ဆံဖူးသော်လည်း သူမနှင့်ကျတော့ စိတ်ထဲမှာ အတော်လေးကို ရှင်းပြီး တစ်မျိုးခံစားခဲမိပြန်၏။ သူမမျက်နှာပေါက်က ရင်ကို အတော်လေး ချမ်းမြေ့နေ

www.burmeseclassic.com

ဖောင်စိန်ဝင်း (ပုစားကုန်း)

သည်။

“တို့လေ . . .”

“ဘာလဲ . . . ကျွန်တော်ကို သူစိမ်းလို့ ထင်ပြီး အားနာနေ
သလား။ ကျွန်တော်က ဒီအိမ်မှာ စားအိမ်သောက်အိမ်ပဲ။ မမထားတဲ့
ဆရာစိုးတို့ကတော့ ကျွန်တော့်ကို ကိုနောင်လို့ ခေါ်ကြတယ်။
ကျွန်တော်က ဆရာစိုးရဲ့ တပည့်အရင်းပါ။”

“လေးလေးတို့ချင်း ပြောကြတဲ့ အထဲမှာ အဲဒီနံမည်ကိုတော့
ကြားမိသလိုပဲ”

“ဒါဆိုရင် ရပြီပဲ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ လိုက်ကြည့်ပေးမယ်”

မီးဖိုကိုင်ပျက်သည် ကိစ္စသည် တကယ်တော့ သိပ်မထူး
ဆန်း။

သူစိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းနေတာ သူမပဲ ဖြစ်သည်။

မီးဖိုကိုင် မရဲသည့် ကိစ္စက တကယ်တော့ လွယ်လွယ်လေး
ပဲ ဖြစ်သည်။ လျှပ်စစ်မီးဖိုကိုင် တည်ဆောက်ထားပုံက အတော်လေး
ရှင်း၏။ ပထမဆုံး အနေဖြင့် သေချာအောင် ကိုင်ကို ထပ်စစ်ကြည့်
သည်။ သူမပြောသလိုပင် ကျိုင်ကြိုးတွေက အပြတ်အတောက်မရှိ။
ဒုတိယအဆင့်အနေဖြင့် ခလုတ်များကို စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ လိုသေး၏။

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

ဒါကလည်း သိပ်မခက်။ အနီးအနားတွင် တွေ့သော ဝက်အူလှည့်
အသေးစား တစ်လက်နှင့်ပင် ကိစ္စက ပြီးနေ၏။

သူ လုပ်ပုံကိုင်ပုံကို အပြစ်ကင်းသော မျက်နှာဖြင့် စိတ်ဝင်
စားစွာ သူမ လိုက်ကြည့်နေ၏။

မီးဖိုကိုယ်ထည်မှာ တပ်ဆင်ထားသော အဖွင့်အပိတ်
ခလုတ်နှစ်ခုစလုံးက ကြိုးပြုတ်ခြင်း၊ ပြတ်ခြင်း မရှိဘဲ ပကတိ ကောင်း
နေ၏။

မီးဖိုပလပ်ခေါင်းကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ ပလပ်ခေါင်းကို
နှှင်ကြည့်မှ ကျိုင်မရဲသော အပြစ်အနာဆာကို သွားတွေ့၏။

ပလပ်ခေါင်းမှ ကြိုးတစ်စ ပြတ်ထွက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဝါယာ
ကြိုးပေါ်တွင် ဖုံးအုပ်ထားသော ပလပ်စတစ်သားကို ထုတ်ပြီး ပြန်
တပ်ပေးလိုက်သောအခါ ကိစ္စအားလုံး ပြီးစီးသွားတော့၏။

“ကဲ ကျိုင် ပြန်ကောင်းသွားပြီ”

မျက်စိသူငယ် အမူအယာလေးသည် မူလအတိုင်းပင်
ပျက်မယွင်း ရှိနေဆဲပင်။

ကျွေးလူတင်စကားပင် သူ့အား ပြောဖော်မရ။ အနည်းငယ်
ဆက်သွားသော လက်ကို ရေဆေးပြီးသည်နှင့် ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်ထွက်

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

လာခဲ့သည်။

သူမကတော့ လုပ်စရာရှိသည်များကို မီးဖိုချောင်မှာ ဆက်
ထုပ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဒီအခြေအနေအထိ ဆက်ဆံရတာ အနည်းငယ် ထူးခြားနဲ့
ကလွဲလို့ သူ့စိတ်တွေက သူမအပေါ် ရိုးသားခဲ့၏။

၇။

“ဒါဆိုရင် သန္တာလင်းက ကြီးပွားနေတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဆရာမိုး၊ မာမိတို့နဲ့တောင် တစ်စားပွဲတည်း

ထိုင်ပြီး စကားပြောနေတဲ့ အဆင့်ပဲ”

“အေးလေ သူ့ကံပဲ ဆိုရမှာပေါ့”

“သူက ကျွန်တော်အပေါ်မှာတော့ အရင်ကလိုပဲ မြင်တယ်၊

ဒီအချက်ကိုတော့ ထွေထွေထူးထူး ပြန်မရှင်းပြဖြစ်ဘူး”

“ဘာလဲ မင်းက နှမြောတသ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတဲ့ သဘော

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

ကောင်

မဟုတ်တာပဲ ဆရာစိုးရာ၊ သူကတောင် ပြန်ခါနီး ပြောသွား
သေးတယ်၊ နောက်တစ်ခါ ထပ်ဆုံဖြစ်ရင် ကျွန်တော်နားမှာ ချစ်ခင်
နားလည်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေတာ မြင်ချင်တယ်
တဲ့ ဆရာစိုး”

သန္တာလင်းပြောခဲ့သော စကားများကို သူ ပြန်ပြောဖြစ်
တော့ ဆရာစိုး ရယ်၏။

သူ့ကို နောက်လိုသော ဆန္ဒဖြင့် ဆရာစိုး စကားထပ်ကွန့်
သည်။

“ဟိုး အချိန်က တော်စပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ရည်းစားဟောင်းက မင်းကို
တမင် ထိကပါးရိကပါး လုပ်သွားလို့ မင်း တမင်ရင်ဖွင့်တာတော့
မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဆရာစိုးကလည်း”

ဆရာစိုးနှင့် လွှက်ရည်ဆိုင်မှာ စကားပြောရင်းကနေ သူမ
မျက်နှာလေးက မဆီမဆိုင်ဖြင့် အတွေးထဲ ရောက်လာ၏။

တိုက်ဆိုင်စွာပင် သူမ အကြောင်းကို ဆရာစိုးက ပြောလာ
၏။

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

“ဒီကအပြန် အိမ်မှာ ထမင်းစားသွား၊ ဒီနေ့ အိမ်မှာ ဟင်း
ကောင်းတယ်ကွ၊ ငါ့တူမ လက်ရာလေ”

သူမအား အကူအညီ ပေးဖြစ်ခဲ့ခြင်းကို ပြောရန်သင့်မသင့်
ချိန်မိသည်။ ပြောလိုက်ပြန်ရင်လည်း စတွေ့ကတည်းကိုက
အကြောင်းရှာပြီး ရောသည်ဟု ဆရာစိုး မြင်မှာ စိုးရ၏။ သူ မပြော
ဘဲ ဒီအတိုင်းထားလိုက်ပါက သူမက ပြန်ပြောဖြစ်ရင် တမင်သက်
သက် အကြံဖြင့် ထိန်ချန်ရာ ရောက်ဦးမည်။

“နယ်ကခေါ်လာတာလား ဆရာစိုး”

“ဟုတ်တယ် ကိုနောင်၊ ပထမတော့ စိတ်ကူးသစ်အတွက်
စာရေးမနေရာ မှန်းပြီး ခေါ်ခဲ့တာပဲ၊ နောက်မှ ငါ့ကောင်တွေနဲ့
ပြဿနာ လုံးလည်ချာလည်လိုက်မှာ စိုးပြီး အိမ်မှာပဲ ထားလိုက်တာ၊
ငါ့အလုပ်တွေ ကူလုပ်ဖို့ ခေါ်လာခဲ့တာ၊ အခုတော့ ငါ့မိန်းမအတွက်
ဟန်ကျသွားပြီ၊ ငါ့တူမက အချက်အပြုတ်ကတော့ တကယ်ကောင်း
ပဲ”

“ကျွန်တော်ရောက်တော့ သူ ဟင်းနွေးနေတာ၊ သားကြီးက
လည်း အပြင်ထွက်သွားတယ်၊ သားကြီးရှိတယ် ထင်ပြီး ကျွိုင်ပျက်
တာကို သူပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်ပြင်ပေးရသေးတယ်”

မောင်စိန်ဝင်း (ပုစားကုန်း)

သူမနှင့် ဆုံဖြစ်ပုံကို ပြောရင်းက လိပ်ပြာမလုံသည့် စိတ်ဖြင့် ဆရာစိုးအား အကဲခတ်ရသေး၏။ ဆရာစိုးကတော့ သူ့တူမနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာအမှုအရာမှ မပြပေ။ သူ့ကိုပင် ထမင်းစားဖို့ ထပ်ခေါ်သေး၏။

“မင်းလိုက်ခဲ့မှာ မဟုတ်လား ကိုနောင်”

“မလိုက်တော့ပါဘူး ဆရာစိုးရာ”

“လိုက်ခဲ့စမ်းပါ။ အိမ်ရောက်ရင် မင်းက ငါ့ မိန်းမလက်ရာကို ဝင်စားနေကျပဲ။ ဒီတစ်ခါ ငါ့မိန်းမလက်ရာထက်ကို မင်းထမင်း ပိုဖြိုန်သွားမှာမို့လို့ အတင်း ခေါ်ရတာ”

ဆရာစိုးက သူ့တူမလက်ရာကို စားစေချင်နေမှတော့ သူလိုက်ခဲ့ရသည်။ သူ့မိတ်ထဲမှာတော့ သူမနှင့် ပတ်သက်ပြီး တွေးမိနေပြန်သည်။

ဒီတစ်ခေါက်အတွေ့မှာတော့ စောစောက ကပိုကရို သဏ္ဍာန်များ သူမထံမှာ ရှိနေမှာ မဟုတ်တော့ပေ။

နံ့သာအချယ်အသတို့ဖြင့် သူမအလှကို ဒုတိယကြိမ် မြောက် တွေ့ခွင့်ရမည်ဟု ထင်ထားမိသည်။

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

ဆရာစိုး ညွှန်းမည်ဆိုက ညွှန်းချင်စရာပင်။ ဟင်းတွေက ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဖြင့် အမယ်စုံအောင် ချက်ထား၏။ သူ မစားဖူးသော လက်ရာများပင်။ သူမ ချက်ပြုတ်ထားသည်များက တောချက်၊ ချက်ထားသည်ပဲ ပြောရမလား မသိ။ အတော်လေးတော့ ခံတွင်းတွေသည်။

“ထားရေ မင်းတို့အတွက်တော့ ကိုယ်တုနည်းဖို့ သေချာနေပြီ၊ ငါ့ရော ကိုနောင်ပါ ကောင်းကောင်းနဲ့ တအားစားပစ်လိုက်ကြတာ”

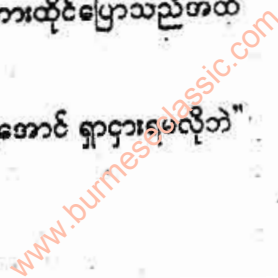
“ဟုတ်တယ် မမထား၊ အတော်စားကောင်းတာ”

“မင်းမှ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုနောင်ရေ၊ လာသမျှ လူတွေကို သူ့တူမလက်ရာ ကောင်းကြောင်း အမြဲကြားပြနေတာ၊ ဟိုခမျာမှာတော့ ချက်ရပြုတ်ရတာနဲ့ ဖတ်ဖတ်မောနေတာပဲ။ ဒီကြားထဲ ဟို မျောက်နှစ်ကောင်ရဲ့ ဒဏ်ကိုလည်း အတော် သည်းခံရှာရသေးတယ်”

မမထားကလည်း သူမကို ချီးမွမ်းခန်း ထပ်ဖွင့်ပြန်၏။

သူတို့ ထမင်းစားသောက်ပြီး စကားထိုင်ပြောသည်အထိ သူမ၏ အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ပေ။

“ဒီနှစ်တော့ အခန်းကျယ်ကျယ်ရအောင် ရှာငှားရမလို့ဘဲ”

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

“ဒီအတွက်တော့ မပူနဲ့ ဆရာစိုး၊ ဆရာစိုး လိုချင်တဲ့ အနား
ကွန်တော်တို့ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ရှိနေတာပဲ။ ကွန်တော် ဒက်ဒီ
တို့ ပြောလိုက်မယ်”

“နေပါစေ ကိုနောင်ရာ၊ ကိုယ့်အချင်းချင်း ဖြစ်နေတော့
ဈေး စကားပြောရတာ ခက်တယ်”

“လုပ်မနေပါနဲ့ ဆရာစိုးရာ၊ ကွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး
ဆရာစိုးကချည်းပဲ အကူအညီ ပေးခဲ့တာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကွန်တော်
ပြန်ကူညီမယ်။ အခန်းအတွက် ခေါင်းထဲ သိပ်မထည့်ထားနဲ့၊ အဲဒီ
တိုက်ခန်းကလည်း ဒီတိုင်း အလွတ်ကြီး ထား၊ ထားတာပဲ ဥစ္စာ”

“ကိုနောင်ပြောတာ ဟုတ်သားပဲရှင်၊ နေရာကောင်းကောင်း
ဆိုရင် ပေးရမယ့်အခန်းခက နည်းဘာမှ မဟုတ်တာဘဲ၊ ရှင် ငြင်းမ
နေနဲ့တော့”

ဆရာစိုးတစ်ယောက် ခဏတော့ ငြိမ်ကျသွား၏။

အခန်းကိစ္စကိုတော့ ဆရာစိုး ဆက်မပြောတော့ပေ။

“ဒီနှစ်သင်္ကြန် ငါ့မှာ အစီအစဉ်တစ်ခု ရှိတယ် ကိုနောင်”

“ဘာများလဲ ဆရာစိုး”

“ငါ့ရယ် တချို့ဆရာတွေရယ် ပြီးတော့ ကျောင်းသားတွေ

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ် ၉၄

ရယ် သင်္ကန်းဝတ်ဖြစ်မယ်၊ မင်း စိတ်ဝင်စားလား သင်္ကြန်လည်တာ
တော့ ငင်း ပျက်လိမ့်မယ်”

“ဒီလိုလုပ်ပါလားဆရာစိုး၊ ဆရာစိုး အစီအစဉ်ကို
ကျွန်တော် လက်ခံတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ သင်္ကန်းစည်းဖြစ်မှာ
မဟုတ်ဘူး၊ သင်္ကြန်လည်ဖို့က စီစဉ်ပြီးသား ဖြစ်နေတယ်၊ စိတ်ကူး
သစ်ကနေပြီး ရဟန်းခံရှင်ပြု လုပ်ချင်တယ်၊ ဆရာစိုး အခန်းငှားမယ့်
ပိုက်ဆံကို မတည်လိုက်ပေါ့ ကျန်တဲ့လူတွေ ထည့်ချင်လည်းထည့်
ပေါ့၊ စိတ်ကူးသစ်အတွက် မှတ်မှတ်ရရလေး ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ဆိုးတော့ မဆိုးဘူးကွ”

သူ အစီအစဉ်ကို ဆရာစိုး သဘောကျသွား၏။ ဆရာစိုး
ပေးမည့် အခန်းခငွေကို အလွန်ဆုံး တစ်နှစ်စာပဲ သူ ယူမည်။
ကျန်သည့် နှစ်တွေအတွက်တော့ သူ ယူဖြစ်မှာ မဟုတ်သလို ဒက်ဒီ
တို့ကလည်း တောင်းမှာ မဟုတ်ပေ။

“ဟော အမှိုက်ကား ခေါင်းလောင်းထိုးနေပြီ၊ ဗုဒ္ဓဟိုပဲ
ခိုင်းရအောင် မျောက်နှစ်ကောင်ကလည်း မရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်”

ခေါင်းလောင်းသံနှင့်အတူ မမထား၏ စကားအဆုံး၌
ပျောက်ဆုံးနေသော သူမ၏ အသံကြားရ၏။

www.burmeseclassic.com

စောင်စီနဝင်း (ပုတီးကုန်း)

“ရပါတယ် မမထား၊ ကျွန်မပဲ သွားပို့လိုက်မယ်”
အမှိုက်တောင်းကို သယ်ပြီး သူတို့ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွား

သူမ၏ သဏ္ဍန်ကို မသိမသာဖြင့် သူ ကြည့်မိသည်။
ကပိုကရို အပြင်အဆင်သည် တွေခါစအတိုင်းပင် အရာ
မယွင်း ရှိနေ၏။ နံ့သာချယ်သခြင်း မဲ့သော သူမ မျက်နှာသည်လည်း
ဒီနှယ်ပင်။

အပြင်အဆင် အလှအပ အချယ်အသတို့ဖြင့် မျက်နှာချင်း
ဆိုင်ဖြစ်လိမ့်မည်ဆိုသော သူ့စိတ်ကူးကို သမက ရိုက်ချိုးပစ်နိုင်ခဲ့၏။

ရွှေသင်္ဃော

ကပိုကရိုလှနေသော သူမသဏ္ဍန်နှင့် အေးချမ်းဖွယ်
ဖြစ်သော သူမမျက်နှာလေးက သူ့ အတွေးများဆီသို့ မတမ်းတဘဲ
ရောက်လာတတ်သည်။

တွေဖူးမြင်ဖူးနေကျ မိန်းမလှများနှင့် ကွာခြားချက်ကြောင့်
ဝင် စိတ်ထဲမှာ သိသာထင်ရှား ဖြစ်တာလည်း ပါကောင်းပါနိုင်သည်။
သူ့စိတ်ထဲတွင် ဖြစ်ပျက်နေသော ကိစ္စများကို ဆရာစိုးက
သိသွားပါက လွယ်မည့် အရေးကိစ္စတော့ မဟုတ်၊ သူ့ဘက်က ဘယ်

သောက်ပဲ ရိုးသားသည်ဟု ပြောပြော ဆရာစိုး စိတ်ထဲမှာတော့ သားကောင်မြင်သည်နှင့် လက်တပြင်ပြင် လုပ်နေခြင်းဟု တွေးယူမှာ သေချာသည်။

သူမနှင့် ပထမဦးဆုံး တွေ့ဆုံဖြစ်ပြီး လေးရက်ခန့်အကြာ တွင် မထင်မှတ်ဘဲ နှစ်ယောက်ချင်း ဆုံဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ သူနှင့် သူမတို့၏ တွေ့ဆုံခြင်းက တိုက်ဆိုင်မှု သက်သက်မျှသာ ဖြစ်သည်။ သူ့အနေနှင့်လည်း သူမနှင့် တွေ့မည် ဟု မထင်ထားသလို သူမအဖို့မှာလည်း သူနှင့် ဆုံလိမ့်မည်ဟု စိတ် ကူးယဉ်လိမ့်မှာ မဟုတ်ပေ။

သူ ကားဖြင့် ကျောင်းသို့အသွား ဈေးနားမှာ သူမကို လှမ်း မြင်မိသည်။ ဈေးခြင်းတောင်းကို တနင့်တပိုး ဆွဲရင်း လမ်းကူးဖို့ ပြင်နေသော သူမနားသို့ ကားထိုးရပ်လိုက်သည်။

သူ့ကို မြင်သည်နှင့် သူမ မျက်နှာရိပ်မှာ အံ့ဩမှုများ ဖြတ် သန်းသွား၏။

“ဟော . . . ဘယ်သူများလဲလို့”

“အိမ်ပြန်မှာလား၊ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ရပါတယ်ရှင်”

“မဟုတ်တာဘဲ ကားပေါ်တက်၊ တော်ကြာ လမ်းပိတ်နေလို့ နောက်ကားတွေက ပြောနေကြမယ်”

သူမ ပုံစံက တော်တော်နှင့် ကားပေါ်တက်မည့် လက္ခဏာ မရှိပေ။ ကားတံခါးဖွင့်ပြီး အောက်ဆင်းကာ သူမလက်ထဲမှ ဈေးခြင်း တောင်းကို ဆွဲယူလိုက်ရသည်။

သူ အတင်းအကျပ် လုပ်ဟန်ပြုတော့မှ သူမ ကားပေါ် တက်သည်။

“ကျွန်မအတွက်နဲ့ သွားရမယ့် ခရီး နှောင့်နှေးနေဦးမယ်”

“ကျွန်တော်အဖို့က ခြေလျင်လျှောက်ပြီး လိုက်ပို့ပေးရတာ မှ မဟုတ်ဘဲဗျာ၊ သူများချက်တဲ့ ထမင်းဟင်းကို စားကောင်းကောင်း နဲ့ စားခဲ့ပြီး အကြွေးတင်နေလို့လေ၊ ကျွန်တော် အခုကားလိုက်မောင်း ပို့ပေးရင် ကျေပြီပေါ့ဗျာ”

သူ စကားကြောင့် သူမ လှစ်ခနဲ ပြုံးသည်ကို တွေ့လိုက်ရ သည်။

ကပိုကရို အပြင်အဆင်ကတော့ သူမထံမှာ ရှိမနေ။ ဝတ် ကောင်းစားလှ မဟုတ်သော်လည်း သေသေသပ်သပ်လေး ဝတ်ဆင် ထား၏။

မောင်စိန်ဝင်း (ပုစားကုန်း)

ပါးပြင်မှာတော့ နို့သာ လုံးဝ မဲ့နေ၏။ သူမ၏ လက်နှင့် ခြေထောက်တို့ကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိသေး၏။ မိန်းကလေး အများစုက တော့ ခြေသည်းလက်သည်းကို ဂရုစိုက်ပြီး အရောင်ဆိုးတတ်တာကို သူ သိထားသည်။

သူမကတော့ ခြေသည်းလက်သည်း ဆိုးခြင်းကို ဝါသနာ မပါဟန်တူသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟု မှတ်ချက်ချမိသည်။

“ကျွန်တော် အိမ်အထိတော့ လိုက်မပို့တော့ဘူးနော်၊ အိမ်ရှေ့မှာ ချပေးခဲ့မယ်”

“ရပါတယ်”

အိမ်ပေါ်ထိတော့ သူ တက်မလိုက်ချင်၊ ဆရာစိုးနှင့် တိုးနေ ပါက သူ လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်ရမှာ ကြောက်၏။

ဆရာစိုးတို့ ခြံရှေ့ မရောက်ခင်မှာပင် ကားရပ်လိုက်သည်။

သူမကလည်း အလိုက်တသိပင် ကားပေါ်မှ ဆင်း၏။

သူမကို တစ်ချက်ပြုံးပြပြီး ဆက်မောင်းဖို့ ပြင်ဆင်ချိန်မှာပင် သူမက လှမ်းပြော၏။

“ခဏလေး”

“ဘာများ ကျန်ခဲ့လို့လဲ”

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

“ဘာမှ မကျန်ပါဘူး၊ အခုလို လိုက်ပို့ပေးတဲ့အတွက် ဒီနောင်ကို ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ ပြောမလို့ပါ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ လမ်းကြုံရင်တော့ ထမင်းဝင်စားမှာနော်”

ကားမောင်းထွက်ရင်းက ပါးစပ်ထဲရှိရာသူပြောလိုက်သည်။

သူမနှင့် အတော်ဝေးသော နေရာသို့ရောက်မှ သူ သတိရမိ သည်။ သူမက သူ့အား ကိုနောင်ဟု ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲခဲ့သည်။

သူ့ကတော့ အခုအချိန်ထိ သူမ၏ အမည်နာမကို သိခွင့် မရဘဲ ရှိနေသေးသည်။

ညနေစောင်းရောက်တော့ သွားရင်းလာရင်းကပင် သူမထံ ဝိတ်ရောက်သွားသည်။

အမည်နာမကို သိချင်တာ တစ်ခုတည်းနှင့် သူမနှင့် ဆုံ တွေ့ချင်သော သူ့အဖြစ်ကို ပြန်လည်ဆန်းစစ်ရင်းက ပြုံးဖြစ်သေး၏။

အလှအပများနှင့် ယဉ်ပါးနေသော သူ့အကျင့်ကြောင့်ပင် သူမအား ချဉ်းကပ်ခြင်း ဖြစ်များနေမလားလေ။

စောင်စိန်ဝင်း (ပုစားကုန်း)

ဆရာစိုးမျက်နှာကို ပြေးမြင်မိသော်လည်း အလှူကိစ္စ ရှိနေသားပဲဆိုသော အတွေးဖြင့် သူမထံသို့ ခြေဦးလှည့်ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူ့အတွက် ကံကောင်းသည်ဟု ပြောရမလိမ့်။ သူ ရောင့်သွားတော့ ဆရာစိုးက အိမ်မှာ မရှိဘဲ အလှူကိစ္စအတွက် အပြင်သွားနေခိုက်နှင့် ကြုံ၏။

“ဆရာစိုးကတော့ ရဟန်းလောင်းစာရင်းရော၊ ရှင်စာရင်းပါ တိတိကျကျ ရအောင်ဆိုပြီး ထွက်သွားလေရဲ့။ ဘယ်နှစ်ပါး ဝတ်ဖြစ်မလဲဆိုတာ ဒီနေ့ သိရမှ မမထားတို့က စီစဉ်ရမှာ။ အလှူရက်ကိုတော့ သတ်မှတ်ပြီးပြီ”

သူ့ရောက်သွားသည်နှင့် ခဏတဖြုတ် အနားပေးပြီး မထားက ထမင်း အတင်းကျွေးတော့၏။

ဒီတစ်ခါတော့ သူမကိုယ်တိုင်ပင် သူ့အား ထမင်းခူးဆွဲကျွေး၏။

ရုပ်ရည်အဆင်းရှိသော မိန်းကလေးမို့ အလှူမမက်လေ။ လားမသိ၊ သေချာသွားသည်ကတော့ ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နေသော မိန်းကလေးတို့၏ ခလေထုံးစံများ သူမထံမှာ လုံးဝရှိမနေခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သူမအမည်နာမကို မေးချင်သော်လည်း မမထားက အနာ

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

ဘာ တစ်ချိန်လုံး ရှိနေသဖြင့် အခက်ကြုံရသည်။

“ကိုနောင် လာမလားဆိုပြီး ဆရာစိုးက မျှော်နေသေးတာ။ သိပ်မိုးချုပ်မှာ စိုးလို့ ဆိုပြီး ထွက်သွားတာပဲ။ အလှူရက်ကို ရှစ်ရက်နေ့ ကိုးရက်နေ့လို့ သတ်မှတ်ပြီးပြီ။ သင်္ကြန်တွင်းရက်တွေပါ ထည့်ပေါင်းရင် ရက်ရှည်ရှည် ဝတ်ဖြစ်တာပေါ့။ အားလုံးကလည်း သင်္ကြန်ပြီးမှ ထွက်ကြမှာ။ ကိုနောင်ပါ ဝတ်ဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲလို့ ဆရာစိုးက ပြောနေတာ”

“ကိုယ့်အကြောင်းကို ကိုယ်အသိဆုံးပဲ မမထား၊ ဒီပြင်ရက်ဆိုရင် ရနိုင်ကောင်းရနိုင်မယ်။ သင်္ကြန်ရက်ကတော့ စိတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုးပါးသီလ စောင့်ထိန်းဖို့တောင် ခက်နေတာ၊ ရဟန်းရဲ့ သိက္ခာပုဒ်တော်တွေကိုပါ စောင့်ထိန်းရရင် မလွယ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် သွင်း နှစ်ခါဝတ်ဖူးတယ်။ ပထမတစ်ခါကတော့ ဒီလိုပဲ ဝတ်ဖြစ်တာ။ ခနောက်တစ်ခါကျတော့ တစ်နေ့မှာ ရဟန်းသိက္ခာပုဒ်တွေကို ဖတ်ကြည့်လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ကိုယ်ကျိုးနည်းတော့တာပဲ။ ဘာလုပ်ရင် ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာကို သိထားတော့ ခက်ကုန်တာပေါ့”

“အလှူရက်မှာတော့ ရှိနေမှ ဖြစ်မှာနော် ကိုနောင်”

“စိတ်ချပါ မမထားရော၊ ဆရာစိုးတို့ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေ အား

www.burmeseclassic.com

၁၂ **မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)**

လုံးကို ကျွန်တော် ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်၊ ကိုယ်က မလုပ်နိုင်တော့ သူများအတွက် ပါရမီ ဖြည့်ပေးရင်းနဲ့ပဲ ကုသိုလ်ရအောင် ယူရမှာပဲ”

မမထားနှင့် စကားပြောနေစဉ်မှာ သူမက အနီးအပါးမှာ ရှိနေသည်။ မမထားကို ရှေ့မှာထားပြီး သူမကို အတင်းရောဖို့ကလည်း လွယ်တဲ့ကိစ္စတော့ မဟုတ်။

သူ အကြံအိုက်နေစဉ်မှာပင် သူမကို မမထားက လှမ်းပြော လိုက်၏။

“အော် မေ့နေလိုက်တာ၊ မနက်ဖြန် မိတာဆောင်မှ ဖြစ်မယ်၊ တော်ကြာ အလှူရက်နဲ့ဆိုရင် ရက်လွန်သွားမယ်၊ သင်္ကြန် ကလည်း ကပ်နေတာ မဟုတ်လား”

“ရတယ် မမထား၊ မနက်ဖြန် ကျွန်မပဲ သွားဆောင်လိုက် မယ်”

“ဆောင်ရမယ့် နေရာကိုရော သိရဲ့လား”

“သိပါတယ်၊ လေးလေး ပြထားပါတယ်”

“မနက်ပိုင်းမသွားနဲ့ နှစ်နာရီ ထိုးခါနီးလောက် မှန်းပြီးသွား၊ အိမ်အချိန်ဆိုရင် သိပ်မစောင့်ရဘူး၊ လူလည်းရှင်းတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမထား”

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ် ၁၃

မမထားနှင့် မိတာဆောင်ဖို့ ကိစ္စပြောဆိုပြီး အခန်းထဲသို့ သူမ ဝင်သွား၏။ ဒီပုံစံအတိုင်း ဆိုရင်တော့ ဒီနေ့အဖို့ သူမ၏ အမည် နာမကို သိခွင့်ရမည့်ပုံ မပေါ်တော့ပေ။

မိတာဆောင်မည့်ကိစ္စကို မမထား သတိရသွားခြင်း အတွက်ပင် ကျေးဇူးတင်ရပေမည်။

မနက်ဖြန်ကျရင် မိတာရုံးသွားပြီး သူမ အလာကို ထိုင် စောင့်ရုံသာ ရှိတော့သည်ပဲလေ။

၉။

နေ့လည်တစ်နာရီ ထိုးကတည်းက မိတာရုံးနားက လျှက်
ရည်ဆိုင်မှာ သူ ထိုင်စောင့်နေသည်။

မိတာဆောင်ခြင်း အမှုကိစ္စကို သူတစ်ခါမှ မပြုလုပ်ဘူးပေ။
သူရောက်သွားချိန်မှာတော့ မိတာဆောင်ဖို့ လူများ တန်းစီနေကြ၏။
ငွေသွင်းခြင်းကို နှစ်နာရီအထိသာ လက်ခံဆောင်ရွက်ပေးမှာ ဖြစ်
ကြောင်း သိရသည်။

သူ ကံဆိုးလျှင်တော့ ပထမအချက်က သူမကိုယ်တိုင် လာ

မဆောင်ဖြစ်တာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒုတိယအချက်ကတော့ မနက်ပိုင်း ကတည်းက ဆောင်ပြီးသွားတာ ဖြစ်နိုင်၏။

တစ်နာရီဆယ့်ငါးမိနစ် စွန်းစွန်းမှာတော့ လမ်းလျှောက် လာသော သူမသဏ္ဍန်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ရ၏။

ကျသင့်ငွေကို ရှင်းပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး သူ ခြေလှမ်း လှမ်းလိုက်၏။ သူမကတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမထားပေ။

ဒီနေ့အဖို့ သူမဆီမှာ တစ်ခုတည်းသော ထူးခြားမှုကို တွေ့ရသည်။ ထိုအချင်းအရာကတော့ နက်မှောင်သော ဆံကေသာပေါ်တွင် ပန်းပန်ထားခြင်းပင် ဖြစ်၏။ မိန်းကလေးတိုင်း မန်းကြိုက်တတ်သော ဓလေ့ကိုတော့ သူမ လိုက်နာပုံရ၏။

သူမ ပန်ထားသော ပန်းမှာ အဝါအဖူးလေးတွေဖြစ်သော သနပ်ခါးပန်းပင် ဖြစ်၏။

သူတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်လှ ဖြစ်ခါနီးမှာတော့ သူမ၏ အံ့ဩရိပ်ကို တွေ့လိုက်ပြန်၏။

“ကိုနောင်ပါလား”

သူမ၏ အာမေဋိတ်စကားကို ပြန်မဖြေဘဲ သူမနှင့်အတူ

ရောကာ တန်းဝင်စိဖြစ်၏။

“မိတာကို ကိုယ်တိုင်လာဆောင်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ လူတစ်ယောက်ဆီလာရင်းနဲ့ လှမ်းမြင်လိုက်

လို့”

“ဪ”

“လူတွေကရှေ့မှာ ရှိသေးတယ်၊ နောက်နာရီဝက်လောက်တော့ အနည်းဆုံး စောင့်ရမှာပဲ၊ ကျွန်တော် အဖော်လုပ်ပေးမယ်နော်”

“ရပါတယ် ကိုနောင်ရဲ့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်လည်း အားနေတာပဲ၊ စကားစပြည်ပြောရင်း အချိန်ဖြုန်းတာပေါ့”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အမည်နာမကို သိရဖို့ သူ့အားထုတ်ရသည့် အဖြစ်က ရယ်စရာတော့ ကောင်းနေ၏။ တကယ်ဆို ရင် ဒီကိစ္စက တကယ်ကို အသေးအမွှားပင် ဖြစ်၏။ သူမနှင့်ကျမှ ပြဿနာအဖြစ် ယူဆဖြစ်သည်။

“ကိုနောင် သွားစရာရှိရင် သွားနော်၊ ကျွန်မကို အားမနာနဲ့”

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် သိချင်တာ တစ်ခုရှိတယ်၊ အဲဒါကို
တည့်တည့်မေးမှ ဖြစ်မှာမို့လို့”

သူ့စကားကြောင့် သူမမျက်နှာ ပျက်ချင်သွား၏။

သူ့စကားက အနှောင့်အသွား မလွတ်ချင်၍လား မသိ၊
ဩဇာနာ ထပ်မရှုပ်ထွေးစေရန် စိကာပတ်ကုံး သူ ပြောရတော့သည်။

“ဒီလိုပါ၊ လူချင်း ခင်နေ သိနေကြပြီ၊ ကျွန်တော့်နာမည်ကို
လည်း သိထားပြီးပြီ၊ ကိုနောင်လို့လည်း ခေါ်နေပြီ မဟုတ်လား၊
ဒီကနာမည်ကို အခုထိ မသိရသေးတော့ စကားပြောရင် ဘာနဲ့
ဘယ်လို ပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်ဖြစ်နေတယ်၊ ဆရာစိုးတို့
မမထားတို့ကို မေးပြန်ရင်လည်း မကောင်းဘူးလေ”

သူ စကားသံဆုံးသွားတော့မှ သူမ မျက်နှာ ပုံမှန်ဖြစ်သွား
၏။

လှပသော အပြုံးကို ဆင်ပြီး သူ့အား ပြောလိုက်သည်။

“ဘာများလဲလို့ ကိုနောင်ရယ်၊ ကျွန်မက ကိုနောင်သိပြီး
သားပဲလို့ မှတ်နေတာ”

“ဒီနေ့ဒီအချိန်အထိ ကျွန်တော် တကယ်မသိတာပါ”

“ကျွန်မနာမည်က ‘အေးမြတ်မိုး’ပါ၊ တချို့က အေးမြတ်မိုး

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ် ၁၀၉

လို့ မှားခေါ်လေ့ရှိတယ်၊ မိုအစား မိုးကို ကျွန်မ ကြိုက်တယ်၊ ဒါပေ
မယ့် မိဘတွေက မြတ်မြတ်နိုးနိုး ပေးထားတာဆိုတော့ မပြောင်းဘဲ
ဒီအတိုင်း ထားလိုက်မိတာ”

သူမနာမည်တွင်ပါသော ‘မိုး’နှင့် ‘မိုး’ အကြောင်းကို ရှင်းပြ
နေစဉ်မှာပင် ငွေသွင်း ကောင်တာနားသို့ သူတို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။

ငွေသွင်းခြင်း အမှုကိစ္စ ပြီးဆုံးပါက ရှေ့ဆက်ရမည့် ဇာတ်
လမ်း၊ ဇာတ်ကွက်တို့ကို သူ ကြိုတင်ကာ စဉ်းစားရလေသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ ကားပါတယ်”

“ကားနဲ့ ပြန်လိုက်ပို့ပေးမလို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်မ အိမ်ပြန်ဖြစ်သေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ရန်ကုန်ရောက်
ကတည်းက ရွှေတိဂုံဘုရားကို မရောက်သေးဘူး၊ ဒီကနေ ကိစ္စပြီးရင်
ဘုရားတက်ဖို့ အိမ်ကို ပြောလာခဲ့ပြီးပြီ”

သူ့အဖို့မှာတော့ ဆွမ်းခံရင်း ငှက်သင့်သလို ဖြစ်နေပြန်၏။

www.burmeseclassic.com

== **စောင့်စီခိုင်း (ပုတီးကုန်း)**

“ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော့်ကားနဲ့ ဘုရားလိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ရပါတယ် ကိုနောင်ရာ၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း သွား
တတ်ပါတယ်၊ နယ်ကဆိုပြီး စိတ်မချတဲ့ အတွေးနဲ့ လိုက်ပြီး စိုးရိမ်
တာလား၊ ကျွန်မ ရန်ကုန်ကို ရောက်ဖူးပါတယ်”

သူ့ကားနားရောက်ခါနီးအထိ သူမက လက်ခံ ကြည်ဖြူခြင်း
မရှိသေးပေ။

“ဒီလိုပါ ကိုနောင်၊ ကျွန်မ ဘုရားဝတ်ပြုတဲ့အခါ ကြာတတ်
ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ပါ”

“ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်အထိ မလိုက်စေချင်ရင် အတူမ
လိုက်ပါဘူး၊ ကားပေါ်ကပဲ ကျွန်တော် ထိုင်စောင့်ပေးနေပါမယ်”

သူမက သက်ပြင်းရှည် မှုတ်ထုတ်နေပြန်၏။

သူ့ကို အသာငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ကဲလေ၊ လိုက်ပို့ပေးမယ်ဆိုလည်း သဘောပဲ၊ တကယ်လို့
ကျွန်မ ဘုရားဝတ်ပြုတာ ကြာနေရင် ကိုနောင်ဘာသာ ပြန်လို့ရ
တယ်နော်၊ ကျွန်မ ပြန်ဆင်းလာတဲ့အထိ စောင့်မနေနဲ့”

သူမ၏စကားကို လက်ခံသဘောတူကြောင်း သူ ခေါင်း
ညိတ်ပြလိုက်သည်။

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ် ==

သူမကတော့ အပြောနှင့်လက်တွေ့ကို အတော်လေး ကိုက်
ညီအောင် ပြုခဲ့ပြန်သည်။ ဘုရားရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ အတူတကွ
လိုက်ပါခွင့်ကို ငြင်သာစွာပင် ငြင်းဆိုခဲ့သည်။

သူ့စကားနှင့်သူမို့ ကားပေါ်တွင်သာ ထိုင်နေရ၏။

ကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး အာရုံပြုရသည်။

အချိန်အတော်ကြာဦးမည်ဆိုတော့ အနီးအပါးတွင် ရှိသော
ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အအေးသောက်ရင်း အချိန်ဖြုန်းလိုက်သည်။

ဆိုင်မှာ မိနစ်နှစ်ဆယ်စွန်းစွန်းလောက် ထိုင်ပြီးသောအခါ
ကားဆီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ကားပေါ်မှာ သက်သောင့်သက်သာနေရင်းက တွေးမိပြန်
၏။ နောင်လင်းထွန်းဆိုသော သူ့နာမည်ကို ဆရာစိုးတို့ ခေါ်သလို
ကိုနောင်ဟု သူမ ခေါ်သည်။ အေးမြတ်မို့ဆိုသော သူမ နာမည်ထဲမှ
မည်သည်ကို အထူးပြု ခေါ်ရမည်မသိ၊ မိနှင့်မိုးကို သူမက အစဖော်
ပေးခဲ့သည်။

စိတ်ကူးထဲတွင် လှစ်ခနဲ ပေါ်လာ၏။ လှပခြင်းတွေ ရှိနေပါ
လျက် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ နေထိုင်ချင်သော ဓလေ့နှင့် ကိုက်ညီ
သည့် အမည်ကို သူ့ရွေးချယ်မိသည်။

၂ **မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)**

ကားပေါ်မှာ ထိုင်စောင့်ရင်း ဟိုတွေးဒီတွေး လုပ်ရင်းကပင်
သူ ခဏ အိပ်ပျော်သွား၏။

သူ လန့်နိုးတော့ ကားတံခါးကို သူမ ဆွဲဖွင့်လာသည်။

“စောင့်ရတာ ပျင်းလွန်းလို့ အိပ်ပျော်သွားတယ် ထင်တယ်
ဟုတ်လား ကိုနောင်”

အခေါ်အပြောက အရင်ထက်စာရင် ရင်းနှီးလာသည်ဟု
စိတ်မှာ ထင်၏။

နာရီကို ကြည့်ရင်း သူ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“အိပ်တော့ ပျော်သွားတာ အမှန်ပဲ”

“ကျွန်မသွားတာ တစ်နာရီလောက် ကြာသွားတယ်ဆိုတော့
ကိုနောင် ရှိနေမယ်လို့တောင် မထင်မိဘူး”

“ပထမတော့ ပြန်ဦးမလို့ပါပဲ၊ ပြောစရာစကား ရှိသေးလို့
ဆက်အနှောင့်အယှက်ပေးရာကျမလား စဉ်းစားရင်းနဲ့ပဲ အိပ်ပျော်
သွားတာ”

သူ့စကားကို သဘောကျပြီး ယဲ့ယဲ့ပြုံးသည်။

“ဘာများပြောမှာလဲ ကိုနောင်”

“ကျွန်တော် အေးမြတ်မို့ကို 'အေး'လို့ ခေါ်ချင်တယ် ခွင့်ပြု

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ် ၁၁၃

မလား”

သူ့ကိုကြည့်သော အကြည့်ကို သရုပ်ခွဲသော်လည်း မရေ
မရာ။ သူ့စကား အနက်ကို သဘောကျခြင်းလား မကျခြင်းလားဟု
မိကွဲပြား။

“ခေါ်ပေါ့လေ၊ ကိုနောင်မှာ ခေါ်ခွင့်ရှိနေတာပဲ”

သူ့ကို ခေါ်ခွင့်ပြုပြီးသည့် နောက်ပိုင်း အချိန်များမှာတော့
သူမ လုံးဝ ငြိမ်သက်သွား၏။ သူမနှင့်အတူ တွဲပြီး ဆရာစိုးတို့ အိမ်ကို
မဝင်ချင်ပေ။

သူ့သဘောထားကို သူမ နားလည်အောင် ပြောပြလိုက်၏။

“ကျွန်တော် အိမ်အထိ လိုက်မပို့တော့ဘူး အေး၊ ဘာဖြစ်လို့
လဲဆိုတော့ အေးက ဒီအိမ်ကို လာလည်တဲ့ ဧည့်သည် မဟုတ်လား၊
ကျွန်တော်ကြောင့် စကားအပိုတွေ အေး ရှင်းပြနေရလိမ့်မယ်၊
ကျွန်တော် ဘုရားလိုက်ပို့တာကိုလည်း အေး ပြန်ပြောသင့်မှ ပြောပါ၊
ကျွန်တော် အေးကိုတော့ ခင်ပါရစေနော်”

နီယံကျံချင်သော စကားဦး သမ်းလိုက်သည်။

ကားပေါ်မှ ဆင်းခါနီးမှာ သူ့ကို ပြောလိုက်သည်။

“တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ခင်တယ်၊ မင်တယ်ဆိုတာ မင်လာရှိတဲ့

www.burmeseclassic.com

၁၁၄ ဖောင်စိန်စင်း (ပုတီးကုန်း)

အလုပ်ပါပဲ ကိုနောင်၊ ဒါပေမယ့် အေးကို ခင်မင်မိတဲ့အတွက်
ကိုနောင်အဖို့မှာ သိပ် ထွေထွေထူးထူး မျှောင်လင့်စရာ ရှိမှာတော့
မဟုတ်ဘူး ကိုနောင်”

သူ့ ဆက်ဆံမှုကို သူမ ရိပ်စားမိဟန်တူ၏။ စကားဦး သမ်းနဲ့
မျှဖြင့် စည်းတားပြလိုက်သည်။

သူ့အဖို့မှာတော့ ဘာတစ်ခွန်းမျှ ပြန်မပြောဖြစ်ပေ။

သူမနှင့် ဆက်ဆံထိတွေ့ရသည်မှာ တစ်ခုခု ထူးခြားမှု ဖြစ်
နေတာတော့ အရမ်းကို သေချာ၏။

စိတ်ကူးသစ်၏ အခါရက်အတွင်း ရဟန်းခံ ရှင်ပြုသည်
ဆင်ထားသည်ထက် ပိုစည်ကားမည့်သဘော ရှိနေ၏။ ရဟန်းခံမည့်
ဘုရား ဆယ့်ငါးပါး၊ မောင်ရင်လောင်းက ဆယ့်ငါးပါး စုစုပေါင်း အပါး
ဆုံးဆယ် ဖြစ်၏။

“ဒက်ဒီက တစ်သိန်းအလှူငွေ ထည့်တယ် ဆရာစိုး၊ ကျွန်
ဇော်တို့ အခန်းမှာပဲ အလှူလုပ်လိုက်ပေါ့။ စိတ်ကူးသစ် ဆိုင်းဘုတ်ပါ
ဆစ်ခါတည်း တင်လိုက် ဆရာစိုး”

ဟောင်စီနိုင်း (ပုတီးကုန်း)

“နောက်ဆုံး စာရင်းအရတော့ အပါးသုံးဆယ် ဖြစ်သွားပြီ၊ ကိုယ်ထင်ထားတာထက်တောင် အလျှောက် ပိုစည်မယ်၊ ကိုနောင်အား မယ်ဆိုရင်ကိုနောင်ကားနဲ့ ပစ္စည်းဝယ်ချင်တယ်”

“အားရမှာပေါ့ ဆရာစိုးရယ်”

“ဒါဆိုရင် ဒီလိုလုပ် ကိုနောင်၊ ဒီမနက်မှာပဲ ကိုနောင်ရယ် ထားရယ်၊ အေးမြတ်မိရယ် ပစ္စည်း ထွက်ဝယ်၊ မဏ္ဍပ်တို့ ဘာတို့ အခမ်းအနား ပြင်ဆင်ဖို့ ကိုယ် တာဝန်ယူထားလိုက်မယ်”

ဆရာစိုး၏ အစီအစဉ်ကို သူသဘောမတူဘဲ မနေနိုင်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အေးနှင့်အတူ သွားခွင့်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ကဲ . . . ထားတို့ ပြန်ပြန်ဆင်ကြ၊ ကိုနောင် အကြာကြီး စောင့်နေရဦးမယ်”

ဆရာစိုးက ဆော်ဗြီးပေးခဲ့ပြီး အပြင်ထွက်သွား၏။

ညှော်ခန်းမှာ ထိုင်ရင်း မမထားတို့ အဝတ်အစား လဲသည်ကို ထိုင်စောင့်နေရသည်။

ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် ကြာသောအခါ ပွဲနေပွဲထိုင် အဝတ် အစားဖြင့် မမထား ထွက်လာ၏။

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

မမထား၏ အပြင်အဆင်က သူ့ကို အနည်းငယ်မျှသာ အံ့ဩစေသော်လည်း နောက်မှထွက်လာသော အေး၏ အပြင် အဆင်ကြောင့် သူ အလွန်အမင်း အံ့ဩသွားရ၏။

“ကြည့်စမ်းပါဦး မမထားရယ်၊ အေးက ဒီလို ဝတ်စားထား တော့ ကျွန်တော် အပြင်မှာဆို လူမှားမှာ သေချာတယ်”

သူ့အခေါ်အပြောကြောင့် အေး မျက်နှာပျက်သွား၏။ မမထားလည်း အေးဟု ခေါ်လိုက်ခြင်းကို သတိထားမိပုံရ၏။ အံ့ဩ ခံတ်ဖြင့် နှုတ်မစောင့်တော့ဘဲ ခေါ်လိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါတောင် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတို့ ဘာတို့ ရောက်မှာမို့လို့ မနည်း ဝတ်ခိုင်းရတာ”

မမထားက သူတို့ရှေ့မှ နှင်ဆင်း၏။ သူ့နားသို့ အေးတိုး အပ်လာပြီး လေသံဖြင့် အပြစ်စကားလို့၏။

“ဘာလို့ မမထားရှေ့မှ အေးလို့ ခေါ်လိုက်တာလဲ ဟဲ့နောင်”

“အေးရဲ့ လှပခြင်းကို ဂုဏ်ပြုချင်ဇောနဲ့ ဖြစ်သွားရတာ၊ အခုမှတော့ မထူးတော့ပါဘူး အေးရယ်၊ ဘာနေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် အေးကို ‘အေး’လို့ပဲ ကိုနောင် ခေါ်တော့မယ်”

www.burmeseclassic.com

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

ကားနားရောက်ခါနီးသောအခါ စကားပြတ်သွားရသည်။
အလှူအတွက် သုံးချင်ရာသုံးနိုင်ရန်အတွက် စီးနေကျ
ကားကိုမယူခဲ့ဘဲ ဝှင်ကားဖြူလေးကို သူ ယူလာခဲ့မိသည်။

“ကိုနောင်နဲ့ အေးမြတ်မို့တို့ အရှေ့မှာ လိုင်ကြ၊ မမထား
တော့ နောက်ခန်းမှာပဲ ထိုင်မယ်”

မမထား၏ အစီအစဉ်ကို အေးက မငြင်း။ မမထားကိုတော့
အတော်လေး ကျေးဇူးတင်မိသည်။

“ကိုနောင်ရေ အေးမြတ်မို့က ရန်ကုန်စရောက်ကတည်းက
အိမ်တွင်းပုန်းပဲ လုပ်ချင်နေတာ၊ မမထားက တမင်ကို မပါ ပါအောင်
မနည်းခေါ်လာရတာ”

“ဟုတ်သားပဲ အေး၊ အိမ်မှာနေတာလည်း နေတာပေါ့၊
အပြင်လေး ဘာလေး ထွက်ရမှာပေါ့၊ နောက်ဆိုရင် လူက အရမ်းကို
ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်သွားမှာ”

“သူ လေးလေးကတော့ သူတူမ ဆန္ဒကို လိုက်လျောလွန်း
ပါတယ်၊ ဘာဆို ဘာမှ မပြောဘူး”

“အေး သွားချင်တာ လာချင်တာရှိရင် ကိုနောင် လိုက်ပို့ပေး
မယ်”

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

“ကျွန်မ ဘယ်မှ မသွားချင်ပါဘူး”

“အဲဒါသာ ကြည့်တော့ ကိုနောင်ရာ၊ သူ လေးလေးမရှိတဲ့
အချိန်မှာ မမထားနဲ့ ကိုနောင် ဝေါင်းပြီး အေးမြတ်မို့ကို ပြုပြင်ရေး
လုပ်ပေးရမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ မထား”
မမထားစကားကို ထောက်ခံသည့်အနေဖြင့် သူ သံယောင်
လိုက်သည်။

အေးကတော့ မမထား အလစ်မှာ သူ့ကို မျက်စောင်းထိုး
လေ၏။ လှပလွန်းသော မျက်စောင်းလေးကို သူ အမှတ်တရ သိမ်း
ထားလိုက်ချင်သည်လေ။

နေ့လည် နှစ်နာရီထိုးသောအခါ ဝယ်သောပစ္စည်းတွေက
အတော်လေး စုံစုံလင်လင် ဖြစ်သွား၏။ စားရင်းသောက်ရင်းကပင်
မမထားကို သူပြောလိုက်မိသည်။

“သင်နန်းဝတ်မယ့်သူတွေတော့ တကယ် ထောင့်ဘဲ မမ

မောင်စိန်ဝင်း (ပုစားကုန်း)

အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်တွေက ပြည့်ပြည့်စုံစုံပဲ၊ မမထား
ဒီလို အစီအစဉ်ကောင်းမယ် မထင်လို့ပါ။ နို့မို့ဆိုရင် ကျွန်တော်ပါ
ဝတ်ပါတယ်”

သူ့စကားကို မမထားကတော့ ဘာမှ မပြောပေ။ အေးတစ်
ယောက်သာ ကောက်ခါငင်ကာဖြင့် ပြော၏။

“အခုလည်း အချိန်မီသေးတာပဲ၊ ကိုနောင်ဝတ်ပါလား၊
ကိုနောင်အတွက် ကုန်ကျတာကို ကျွန်မ ဒကာခံပေးမယ်”

“ဖိတ်စာတွေက ဝေတောင်ဝေပြီးနေပြီ”

“ဖိတ်စာထဲ နာမည်မပါလည်း ဘာအကြောင်းလဲ ကိုနောင်
ရယ်”

အခါအခွင့်ကြုံသည်နှင့် သူ့ကို အေး တည်ဖြုတ်လေ၏။
အေးက အတည်ပေါက်ကြီး ပြောလာတော့ သူ့ အဖြေကျပ်ရသည်။
သူတို့နှစ်ယောက် စကားပြောနေခြင်းကို ကြည့်ပြီး မမထားဝင်ပြော
လိုက်၏။

“မေ့နေလိုက်တာ အလှူနေ့မှာ အေးမြတ်မို့ ဝတ်ဖို့ ဘာမှ
မဝယ်ရသေးဘူး၊ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ် ကိုနောင်၊ ကိုနောင်က အေးမြတ်
မို့နောက်ကို အဖော်လိုက်ပေး၊ မမထားကတော့ ဒီကပဲ ထိုင်စောင့်

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

နေမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ မမထား၊ အေးအတွက် အကောင်းဆုံး
ဖြစ်အောင် ကျွန်တော် လိုက်ဝယ်ပေးပါမယ်”

“အပိုကုန်ပါတယ် မမထားရယ်၊ ကျွန်မမှာ ဝတ်စရာတွေ
နို့နေသေးတာပဲ”

“အဲဒါသာ ကြည့်တော့ ကိုနောင်ရေ၊ အေးမြတ်မို့ကို
ကိုနောင်ပဲ ရအောင် ခေါ်ပေတော့”

အေး အလစ်မှာ မမထားက သူ့ကို မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်သေး
၏။ မမထားကတော့ အေးနှင့် သူ့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်စေချင်သည့်
သဘော ရှိနေ၏။ တွန့်ဆုတ်ချင်နေသော အေးကို သူ အရခေါ်
တော့၏။

“လာပါ အေးရာ၊ အေးကြိုက်တဲ့ ပစ္စည်းကို အေးဘာသာ
ဝယ်ပါ၊ ကျွန်တော်က အဖော်လိုက်ပေး ရုံတင်ပါ”

လက်ကို ဆွဲမခေါ်ရုံတမယ့်ပဲ ကျန်တော့၏။ နေရာမှ မထ
ချင် ထချင်ဖြင့် ထပြီး သူ့နောက်ကို လိုက်သည်။ သူနှင့်အတူ အေး
ဆိုက်လာသောကြောင့် မမထားကတော့ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေ
၏။

၃၂၂ **ဆင်စိန်ဝင်း (ပုစိန်ကုန်း)**

“ကျွန်မအနေနဲ့ကတော့ မတတ်သာလို့ လိုက်ခဲ့ရတာ၊ ဘာဆို ဘာမှ ဝယ်ချင်စိတ် မရှိတာတော့ အမှန်ပဲ ကိုနောင်”

“ဒါဆိုလည်း ကိစ္စမရှိဘူး၊ အေး၊ ကိုနောင် စိတ်ကြိုက် အေးကို ရှာဝယ်ပေးမယ်”

ဆိုင်နှစ်ဆိုင် သုံးဆိုင်လောက်တော့ သူ ဝင်ကြည့်သည်။ သူ့စိတ်ကြိုက် အရောင်နှင့်ပစ္စည်းကို ရှာမတွေ့။

နောက်ဆုံး တစ်ဆိုင်မှာတော့ အေးနှင့် လိုက်ဖက်မည့် ဝတ်စုံကို သူရွေးချယ်ပြီး ဝယ်လိုက်သည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ ကိုနောင်၊ ကိုနောင်ပိုက်ဆံကို ပြန်ယူလိုက်ပါ”

သူ ပိုက်ဆံထုတ်ရှင်းသောကြောင့် အေးက လက်ကာပြီး တား၏။ အေး တားမြစ်သည်ကို ဂရုမထားပဲ ပိုက်ဆံရှင်းလိုက်သည်။ ဆိုင်မှထွက်ပြီး အပြင်ရောက်သည်နှင့် အပြစ်တင်စကား ဆိုတော့၏။

“သူများတွေရှေ့မှာ အတင်းအကျပ် မလုပ်ချင်လို့ ကျွန်မ အလျှော့ပေးခဲ့တာ ကိုနောင်၊ ပိုက်ဆံကို ပြန်ယူပါ”

“အေးစကားတွေက သူ့စိမ်းဆန်လွန်းနေတယ်”

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ် ၃၂၃

“သူများ ဝယ်ပေးတဲ့ ပစ္စည်းကို ကျွန်မ လက်မခံချင်လို့ပါ ကိုနောင်”

အေးအတွက် အဝတ်အစားထုပ်က သူ့လက်ထဲမှာပင် ရှိနေသေး၏။ အေး ပေးသော ပိုက်ဆံကို သူ လက်မခံသောကြောင့် အေးက ထပ်ပြော၏။

“ဒါဆိုရင်လည်း ပြီးရောပေါ့ ကိုနောင်၊ အဲဒီပစ္စည်းကို ကျွန်မ မယူဘူး၊ ကိုနောင်ပေးချင်တဲ့ သူကိုသာ ပေးလိုက်တော့”

သူ့အဖို့ အတော်လေးကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရ၏။ လိုလိုလားလားနှင့် သူ့ကိုယ်တိုင် ဝယ်ပေးသည့် ပစ္စည်းကို အားမနာတမ်း အေး ငြင်းဆိုနေသည်။

“ကိုနောင်က အေး ဝတ်စေချင်လို့ ဝယ်ခဲ့တာပါ။ တခြားဘယ်သူ့အတွက်မှ ရည်းစားပြီး ဝယ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီပစ္စည်းက အေးပစ္စည်း၊ အေးကိုပဲ ကိုနောင် ပေးမယ်”

“တခြားလူဆီက ဘာပစ္စည်းကိုမှ ကျွန်မ အလကားမယူချင်ဘူး ကိုနောင်”

အေးအတွက် ဝယ်လာသော ပစ္စည်းကို လွှင့်ပစ်ရုံသာမရှိတော့၏။ လျှောက်သွားရင်းကပင် သူ ခေါင်းထဲသို့ ဖျတ်ခနဲ အတွေး

www.burmeseclassic.com

၃၄ ဖောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

ဝင်လာ၏။

“ဒီလို လုပ်ပါလား အေး၊ ဒီပစ္စည်းကို အေး ယူပါ။ ကိုနောင် လက်ဆောင်ပေးတယ်ပဲ သဘောထားပေါ့။ အလှူနေ့မှာ ဝတ်ဖို့ ကိုနောင်မှာ ဘာမှ မရှိသေးဘူး။ ကိုနောင်ဝတ်ဖို့ အေး ကြိုက်တာ တစ်စုံ ပြန်ဝယ်ပေးပေါ့”

သူ စကားကြောင့်ပင် အေး စိုက်ကြည့်သည်။

“ကိုနောင်က ခေါင်းမာပြီး အတော်ဖြတ်ထိုးဉာဏ် ကောင်း တာပဲ”

“ကိုနောင်ပြောတာကို လက်ခံပါ အေးရယ်”

“ကျွန်မပြန်ဝယ်ပေးတာကို ကိုနောင်ကြိုက်ချင်မှ ကြိုက်မှာ”

“အေး ပြန်ဝယ်ပေးမယ့် အဝတ်အစားကို ကိုနောင် မြတ် မြတ်နိုးနိုးနဲ့ လက်ခံမှာပါ”

“ကိုနောင်က ဘောင်းဘီပဲ အမြဲ ဝတ်တာ၊ အေးက အလှူ နေ့မှာ ဝတ်ဖို့ ပုဆိုးနဲ့အင်္ကျီ ဝယ်ပေးချင်တာ”

“စိတ်ချ အေး၊ အေး ဝယ်ပေးတဲ့ ဟာကိုပဲ ကိုနောင် ဝတ်မှာ ပါ။ အလှူနေ့မှာ ဘောင်းဘီနဲ့ဆို ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ အတော်ပဲ အေး၊ အေးဝယ်ပေးမယ့် ပုဆိုးကိုပဲ ကိုနောင်ဝတ်မယ်”

သုပြောနေသမျှယုံချင်တယ် ၃၅

အေး ပြောလည်း ပြောချင်စရာပင်။ သူ့အဖို့မှာ ဘယ်တော့မှ ပုဆိုးဝတ်ဆင်လေ့ မရှိပေ။ ပုဆိုးထက် ဘောင်းဘီဝတ်ရတာကို ပိုလွတ်လပ်သည်ဟု တွေးပြီး ဘောင်းဘီကိုသာ အမြဲဝတ်ခဲ့သည်ပဲ။

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဆိုင်ထဲသို့ အေး အရင် ဝင်သွား၏။ အေး ပြုသမျှကို သူ ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်နေမိသည်။

အေး စိတ်ကြိုက် ဂန့်ဂေါပုဆိုးတစ်ထည်နှင့် ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူ ကို ရွေးဝယ်သည်။ ကျသင့်ငွေကို အေး ရှင်းတော့ သူ အသာ ကြည့် နေလိုက်သည်။

“ကျွန်မ ရွေးတဲ့ အဆင်ကို ကြိုက်ရဲ့လား ကိုနောင်”

“ကြိုက်တယ် အေး၊ အလှူနေ့မှာ ဒီဝတ်စုံကိုပဲ ကိုနောင် ဝတ်မယ်”

သူဝယ်ပေးသော နိုင်ငံခြားဖြစ် ရယ်ဒီမိတ်အင်္ကျီနှင့် ထမီကို အေးတစ်ယောက် အသာတကြည်ဖြင့် လက်ခံယူ၏။

“အေး ကမ်းပေးသော ပုဆိုးနှင့် အင်္ကျီကိုလည်း သူ ယူလိုက် ရသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာတော့ အေးနှင့်သူသည် အရင်ထက်အဆပေါင်း များစွာ ရင်းနှီးသွားသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်လေ။

၁၁၈

အလှူနေ့ စိတ်နှိုးလှည့်လည်ပွဲမှာတော့ အေးတစ်ယောက်
က လူတွေကြားထဲမှ အထင်ပေါ်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့၏။

အေးအလှူကို တီးတိုးပြောဆိုနေသံများကြားရလေ သူ့အဖို့
ပိုပြီး ဝမ်းမြောက်ပီတိဖြစ်လေ ဖြစ်ရသည်။

စိတ်ကူးသစ်၏ စုပေါင်းရှင်ပြုရဟန်းခံပွဲ လှည့်လည်အပြီး
မှာတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်း၏ သစ်ပင်ရိပ်မှာ ဆံချပွဲ လုပ်ကြသည်။

ဆရာစိုး၏ ဆံချခြင်းကို အေးနှင့်သူက မျက်နှာသုတ်ပုဝါ
ထူကိုင်ပေးရ၏။ မမထားကတော့ သားတော်မောင်နှစ်ယောက် ဆံချ
တာကို ဂရုစိုက်ကြည့်နေ၍ ဆရာစိုးနား ကပ်ခွင့် မရခဲ့ပေ။

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

ဆရာစိုးတို့ အုပ်စုကတော့ ဆံချပြီး၍ သင်္ကန်းချည်ရန် သွားကြလေပြီ။

သူနားသို့ အေး ရောက်လာပြီး စကားပြော၏။

“ကိုနောင်က ကျွန်မ မျက်စိထဲမှာတော့ ပုဆိုးနဲ့ ပိုလိုက် နေသလိုပဲ”

“နောက်ဆိုရင် ကိုနောင် ပုဆိုးတွေပဲ ဝတ်တော့မယ်၊ အေး စိတ်တိုင်းကျဖို့ အဓိက မဟုတ်လား”

“အဲဒီလို သဘောမျိုး ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး ကိုနောင် အေး အမြင်ကို ပြောတာပါ၊ ပုဆိုးဝတ်တာ၊ ဘောင်းဘီဝတ်တာက ကိုနောင် စိတ်ကြိုက်ပဲ ဥစ္စာ၊ ကိုနောင် စကားအထအန ကောက် တတ်ရင်တော့ ကိုနောင်နဲ့ စကားမပြောတော့ဘူး”

“အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ အေးရာ၊ ကိုနောင်က တမင်စ တာပါ၊ ဒီည ကိုနောင် အိပ်ပြန်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အေးတို့နဲ့ အတူတူ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပဲ အိပ်မှာ”

“ဘာလို့ အိပ်ရေးပျက်ခံ ချင်ရတာလဲ၊ ဒီမှာကောင်းကောင်း အိပ်လို့ ရမယ် မထင်ဘူး၊ မနက်ကျမှ စောစောထလာရင် ရသားပဲ၊ ဒီမှာ ကုလုပ်မယ့် သူတွေ အများကြီးပဲ”

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ် ၁၂၆

“ရတယ် အေး၊ ကိုနောင် ဘာလို့ ဒီမှာ အိပ်ရတယ် ထင်လဲ”
အေးမျက်နှာကို ကြည့်ရင်း သွေးတိုးစမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်သိပါ့မလဲ”

“အေးကို စိတ်မချလို့၊ အေးနားမှာ ကိုနောင် နေချင်လို့ တမင်အိပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ”

“အစွန်းမလွတ်တဲ့ စကားတွေနဲ့ ကျွန်မကို ဆက်ပြီး နှိပ်စက် နေမယ်ဆိုရင် ကိုနောင် ခပ်ဝေးဝေး နေတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်မယ်”

ပြတ်သားသော နှုတ်ခမ်းကို စေ့စေ့တင်းရင်းက အေး ပြော သည်။

သူတွေ့ဖူး ကြုံဖူးသမျှထဲမှာတော့ အေးက အတော်လေး စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေ၏။

တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက်သာ အေးနေရာမှာဆိုပါက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် သူ့ကို တစ်ခုခု တုံ့ပြန်စကားပြောမှာ သေချာ ၏။

အခုတော့ အေးက ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ ရှေ့တစ်ဆင့် မတက် လာစေရန် စကားဖြတ်ထားနေ၏။

“အေး စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ကိုနောင်

www.burmeseclassic.com

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

ဆင်ခြင်ပေးပါမယ်၊ အေးနဲ့တော့ ဝေးဝေး မနေရတာ အမှန်ပဲ”

“ပြောလေဆိုးလေပါလား ကိုနောင်ရယ်”

စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာစကားကို တီးတိုးညင်သာစွာ ဆိုရင်း သူ့အပါးမှ အေးထွက်သွားသည်။

အေး၏ နောက်ကျောဘက်အလှကို သူ ငေးမောကြည့်ရင်း က ပြုံးဖြစ်သေး၏။

အေးတစ်ယောက်ကတော့ သူ့ရင်အစုံကို မသိသာလှသော အကြောင်းတရားများဖြင့် တဖြည်းဖြည်းချင်း သိမ်းပိုက်ယူနေပြီ။

အေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာရသော သူ့ရင်ခုန်သံကို သူ နားလည်အောင် ကြိုးစားနေရပေဦးမည်။

အေးနှင့် ထိတွေ့ဆက်ဆံရသော အဖြစ်များက ဟိုအရင် အဖြစ်အပျက်များထက် သူ့သွေးသားတို့ကို အေးဆေး ငြင်သာ နေစေပြန်၏။

မမထားတစ်ယောက်၏ ကိုယ်နှုတ်အမူအရာတွေကို ကြည့်ရင်းဖြင့် သူနှင့် အေးကို နီးစပ်စေချင်ကြောင်း သိသာစေပြန်သည်။

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

ဆရာစိုး သင်္ကန်းဝတ်ဖြစ်တော့ အိမ်မှာ မမထားနှင့် အေးသာ ကျန်ရစ်၏။ မမထား၏ သားတော်မောင်နှစ်ယောက်မှာလည်း ဆရာစိုးနှင့်အတူ ကိုရင်ဝတ်သည်။

ဆရာစိုး မရှိခိုက်မှာတော့ အေးအနားမှာ သူ တစ်နေ့ကုန်အမြဲ နေဖြစ်ခဲ့သည်။ သူနှင့်အေးကို မမထားက တမင်လွတ်ပေးထား၏။

အေး၏ အပြင်အဆင် အနေအထိုင်တို့က သိသိသာသာ ပြောင်းလဲလာသည်။ ဒါကိုတောင် မမထားက အားမရနိုင်ရှာ။

“အေးမြတ်မို့ကို ကြည့်ပြောပါဦး ကိုနောင်ရယ်၊ ရုပ်မရှိလို့ မပြင်မဆင်ဘဲ နေရင် ထားတော့၊ အခုတော့ ကိုယ်တိုင်က ရုပ်ရှိပြီး သား မပြင်မဆင်ဘဲ ဒီအတိုင်း အနေကြာရင် ထုံထိုင်းသွားမှာ စိုးရတယ်၊ အေးမြတ်မို့က အိမ်တွင်းလည်း အရမ်းပုန်းချင်တာ”

“မမထားရယ်၊ ဒါကတော့ ကျွန်မစိတ်ထဲ ရှိတဲ့အတိုင်း နေတာပဲဥစ္စာ”

“ဒီတိုင်းလေးလည်း လှပါတယ် မမထားရဲ့၊ မဟုတ်ဘူးလား အေး”

နှစ်ဘက် အဆင်ချောအောင် ကြားထဲကနေပြီး ပြောလိုက်

www.burmeseclassic.com

စောင့်စီနိုင်း (ပုတီးကုန်း)

ရသည်း

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ၊ မင်းတို့ချင်း အဆင်ပြေဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ မမထားတော့ ထမင်းဟင်းချက်ဖို့ ပြင်ဦးမယ်”

“ကျွန်မပါ ကူချက်မှာပေါ့၊ မမထား”

မမထား ထဖို့ပြင်ဆဲမှာပင် အေးကလည်း နေရာမှ ထရပ်

၏။

ချက်ချင်းဆိုသလို မမထားစကားကြောင့် နေရာမှာ အေး ပြန်ထိုင်ရ၏။

“လိုက်ကူလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ အေးမြတ်မို့ ကိုနောင် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ မမထားပဲ အားလုံး လုပ်လိုက်မယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြပေါ့”

မမထား အမူအယာတွေက သိသာလွန်းတော့ အေး မျက်နှာလေး ရဲနေသည်ကို သတိထားဖြစ်သည်။

“ရန်ကုန်မှာ နေရတာ ပျော်ရဲ့လား အေး”

“ဒီလိုပါပဲ၊ ကျွန်မအဖို့မှာတော့ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသမှာ ဖြစ်ဖြစ် ပျော်လွန်းတယ် မရှိလှပါဘူး၊ သာမန်ပါပဲ”

“အေး နေရထိုင်ရတာ မပျော်ဘူး ဟင်ပါတယ်၊ အေး ဘယ်

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

နေရာတွေ သွားချင်လဲ ကိုနောင်ကို ပြော”

“အေးတစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်တယ်၊ အခုအချိန်မှာ ကျွန်မ အဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒပဲ ကိုနောင်”

သူ အနားမှာ ရှိနေသည်ကို ရည်ရွယ်ပြီး အေး ပြောလိုဟန် တူသည်။ သူ့ခြေလှမ်းတွေကို အေး သိနေသည်ပဲ။

“ကိုနောင် အနားမှာ ရှိနေတာကို မကြိုက်လို့လား အေး”

“အဲဒီသဘောပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုနောင်ရှိနေရင် ဖြစ်ဖြစ် မရှိရင်ဖြစ်ဖြစ် ဘာမှ သိပ်မထူးတဲ့ သဘောပါပဲ ကိုနောင်”

အေး၏ အပြောအဆို အမူအယာတို့အား ပုံစံ ပြောင်းအောင် သူ လုပ်ပေးချင်သည်။ အေးတစ်ယောက် အမြဲတမ်း ပြုံးပြီး စိတ်ကျေနပ်နေသည်ကို သူ မြင်ချင်၏။

“ဒီတိုင်းချည်းတော့ မနေပါနဲ့ အေး၊ လူ့ဘဝကို ပျော်ပျော် ဖြတ်သန်းမှ ကောင်းတာ၊ အေးအရွယ်က ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကင်းကင်း ကွာကွာ နေရမယ့် အရွယ်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ အမြဲတမ်း တက်ကြွရွှင်လန်း နေရမယ်လေ၊ ဒါမှ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ သဟဇာတ ဖြစ်ပြီး ကျန်းမာ မှာပေါ့ အေး”

သူ့စကားကပဲ ရယ်စရာ ကောင်းနေသည်လား မသိ။

ဟောင်စီနိုင်း (ပုတီးကုန်း)

အေး ရယ်သောအခါ သူ ပြောရကျိုးနပ်သည်။

“အဲဒီလိုနေစမ်းပါ အေးရာ၊ အေး အမြဲ ပြုံးနေတာကို ကိုနောင် မြင်ချင်တွေ့ချင်တယ်”

“မမျှော်လင့်တတ်တဲ့ ဆူတစ်ယောက်အဖို့မှ ရွေးပြီး ဘာကြောင့် ခင်ချင်ရတာလဲ”

“အဲဒါကို ကိုနောင်မသိဘူး၊ အေးကို ခင်ချင်တာက ကိုနောင် စိတ်ထဲမှာ အလိုလို ပေါ်လာတာ၊ အေးနဲ့ခင်ဖို့ ကိုနောင် တမင်လုပ်ယူခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်မနဲ့ ခင်ရင် ကိုနောင် ဘဝင်မကျစရာတွေချည်းဘဲ ဆက်တိုက် တွေ့ နေရမယ်၊ တန်ဖိုးရှိတဲ့ ကိုနောင်အချိန်တွေကိုလည်း အလကား ဖြုန်းတီးပစ်ရာ ရောက်နေမှာ”

“မသိဘူး အေးရာ၊ အေးတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန် ဖြစ်နေတာထက်စာရင် ကိုနောင် နေပေးတော့ အဖော်ရတာပေါ့”

“ခက်ပြီ ကိုနောင် အေးကို အဖော်လုပ်ခြင်းဟာ ကိုနောင် အတွက် သိချင်းတစ်ပုဒ် နားထောင်ရတာလောက် စိတ်ကျေနပ်မှု ပေးခွမ်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

အေးအပေါ် သူ နားလည်ရခက်သည်။

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

သူ့တွယ်တာမှုကို အေး တွန့်ဆုတ်နေတာ အကြောင်းရှိရမည်။ နောက်ကြောင်းမရှင်းခဲ့သော သူ့အတိတ်များကို အေး ကြောင့် ကြနေတာ ဖြစ်မည်။

သူ့ အပိုင်းများသည် တကယ်တော့ မက်မောလောက်စရာ မရှိ။ အေးနှင့် ပတ်သက်သမျှသော အဖြစ်အပျက်တွေနှင့် ဘာဆိုဘာမှ မဆိုင်။

သူတို့ နှစ်ယောက် စကားကောင်းနေဆဲမှာပင် မမထား အနားသို့ ပြန်ရောက်လာ၏။

“မမထား တစ်ယောက်တည်းဆို ပင်ပန်းမယ်၊ ကိုနောင် ခဏလေး နေရစ်ဦး၊ မမထားကို ကူလိုက်ဦးမယ်”

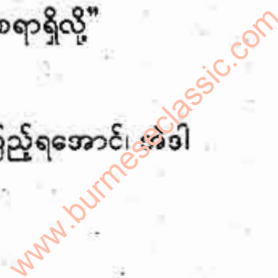
“နေပါစေကွယ်၊ အခုထွက်လာတာက ထမင်းချက်ရင်း မမထားမှာ စိတ်ကူးပေါ်လာလို့ လာပြောတာ”

“ရပါတယ် မမထား၊ ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ဦးမယ်၊ သင်္ကြန် အတွက် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပြင်စရာ ဆင်စရာရှိသေးတယ်”

“ခဏနေဦး ကိုနောင်၊ မမထား ပြောစရာရှိလို့”

“ဘာများလဲ မမထား”

“ဒီလို ကိုနောင်၊ မမထားတို့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရအောင်၊ အဲဒါ

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

တို့ဆောင် အားမယ့်ရက်ကို လိုက်ပြပေးပါလား၊ အေးမြတ်မိလည်း ကြည့်နေသွားတာပေါ့”

“မမထားရယ် ကျွန်မက ရုပ်ရှင်မကြည့်ဖူးတာမှ မဟုတ်ဘဲ ပြီးတော့ ကိုနောင်က အားချင်မှအားမှာ”

မမထားကတော့ သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် သဘော ထောင်းပြနေ၏။ မမထားပြောသည်ကို သူ ကြိုဆိုလိုက်ချင်သည်။ အေးနှင့်အတူတူ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်၏။

“အားရမှာပေါ့ အေး၊ မနက်ဖြန် သွားကြည့်ကြမယ်လေ၊ ကျွန်တော် လက်မှတ်ကြိုဝယ်ထားမယ်၊ အခုတော့ ပြန်မယ် မမထား၊ မနက်ဖြန် သုံးနာရီခွဲပွဲ ကြည့်ရင် ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဖြစ်တယ် ကိုနောင်၊ မမထားတို့ အဆင်သင့် လုပ်ထား လိုက်မယ်”

သူနှင့်မမထားက အတိုင်အဖောက် ညီနေတော့ အေးတစ် ယောက် နှုတ်ပိတ်သွားရသည်။

အေး ပျော်လာစေဖို့ သူ့အပေါ် ယုံကြည်မှုတွေ ဖြစ်လာစေ ဖို့ သူ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားရဦးမည်လေ။

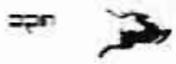

ရွှေသခင်စာပေ

၁၂။

အင်္ဂလိပ်ကား၊ ကုလားကား၊ မြန်မာကားတွေ ရုံတင်ထား သည့်အနက်မှ ရှေ့ဆောင်ရုံတွင် တင်ထားသော Brave Heart နှစ်ရှင်ကားအတွက် ကြိုတင်လက်မှတ် သူ ဝယ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒီကား လေးက ဒရမ်မာအက်ရှင်ကား ဖြစ်သည်။ ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက် တွေက ကောင်းပြီး ကမ္ဘာကျော်ကားတစ်ကား ဖြစ်သည်။

ရုပ်ရှင်လက်မှတ်သုံးစောင် ကိုင်ပြီး အေးတို့ဆီကို သူ့ရောက် သွားချိန်မှာတော့ အခြေအနေက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ အပြောင်းအလဲ

မြစ်နေတော့၏။

“မမထားတော့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ ဝေးပြီ ထင်တယ်။ မောင် ပဋ္ဌင်းက အခေါ်လွတ်လိုက်လို့ မင်းကို စောင့်နေတာ၊ ညနေကျရင် သံဃာတွေကို အအေးကပ်ချင်လို့တဲ့ ကိုနောင်”

မမထားစကားကြောင့်ပင် အေးတစ်ယောက်က နောက်ပြုံး ပြုံးလေး၏။

“ကျွန်တော်က လက်မှတ်တွေ ဝယ်လာခဲ့ပြီးပြီ မမထား”

“ဒါဆိုလည်း မမထားကို ချန်သာထားခဲ့၊ ကိုနောင်တို့ နှစ်ယောက်ပဲ သွားကြည့်ကြတော့”

ရုပ်ရှင်မကြည့်ဖြစ်တော့ဘူးဆိုပြီး သူ စိတ်ဓာတ်ကျနေစဉ် မှာပင် မမထား ပြောလာ၏။ သူ့အဖို့တော့ ဝမ်းသာပွယ်ရာ ဖြစ်သော်လည်း အေးကတော့ ငြင်းတော့၏။

“လေးလေးတို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ကျွန်မပါ လိုက်ခဲ့မှ ဖြစ်မှာပေါ့ မမထား”

“ရပါတယ် အခုတော့ အတူတူထွက်ကြတာပေါ့၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းနားမှာ မမထားကို ချပေးခဲ့၊ ပြီးမှ ကိုနောင်တို့ သွားကြပေါ့”

“ကျွန်မ မလိုက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ ဂေါ်ကြာ ကျွန်မကို

လေးလေး မေးရင် မမထား အဖြေခက်နေမှာပေါ့”

အေးနှင့် မမထားတို့ အချီအချ ဆွေးနွေးနေခြင်းကို ဘစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောဘဲ ဒီတိုင်း ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ရပါတယ်၊ မင်းလေးလေးကို မမထား ကြည့်ကောင်းအောင် ပြောထားပေးမယ်၊ အအေးကပ်တာက ခြောက်နာရီလောက် မှ ကပ်ရမှာ၊ ရုပ်ရှင်က ခြောက်နာရီအထိ နေမှာမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ ကိုနောင်မှာလည်း ကားပါနေတာပဲ”

“ဟုတ်သားပဲ အေး၊ ရုပ်ရှင်က ငါးနာရီလောက်ဆိုရင် ပြီးသွားမှာပဲ၊ အအေးကပ်ဖို့ မမထား စိစဉ်ပြီးပြီလား”

“မစိစဉ်ရသေးဘူး ကိုနောင်”

“ဒါဆို ဘာမှ မစိစဉ်နဲ့တော့၊ ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ရှင်က အပြန်အအေးပုလင်းရော ရေခဲပါ သယ်လာပေးမယ်၊ ဦးပဋ္ဌင်းကိုတော့ မထားပဲ ကြည့်ကောင်းအောင် လျှောက်ထားလိုက်ပေါ့”

“စိတ်ချနေ ကိုနောင်၊ ဦးပဋ္ဌင်းကိုတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘည်း ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တယ်လို့ ပြောလို့ ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလောက်တော့ မုသားမပါအောင် မမ ပြောတတ်ပါတယ်”

သူ့အဖို့ကတော့ အဆိုးထဲက အကောင်း ဖြစ်လာခဲ့သည်။

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

အေးကတော့ စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကုတ်၏။

“အေးမြတ်မို့ ဘာလို့ မတ်တပ်ရပ်ပြီး ကြောင်နေရတာလဲ၊ အဝတ်အစား သွားလဲတော့လေ”

မထူးတော့သည်မို့ အေးတစ်ယောက် အခန်းထဲဝင်သွားသည်။ မမထားကတော့ ရုပ်ရှင်မလိုက်ဖြစ်၍ အဝတ်အစားလဲဖို့ မပြင်ဆင်တော့ပေ။

မမထား၏ အစီအစဉ် တော်သောကြောင့် ကျေးဇူးတင်နေမိသည်။

“မင်းတို့ နှစ်ယောက်တည်း ရုပ်ရှင်ကြည့်တာကို မင်းဆရာလုံးဝ မသိစေနဲ့ဦးနော်၊ တော်ကြာ မမထား ခေါင်းကိုက်နေရဦးမယ်”

“စိတ်ချပါ မမထားရယ်၊ ကျွန်တော် အဲဒီလောက် မအပါဘူး”

“မင်းကို မှာရဦးမယ်၊ ယုံကြည်လို့ မင်းနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း လွတ်လိုက်တာ စိတ်တော့ချပါရစေ ကိုနောင်”

“စိတ်အေးအေးထားပါ မမထား၊ ယုံလည်း ယုံကြည်ပါ၊ အေး ဘာမှ မဖြစ်စေပါဘူး၊ အားလုံး မျက်နှာပျက်အောင် ကျွန်တော် မခိုက်မဲပါဘူး မမထားရာ”

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

နှစ်ယောက်တည်း လွတ်ပြီးမှ အေးကို စိတ်မချလေဟန် တူသည်။ သူကလည်း အပြစ်တွေနဲ့လူ ဖြစ်နေသည်ကိုး။ မမထားကို ရင်ထဲမှ လှိုက်လှဲစွာ ကတိပေးမိသည်။

မမထားကို ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့မှာ ချပေးခဲ့ပြီး ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်လာခဲ့သည်။ လှပသော အေးသည် သူ ဝယ်ပေးခဲ့သော အင်္ကျီနှင့်လုံချည်ကို ဝတ်ဆင်လာ၏။ သူကသာ အေးဝယ်ပေးခဲ့သော ဝတ်စုံကို မေ့လျော့ထားခဲ့ပြီး သူဝတ်နေကျ ဘောင်းဘီနှင့်သာ ဖြစ်၏။

“ကိုနောင် တကယ်ကို မေ့သွားခဲ့တာ အေး၊ အေးကို အမှတ်မထားတဲ့ သဘော မဟုတ်ဘူး”

“ဘာအတွက်လဲ ကိုနောင်”

“တကယ်ဆို အေး ဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ အင်္ကျီနဲ့ ပုဆိုးကို ဒီနေ့တို့နောင် ဝတ်လာသင့်တယ်”

“ကျွန်မကလည်း ဒီရည်ရွယ်ချက်မျိုးနဲ့ ဝတ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်

www.burmeseclassic.com

စောင်စီရိဝင်း (ပုတီးကုန်း)

ဘဲ၊ ကြုံသလို ကောက်လဲခဲ့တာ၊ ဒီအဝတ်အစားက အပြင်မှာ အလွယ်တကူ ရှိနေလို့ ဝတ်ဖြစ်တာပါ။

အဝတ်အစားကိစ္စကို ဆက်မပြောတာ အကောင်းဆုံးဟု သိလိုက်ရသည်။ အေးကတော့ အလေးမထားသလိုမျိုး ဖြစ်အောင် ပြောလာ၏။ အလိုက်ကန်းဆိုး မသိစွာဖြင့် သူက ဖိပြောနေဖြစ်ခဲ့၏။

သူတို့နှစ်ယောက် ရုပ်ရှင်ရုံထဲ ဝင်ဖြစ်ကြတော့ မီးမှောင်စပြု နေပြီ။ ဝန်ထမ်း၏ အကူအညီဖြင့် နေရာ ရှာရသည်။

“ကိုနောင် စားဦးလေ၊ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဘယ်ကုန် ပါ့မလဲ”

မှောင်ရိပ်အောင်မှာပင် အေးကို လွတ်လပ်စွာ ကြည့်ခွင့် ရခဲ့ပြန်၏။

“အေးအတွက် တမင်ဝယ်ခဲ့တာ”

“အများကြီးပဲဥစ္စာ၊ ကိုနောင် မစားရင် ကျွန်မလည်း မစား တော့ဘူး”

မုန့်ထုပ်များကို သူ့ပေါ်သို့ ပစ်တင်မလိုပြု၏။

“စားမယ်အေး၊ အေးလည်း စား”

“တကယ်ဆို ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်တည်း အခုလို ရုပ်ငန်း

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

မကြည့်သင့်ဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်က တွေ့သွား မြင်သွားရင် တစ်မျိုး ထင်ကြမှာ၊ လေးလေး သိရင်လည်း မမထား လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင် ကိုနောင် ဆင်ခြင်ပေးပါနော်၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်”

ရုပ်ရှင်နှင့် စားစရာများကို စိတ်ဝင်စားမှု မရှိသေးဘဲ သူ့ကို ပြောသည်။ အေးပြောလိုက်သော စကားကြောင့်ပင် ပြေရာပြေ ကြောင်း သူ ပြန်ပြောမိ၏။

“ကိုနောင် ဆင်ခြင်ပါ့မယ်၊ အေး ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အဆက် ပြတ်မှာကိုတော့ စိုးရိမ်တာ အမှန်ပဲ”

“ကျွန်မ နေတတ်သလိုနေတာပါ၊ ကိုနောင်၊ ကျွန်မအတွက် နဲ့ ကိုနောင်ရဲ့ အချိန်တွေ ကုန်မှာ စိုးလို့ပါ၊ ခင်လို့မင်လို့ စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ ကိုနောင်ရယ်”

သူကတော့ ပိတ်ကားပေါ်မှာ အာရုံထားလိုက်မိသည်။ သူပြုခဲ့သော နောက်ကြောင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အေး ကျေနပ် အောင် သူပြောပြရပေလိမ့်မည်။

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

Brave Heart မင်းသားနှင့် မင်းသမီးကတော့ တိတ်တဆိတ်ဖြင့် သူတို့၏ မင်္ဂလာဦးကို နှစ်ယောက်တည်း ကျင်းပနေကြ၏။ သဏ္ဍန်လုပ် သရုပ်ပါလွန်းသော ဇာတ်ဝင်ခန်းများကြောင့်ပင် အေးတစ်ယောက် ခေါင်းငုံ့ထားလေ၏။

“အေး”

သူရင်ထဲမှာ ရှိနေသော အကြောင်းအရာတွေကို ပြောပြနေချင်မိ၏။

“ဘာများလဲ ကိုနောင်၊ နေကြာစေ့ ကုန်သွားလို့လား”

အေးကတော့ ရုပ်ရှင်ကားကို စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်နေခဲ့သောအဖို့တော့ Brave Heart ကို ကြည့်ခြင်းမှာ ဒုတိယမြောက် ဖြစ်ခဲ့

“မဟုတ်ဘူး အေး၊ ကိုနောင်ကို အေး တကယ် ခင်ရဲ့လား”

“ခင်လို့ မင်လို့ ဒီနေရာအထိ လိုက်ခဲ့တာ ကိုနောင်”

ပိတ်ကားဆီသို့ အကြည့်ရောက်ရင်းက အေး ဖြေ၏။

အေးစကားကြောင့်ပင် ရင်ထဲ နွေးသွားမိသည်။

လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာ သူ့စိတ်တို့ အပြောင်းအလဲ ခြားသွားမိသည်။ အမှောင်ရိပ်ဝယ် ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် ဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ လူက နေသော်လည်း သဘာရင့်သော ပညာနင်း

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ် ၁၄၅

ဇာတ်ပြတော့၏။

“ကိုနောင် ရှုပ်ခဲ့ပွေခဲ့တာတွေအပေါ် အေး စိတ်ထင်နေတာ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ကိုနောင်ကို ဆက်ဆံတာ တွန့်ဆုတ်နေတာ မဟုတ်လား အေး”

အေးလက်ကလေးကို ဖျတ်ခနဲ ကိုင်မိရင်း ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်မလက်ကို လွှတ်ပါ ကိုနောင်၊ ဒီလို အတင့်ရဲတာ မကြိုက်ဘူး”

အေး၏ ကန့်ကွက်သော စကားသံ၊ ရုန်းဖယ်ခြင်းများကြောင့် သူ အသိပြန်ဝင်သွား၏။

“ဆောရီး အေး၊ ကိုနောင် စိတ်လွတ်သွားမိတယ်၊ ကိုနောင်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ နောက်တစ်ခါ ဒီလို အပြုအမူမျိုး မဖြစ်စေရပါဘူး”

သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်လို အပြစ်ပေးရမည် မသိပေ။

အေးတစ်ယောက်ကတော့ သူနှင့်ဆက်ဆံရတာ ပိုပြီး သွေးလန့်သွားပုံရသည်။

“ကိုနောင် ကျွန်မကို ဒီထက်ပိုပြီး သံယောဇဉ် မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ကိုနောင်အတွက် ပြောနေရတာပါ”

သူ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ Brave Heart

→ **ဖောင်မိနင်း (ပုစီးကုန်း)**

ဘလည်း ကောင်းခန်း ရောက်နေ၏။ အေးတစ်ယောက် လွတ်လပ်
စွာ ကြည့်နိုင်စေရန် သူ ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

စီးပိုးစွာဖြင့် အေးလက်ကို ကိုင်မိခြင်းအတွက် သူ့ကိုယ်သူ
လည်း မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိ၏။

၁၃။

အေးနှင့် ရုပ်ရှင် အတူကြည့်ပြီး နှစ်ရက်လောက် မတွေ့ဘဲ
ခနဲကြည့်လိုက်သည်။ ထိုနှစ်ရက်သည် သူ့အတွက်တော့ အတော်
လေးကို ခြောက်ကပ်ကပ် နိုင်ခဲ့၏။ ထိုကာလအတွင်းမှာပင် အေး
အပေါ် ချစ်ခင်မြတ်နိုးစိတ်က ပိုသိသာစေ၏။

အရင်အခါများစွာနှင့် မတူဘဲ သူ့နှလုံးသားကို အေး သိမ်း
ပိုက်လေ၏။ သူ၏ ကျဆုံးခန်းတွေကို အေး ပြုရင် ခက်ပြီ။ မကြောင့်
ကြခဲ့ဘူးသော ကြောင့်ကြစိတ်များက သူ့အား ခြောက်လှန့်နေခဲ့ပြန်
သည်။

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

နှစ်ရက်တာမျှ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဖြစ်ဘဲ သင်္ကြန်အကြိုနေ့ နေ့ခင်းဘက်မှာ သူ သွားဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်။ သင်္ကြန်ထွက်လည်သည့် ကားပေါ်မှာ သူ့အဖော်တွေပါ ပါသည်။

ရန်ကုန်၏ ထုံးစံအတိုင်း သင်္ကြန်အကြိုနေ့ကတည်းက ရေပက်ကြ၍ တစ်ကိုယ်လုံး စက်စက်ကျနေ၏။

“ဟယ် ကိုနောင်ပါလား၊ မင်း မလာလို့တောင် မျှော်နေကြတာ”

သူ့ကို တွေ့တွေ့ခြင်းမှာ မမထားက ပြောသည်။ ရေတွေစိုနေသဖြင့် အိမ်ပေါက်ဝမှာ ရပ်နေမိသည်။ သူတို့ စကားသံတွေ ကြားသဖြင့် အေးတစ်ယောက် အိမ်ရှေ့ ထွက်လာသည်။

“ရေပက်ခံ ထွက်လည်တာလား ကိုနောင်၊ တော်တော်စည်လားဟင်”

“စည်ပါတယ်၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင်တော့ ပိုစည်မှာပေါ့ အေး”

“ကိုနောင်တို့ကားမှာ လူ တအားများလား”

“သိပ်တော့ မများပါဘူး မမထား၊ ပါလာတဲ့ လူတွေကလည်း ကျွန်တော့် လူရင်းတွေပါပဲ၊ မိန်းကလေးတွေလည်း ပါကြ

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

တယ်၊ မမထားတို့ ရေပက်ခံ လိုက်ချင်လို့လား”

မမထား၏ စကားကြောင့်ပင် ပြောသာပြောလိုက်ရသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ အေးကို အားနာနေမိ၏။

“မမထားတော့ မလိုက်ပါဘူး၊ မိန်းကလေးအဖော်တွေပါတယ်ဆိုရင် အေးမြတ်မို့ကို ထည့်ပေးလိုက်ချင်လို့၊ သူ အိမ်ထဲမှာ တုပ်နေလို့ကတော့ ဒီနှစ်သင်္ကြန်ရေစိုဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ကိုနောင်”

မမထားကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အေးကို တွန်းပို့ပေးနေပြန်၏။

သူ့အပြစ်နှင့်သူမို့ သူ ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိပေ။

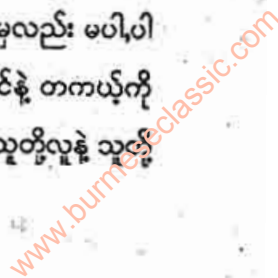
ထိုအခိုက်အတန့်လေးမှာပင် အေးက စကားနာ ထိုး၏။

“နေပါစေ မမထားရယ်၊ ကျွန်မပါရင် ကိုနောင်အတွက် နှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်နေဦးမယ်၊ သူ့ကောင်မလေးပါလာလို့ ခေါ်ရက်နေတာ”

အေးစကားကြောင့်ပင် သူ အမြန် ပြန်ပြောမိ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး အေး၊ ဘယ်ကောင်မလေးမှလည်း မပါပါ

ဘူး၊ ပါလာတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတွေက ကိုနောင်နဲ့ တကယ့်ကို နီးနီးသားသား ခင်ကြတဲ့ သူတွေပါ၊ ပြီးတော့လည်း သူတို့လူနဲ့ သူတို့

စောင်စိန်ဝင်း (ပုစိးကုန်း)

အခုကားပေါ်မှာ ကိုနောင် တစ်ယောက်တည်း အပေါ်မပါတာ

အေး မလိုက်ချင်မှာစိုးလို့ ကိုနောင် မခေါ်တာပါ အေး”

“ကဲပါ တော်ကြာ စောင့်နေရတာ ကြာလို့ ကိုနောင်သူငယ်
ချင်းတွေ အပြစ်တင်နေကြဦးမယ်၊ အဝတ်အစား မြန်မြန်သွားလဲ
အေးမြတ်မို့”

“ကိုနောင်က အရမ်းလိုက်စေချင်တာပေါ့ အေးရာ”

“ဒါဆိုရင် ခဏလေးစောင့် ကိုနောင်”

ဒီတစ်ခါတော့ မမထားက စိတ်မချသည့် စကားကို မပြော
တော့ပေ။

“နေ့တိုင်းလာခေါ် ကိုနောင်၊ ဒါမှ သူလည်း သင်္ကြန်လည်
ဖြစ်မှာ”

“စိတ်ချပါ မမထား”

မျက်နှာသုတ်ပုဝါ တစ်ထည်ကို လက်ကကိုင်ပြီး အေး ပြန်
ထွက်လာ၏။

အိမ်ပေါ်မှ အေးနှင့်အတူ ဆင်းရင်း သူပြောလိုက်မိသည်။

“ဒီသင်္ကြန်တော့ ကိုနောင်အတွက် အပျော်ဆုံး ဖြစ်မှာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူပြောနေသမျှလုံးချင်တယ်

“အေးနဲ့အတူ လည်ဖြစ်လို့လေ”

အပြစ်စကား မဆို၊ မျက်စောင်းလည်း မထိုးဘဲ သူ့ကို လှပ
စွာ အေး ပြုံးပြ၏။

လှစ်ကားနားရောက်သည်နှင့် အားလုံးနှင့် မစိမ်းရလေ
အောင် အေးကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“ကဲ အားလုံးပဲ ငါ့ရဲ့ အထူးဧည့်သည်တော်ပါ လိုက်လည်
မယ်၊ သိပ်တော့ မကဲကြနဲ့နော်”

“စိတ်ချ ပျော်ရုံပါးရုံလေးပါ”

“ဝါး . . . ဟား ဟား”

“ဟေ . . . အထူးဧည့်သည်တော်ကို ရေခိုင်းလောင်းကြစို့”

လှစ်ကားကို မောင်းဖို့ ပြင်ဆဲမှာပင် အေးတစ်ကိုယ်လုံး စက်
စက်ကျအောင် ပါလာသူ အားလုံးက ရေခိုင်းလောင်းကြ၏။ သူ
နဘေးမှာ ထိုင်ကြသော စုံတွဲက အလိုက်တသိပင် နေရာဖယ်ပေးပြီး
နောက်ခန်းမှာ သွားရပ်ကြ၏။

“ပျော်ရဲ့လား အေး”

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

“ရန်ကုန်သင်္ကြန်ကို တစ်ခါမှ မကြုံဖူးဘူး။ အစပိုင်းတော့
ရေလောင်းကြတာကို ကြောက်မိသလိုပဲ အခုတော့ မကြောက်တော့
ဘူး။ အရမ်း ပျော်ဖို့ ကောင်းတယ်နော်”

တစ်လမ်းလုံး ရေစက်စက်ကျနေသည့်ကြားက အေး မျက်
နှာလေး အပြုံး မပျက်ခဲ့ပေ။ အေးတစ်ယောက် အခုလို ပျော်နေတာ
တွေ့တော့ သူ့ကြည်နူးရသည်။

“သင်္ကြန်ဆိုတာ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ရိုးရာပွဲတစ်ခုပါ။
အေးချမ်းခြင်း ကြည်နူးခြင်း နိမိတ်ကို အပြည့်အဝ ဆောင်တဲ့
သဘောပဲလေ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်လည်း စကြနောက်ကြနဲ့
အရမ်းတို ပျော်စရာပဲ”

“ကျွန်မ မေးရဦးမယ်”

“ဘာများလဲ”

“အခု ကားပေါ်မှာ ပါလာတဲ့သူ အားလုံးက သူ့ဆိုင်ရာဆိုင်
ရာတွေနဲ့ ကိုနှောင်ကျတော့ကော”

အေး စကားကြောင့်ပင် သူ စချင်နောက်ချင် မိသွား၏။

ဒါပေမယ့် နှုတ်က မရဲ့။ အေး သိအောင်တော့ သူ ပြော
လိုက်သည်။

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

“စထွက်တုန်းကတော့ တစ်ယောက်တည်းပဲပေါ့။ အခု
အေး ပါနေပြီပဲ။ ကိုနှောင်အဖို့ တစ်ယောက်တည်းလို့ ပြောလို့မှ
မရတော့ဘဲ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့။ ကျွန်မ ပြောချင်တာက သူတို့တွေလိုလေ။
ကျွန်မနဲ့ ကိုနှောင်က အတွဲမှ မဟုတ်တာ။ ရိုးရိုး ခင်ကြ မင်ကြတာ
လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုနှောင်ကလည်း အေးနဲ့ ကိုနှောင်ကို
အတွဲလို့ ပြောတဲ့သဘော မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုနှောင်အဖို့ တစ်ယောက်
တည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြောလိုက်မိတာ”

“သွားပါစကားတတ်တိုင်း ပြောတတ်လိုက်တာ လွန်ရောပဲ”
မစိမ်းသော ချစ်စဖွယ်စကားကို အေး ဆိုလေသည်။

သူ့ရင်အစုံတို့ ကြည်နူးဆဲမှာပင် မဏ္ဍပ်တစ်ခုရှေ့သို့
ရောက်၏။

သူတို့ကားကို လက်တားပြီး ရေပိုက်များဖြင့် အတင်းထိုး
တော့၏။

မျက်နှာသုတ်ပုဝါဖြင့် အေး ကာကွယ်သော်လည်း မရပေ။

ကားမောင်းထွက်ဖို့ကျတော့လည်း ကားရှေ့မှာ လူတွေက ပြင်နေ၏။

စာအုပ်စဉ် (ပုစိးကုန်း)

အေးကိုယ်လေးက သူ့ဘက်သို့ တိုးတိုးလာသည်။ မနေနိုင်

အဆုံးမှာတော့ သူ့ကို အေး အကူအညီ တောင်းတော့၏။

“လုပ်ပါဦး ကိုနောင်ရယ် ကျွန်မ မွန်းလှပြီ”

သူ လုပ်ပေးလို့ရတာ တစ်လမ်းပဲ ရှိသည်။ ရှေ့ကြောင်း
နောက်ကြောင်းကို သိပ်စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အေးကို ပြောလိုက်ရ
သည်။ ပြီးတော့ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ အကာကွယ် ပေးလိုက်မိသည်။

“ကိုနောင် ရင်ခွင်ထဲကို ခဏ မျက်နှာ အပ်ထား၊ ကိုနောင်
ကာပေးထားမယ်”

ရေမွန်းသောဒဏ်ကို မခံနိုင်သောကြောင့်ပင် သူ စကားကို
အေး နားထောင်၏။ အေး သက်သာမှု ရစေရန် သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့
အေးကို ထည့်ထားလိုက်သည်။ အေး သက်သာစေရန်အတွက်
လည်း သူ ငြိမ်ပေးနေရ၏။

သူ့ရင်ထဲမှာ စိတ်ရှင်းရှင်းဖြင့် အေးကို အကာအကွယ်
ပေးမိပြန်သည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ သူ လက်များက အေးကို
သိုင်းဖက်ထားပြီး အေးမျက်နှာသည်လည်း သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်
နေခဲ့သည်လေ။

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

အတက်နေ့ မနက်မှာတော့ သူ သူငယ်ချင်းအုပ်စုက ပဲခူး
ထွက်ဖို့ စီစဉ်ကြသည်။ ပဲခူးအထိတော့ သူနှင့်အေး လိုက်လို့ မဖြစ်
ပေ။

သူနှင့်အေး နှစ်ယောက်တည်း သူ့ကားဖြင့် သင်္ကြန်လည်
ဖြစ်ကြသည်။

နှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ အရင်ရက်များလောက် ပျော်
စရာ မကောင်းတော့ပေ။

မနက်ပိုင်းလည်ပြီးသည်နှင့် အေးတစ်ယောက် ငြီးငွေ့သွားပုံ
ရသည်။

“နှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ အရင်ရက်တွေထက်စာရင်
ပျင်းခြောက်ခြောက်ကြီးလိုပဲနော် ကိုနောင်”

“သူတို့က ပဲခူး သွားကြမှာလေ၊ အပြန်လည်း ဦးချုပ်ရင်ချုပ်
မှာ ဒါကြောင့် ကိုနောင်တို့ တမင်ကျန်နေခဲ့တာ၊ အေးနဲ့ဆို ဦးချုပ်ရင်
မကောင်းဘူးလေ”

လူအသွားအလာ ကားအသွားအလာ ကျသော လမ်းကို
ရွေးမောင်းလိုက်သည်။ တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ထိုင်ဖို့လည်း သူ ကြိုးစား၏။

“ကိုနောင်”

www.burmeseclassic.com

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

“ရှေ့က ပိတောက်ပင်အောက်မှာ ခဏထိုင်ရအောင်လား”

ကားလမ်းနှင့် အနည်းငယ်လှမ်းသော လှမ်းမြင်နေရသည့် ပိတောက်ပင်ဆီကို အေး လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။

အေးဆန္ဒအရပင် ကား ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကားတစ်စီးစ နှစ်စီးစကတော့ သူနှင့် အေးကို ကြည့်ပြီး နောက်ပြောင်သွားကြသေး၏။

“ပိတောက် အကြွေတွေပေါ်မှာ ထိုင်မချနဲ့နော် ကိုနောင် ကျွန်မတို့ ထိုင်ဖို့ နေရာလုပ်ပေးမယ်”

ဖွေးဖွေးလှုပ်ကြွေကျနေသော ပိတောက်တို့ကို မနင်းမိအောင် အေးတစ်ယောက် ကြိုးစား၏။

သူတို့ထိုင်မည့် ခုံတန်းလျားပေါ်မှ ပိတောက်ကြွေတို့ကို အေး ဖယ်ရှားနေသည်။

“ထိုင်လို့ရပြီ ကိုနောင်”

အေး၏ ခွင့်ပြုချက်ရမှ သူ ထိုင်လိုက်သည်။ သူထိုင်ပြီးမှ အနည်းငယ် ခွာလျက် အေး ထိုင်၏။

“ဒီနေရာလေးက သာယာသားပဲနော်၊ ပြီးတော့ လွမ်းဖို့လည်း ကောင်းတယ်၊ ပိတောက်ပင်ကြီးပေါ်က ဥဩက အရမ်းကို

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

မြည်နေတော့တာပဲ”

အေးပြောမှ သတိထားမိသည်။ သူတို့ရှိရာ ပိတောက်ပင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ရေကန်လေးတစ်ခု ရှိ၏။ ပိတောက်ပင်၏ ထိုင်းဖျား တစ်ခုထက်မှာလည်း ဥဩတစ်ကောင် ရှိနေပုံရ၏။ လေးအိ လွမ်းဆွတ်ဖွယ် အသံဖြင့် မြည်တမ်းနေ၏။

“အေးလည်း ခံစားတတ်သားပဲ”

“ကိုနောင်ရော”

“ဆိုပါတော့ အေး၊ ဥဩငှက်ရဲ့ လွမ်းဖွယ်ဂီတကို လက်ခံနိုင်ပေမယ့် ကိုနောင်ကျတော့ အဲဒီဥဩလောက် ကံမကောင်းဘူး အေး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မပြောချင်ပါဘူး အေး၊ ကိုနောင်ရင်ထဲမှာ ဥဩလေးရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ၊ ကိုနောင်ရဲ့ လွမ်းဆွေးမှုကို ပြောခိုင်းလိုက်ချင်တယ်”

ဥဩငှက်၏ တေးသံကြောင့်ပင် သူ ရင်တို့ ထိုင်းမှိုင်းသွားခဲ့၏။

အေးတစ်ယောက် ကိုယ်ချင်းစာစေရန် သူ ပြောလိုက်မိသည်။

၁၁၈ ဖောင်ဖိနပ် (ပုတီးကုန်း)

“ကျွန်မပြောခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မျှော်လင့် မထားဖို့ ပြောခဲ့ပြီးသားပါ။ ကိုနောင်က ဥဩလေးကို ခဏငှားပြီး ပြောရင်လည်း ကျွန်မ နားထောင်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီစကားတွေ ကို နားမထောင်ချင်သလို ခံလည်းမခံစားချင်ဘူး။”

“ကိုနောင်တစ်ခု မေးချင်တယ်၊ မေးရမလား အေး”
“မေးပါ ကိုနောင်”

“အေးပြောနေတဲ့ စကားတွေက ကိုနောင် အတိတ်ကြောင့် လား။ အေးနဲ့မတွေ့ခင် အချိန်အထိ ကိုနောင် ရှုပ်ခဲ့ပွေခဲ့တယ်ဆို တာ မငြင်းပါဘူး။ ဒီအချိန်မှာတော့ ကိုနောင် စိတ်ရောကိုယ်ပါ အဆင် လိုမဟုတ်တာ သေချာတယ်၊ ကိုယ်တိုင်လည်း အံ့ဩခဲ့ရတယ် အေး”

“ကိုနောင်နဲ့ မပတ်သက်ပါဘူး။ အေးနဲ့ ပတ်သက်တယ် အေး ရှင်းအောင် ထပ်ပြောပြပါမယ်။ ဒီပိတောက်အကြွေတွေနဲ့ ကြည့်စမ်းပါ ကိုနောင်၊ ပိတောက်ကို လူတွေက ချစ်ကြတယ်၊ သူတ လည်း ပွင့်ခဲ့တာကိုး။ ပွင့်ပြန်တော့လည်း အလှအယက်ပဲ၊ အခုဆိုရင် ခူးသူမဲ့ ပန်သူမဲ့ပြီး ပြေပေါ်မှာ ကြွေကျနေတာ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေတာပဲ ကိုနောင်၊ ပြောချင်တဲ့ စကားတွေက ဒီပိတောက်ကြွေတွေလိုပဲ အပင်မှာ ဝေနေတာကို မြင်နေရတယ်၊ ခူးလည်း မခူးနိုင်ဘူး။ ဝမ်း

သုပြောနေသမျှယုံချင်တယ် ၁၁၉

လည်း မပန်နိုင်ဘူး။ မျက်စိရှေ့မှာပဲ ပန်းတွေ ကြွေတာကို လက်ပိုက် ကြည့်နေတဲ့ အဖြစ်ပါ”

အေးပြောသော စကားများက ရှင်းသလိုလိုနှင့် သူ့အဖို့ နားလည်ရ ခက်နေပြန်၏။

“အေး မပြောနဲ့ဆို ကိုနောင် မပြောတော့ပါဘူး။ ကိုနောင် ကိုတော့ ခင်ခွင့်ပေးစေချင် . . .”

“လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဆုံဖို့လည်း ခက်သလို ခင်ကြ မင်ကြ သံယောဇဉ်ဖြစ်ကြဖို့လည်း ခက်တယ်၊ ဒီတိုင်းလေးက ကောင်းတယ် ကိုနောင်၊ ကျွန်မအကြောင်းတွေကို ကိုနောင် သိလာ တဲ့အခါမှာ နားလည်ပါလိမ့်မယ်၊ ပြန်ကြရအောင် ကိုနောင်ရယ်၊ အိမ်ကိုပဲ ပြန်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အေး ထလိုက်သည်။ သူ့ရှေ့မှနေပြီး အေး ထွက်သွား၏။

ပိတောက်ကြွေတို့ကို ရှောင်ရှားပြီး အေး နောက်သို့ သူ လိုက်ခဲ့သည်။

အေး ပြောခဲ့သော စကားများကြောင့်ပင် သူ့ရင်တို့ တစ်ဖို့ တစ်မည် ဖြစ်နေရ၏။

၁၆၀

စောင်စီရောင်း (ပုစားကုန်း)

ဒီအခြေအနေထက် ပိုပြီး သူ နှုတ်မကျသင့်တော့ပေ။
မကြားနာဝံ့သူက တားမြစ်နေမှတော့ သူ ရင်ဖွင့်ဖို့ ခက်ရပြီလေ။

ရွှေသခင်စာပေ

၁၄။

သူ့ဘဝထဲသို့ အေး ဝင်ရောက်လာပုံမှာ ရိုးရိုးလေးပဲ ဖြစ်
သည်။ သူ့အဖို့မှာလည်း အေးနှင့် ကြုံဆုံခဲ့သည်ကို သာမန်မျှပင်
အောက်မေ့ခဲ့သည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ မသိလိုက် မသိဘာသာ
ဖြင့် ကာလတိုလေးအတွင်းမှာ သူ့နှလုံးသား နိုးထလာခဲ့လေ၏။
အေး၏ ပြုမူပုံများ၊ အေး၏ ဓလေ့စရိုက်များက သူ့နှလုံး
သားကို အပိုင်စိုးလာခဲ့သည်။ အေးကို နှင့်သီးစွာ ချစ်မိလေသည်။
အိပ်မက်တို့သည် အေးကြောင့်ပင် တစ်ခမ်းတစ်နား

ဖြစ်လာရသည်။ သူ၏ မျှော်လင့်ခြင်းမှာ ပါဝင် ပတ်သက်လာ၏။
အေးကို လွယ်လွယ် မေ့ပစ်လို့ မရ။

အေးတစ်ယောက်ကတော့ သူ့အပါးမှနေပြီး တိမ်းရှောင်
ထွက်ဖို့ ကြိုးစားနေမှန်း သိသာသည်။

သူ့နှုတ်ထွက် စကား၊ သူ့ခံစားမှုများကို အေး မျက်ကွယ်ပြု
ရက်သည်။ ဒီဘဝမှာတော့ အေးကို ချစ်ရခြင်းအတွက် သူ နောင်တ
မရချင်ပါလေ . . . ။

စွဲလမ်းတမ်းတသော အသိ၊ မြတ်နိုးတွယ်တာတတ်သော
နှလုံးသားတို့ကြောင့်ပင် သေတပန်သက်တစ်ဆုံး ချစ်နေချင်သည်
လေ . . . ။

ဆရာစိုး လူပြန်ထွက်သည့် နေ့မှာ သူ မရောက်ဖြစ်ပေ။
နောက်နေ့မနက်ခင်းမှာ သူ့ဆီသို့ တကူတက ဆရာစိုး ဖုန်းဆက်
လာသည်။ ဆရာစိုး ဖုန်းဆက်ချိန်မှာ သူ အပြင်မှ ပြန်ရောက်ခါစပင်
ရှိသေး၏။

“ခဏလေးကိုင်ထားနော်၊ သား ပြန်ရောက်လာပြီ”
စကားပြောခွက်ကို လက်ဖြင့် အုပ်ပြီး သူ့ကို မာမီ လှမ်း
ပြောသည်။

“သားရေ . . . သား ဆရာစိုးဆီက ဖုန်းလာတယ်”

“လာပြီ မေမေ”

ဖိနပ်ချွတ်ပြီး တယ်လီဖုန်း ရှိရာသို့ သူ အပြေးသွားသည်။
စကားပြောခွက်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး ဆရာစိုးအား နှုတ်
ဆက်လိုက်သည်။

“ဆောရီးပဲ ဆရာစိုး၊ မနေ့ကတုန်းက ဘုန်းကြီးကျောင်း
လာမလို့ပဲ၊ ဒက်ဒီ ခိုင်းထားတဲ့ အလုပ်တွေ ရှုပ်သွားတာနဲ့ မလာဖြစ်
တာ”

“အခုရော ကိုနောင် အားရဲ့လား”

“အားပါပြီ ဆရာစိုး၊ ဆရာစိုး ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ကိုနောင်နဲ့ ကိုယ် စကားအေးဆေးဆေး ပြောချင်တယ်”

“ရတယ်လေ ဆရာစိုး၊ အခုချက်ချင်း ကျွန်တော် ထွက်လာ
ခဲ့မယ်”

“အိမ်ကို မလာခဲ့နဲ့ ကိုနောင်၊ ကိုယ်တို့ ထိုင်နေကျ လက်

www.burmeseclassic.com

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

တော်ညည်ဆိုင်ကပဲ စောင့်နေမယ်”

“ကောင်းပြီ ဆရာစိုး”

ဆရာစိုးနှင့် ဖုန်းပြောဖြစ်တုန်းက သူ သေချာ မတွေးမိပေ။

ဆရာစိုးရှိရာသို့ လာရာလမ်းမှာတော့ ကားမောင်းရင်း တွေးမိပြန်သည်။ ဆရာစိုးက သူ့ကို တကူးတက ဖုန်းဆက်ပြီး စကားပြောချင်သည်ဟု ဆိုလာသည်။

ဆရာစိုးအနေဖြင့် သူ့ကို ဘာတွေပြောမည် မသိ။ ဒီရက် ဝိုင်းလေးအတွင်းမှာ ဖြစ်ပွားခဲ့သော သူနှင့် အေးတို့၏ ဆက်ဆံရေးကို ဆရာစိုး သိသွားသည်လား မသိ။ ဆရာစိုး ပြောဆိုမည့် စကားတို့ကို သိလိုစိတ်ဖြင့် ကားကို အရှိန်မြှင့်ပြီး မောင်းမိပြန်၏။

“ဒီဆိုင်ထက် ပိုပြီး အေးအေးဆေးဆေးရှိတဲ့ နေရာကို ကိုယ်တို့ ထပ်သွားရအောင် ကိုနောင်”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဖင်ပူအောင် မထိုင်ရခင်မှာ ဆရာစိုး ပြောလာသည်။ ဆရာစိုး၏ အကြည့်များကို သူ သရုပ်ခွဲကြည့်မိ

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

သည်။ ဆရာစိုး ရင်ထဲမှာ မည်မျှအရေးကြီးနေသည်ကို ဆရာစိုး မျက်နှာရိပ်မှာ လာပေါ်နေ၏။

“ရတယ်လေ ဆရာစိုး၊ ကျွန်တော့်မှာ ကားပါနေတာပဲ”

“ဒါဆို သွားမယ် ကိုနောင်”

ဆရာစိုး၏ အမူအရာကပင် ပြောင်းသွားသည်မဟုတ်။

ဆရာစိုး စကားတွေကလည်း အရင်လို မသွက်လက်တော့ပေ။ ဆရာစိုးကို ကြည့်ရင်းကပင် သူ နေရထိုင်ရ ခက်လာ၏။

နီးနီးနားနားတွင် ရှိနေသော လူရှင်းမည့် ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို စိတ်ထဲမှာ ရွေးပြီး အမြန်ဆုံး မောင်းထွက်ခဲ့ရသည်။ သူ့နံဘေးမှာ ဆရာစိုး ရှိနေပါလျက် စကားမဆိုပဲ ငြိမ်သက်ပြီး လိုက်ပါလာခဲ့၏။

“ဒီဆိုင်လေးကတော့ စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောလို့ ရမှယ်ထင်တယ် ဆရာစိုး”

ဆရာစိုးကို ပြောရင်းဆိုရင်း ဂုဏ်ထူးရပ်လိုက်သည်။

ဆရာစိုး၏ ကိုယ်နှုတ်အမူအရာတွေကို ကြည့်ပြီး အေးနှင့် ဝတ်သက်မည် . . . ကို သူ ရိပ်စားမိသည်။

ဆိုင်ထဲရောက်သည့်အချိန်အထိ သူ့ကို ဆရာစိုး စကားမဆိုပေ။ စားပွဲဝိုင်းမှာ ထိုင်ဖြစ်တော့ သူက စတင်ပြီး ပြောလိုက်

www.burmeseclassic.com

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

သည်။

“ဆရာစိုးမှာ အရေးတကြီး ပြောစရာတွေ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

“သိပ် ဟုတ်တယ် ကိုနောင်၊ ကိုယ့် အိမ်မှာ မရှိတဲ့ရက်တွေ မှာ ကိုနောင်နဲ့ အေးမြတ်မို့တို့ ဖြစ်ခဲ့ပျက်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေပဲ”

သူ့မှာတော့ ပြစ်ချက်တွေ ရှိနေသည်။ သူ တွေးထင်ထား သည့်အတိုင်း ဖြစ်လာသည်မို့ ဆရာစိုး မျက်နှာကို စေ့စေ့မကြည့်ရဲ တော့ပေ။

“ဆရာစိုး ပြောချင်တာကို ပြောပါ။ ပြီးမှ ကျွန်တော် ပြော ပါမယ်”

“မင်း အေးမြတ်မို့အပေါ် ဘယ်လိုသဘောထားပြီး ရင်းနှီးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာလဲ ကိုနောင်”

“ကျွန်တော် ဘမင်ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုနဲ့ ကြိုးစားခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ သူ့အလိုလို ဖြစ်လာခဲ့တဲ့ အဖြစ် အပျက်ပါ။ ဒီအတွက် အပြစ်ရှိတယ်လို့ ဆရာစိုး ယူဆရင် ကြိုက်သ လို့ အပြစ်ပေးပါ။ တစ်ခုတော့ ကျွန်တော် ပြောချင်ပါတယ်။ ကြိုးစား ခဲ့တယ်လို့ ဆရာစိုး ယူဆခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော် ကြိုးစား

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ် ၁၆၇

မှုဟာ လိပ်ပြာ လုံးဝသန့်ပါတယ်၊ အရင်ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေ အဖြစ် အပျက်တွေနဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်ပါဘူး။ ကျွန်တော် သူ့အပေါ် စိတ် ယိုင်ပြီး ချစ်သွားခဲ့တယ် ဆိုတာကလည်း တမင်လုပ်ကြံ ကြိုးစားယူခဲ့ တာ မဟုတ်ပါဘူး”

သူ့မျက်နှာကို သေချာအကဲခတ်ပြီး ဆရာစိုး ပြော၏။

“သင်ကြိုက်တိုင်းမှာ မင်းတို့ လျှောက်လည်ဖြစ်တယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းတို့ချင်း အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ရင်းနှီးခဲ့သလား ကိုနောင်”

ဆရာစိုး၏ ကြောင့်ကြမှုကြောင့်ပင် သူ ပြုံးလိုက်မိသည်။

သူ့အကြောင်းတွေကို ဆရာစိုးက သိနေတော့ တကယ်လည်း ဦးရိမ် သင့်သည်ပဲ။

“ကျွန်တော်တို့ချင်းဆိုတာထက် ကျွန်တော်တစ်ယောက် တည်းလို့ ပြောတာက ပိုမှန်ပါလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့်ကတော့ အေး အပေါ် ထဲထဲဝင်ဝင်ကို ရင်းနှီးမိခဲ့ပါတယ်၊ မရှက်တမ်း ဝန်ခံရမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော် အေးကို ချစ်မိခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အေးကတော့ ကျွန်တော့်အပေါ် သံသယ မကင်းခဲ့ဘူး။ ဆရာစိုးလည်း သံသယရှိ

www.burmeseclassic.com

စောင်စိန်ဝင်း (ပုစားကုန်း)

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က နောက်ကြောင်းမှ မရှင်းခဲ့ပဲကိုး”
ဆရာစိုး၏ မျက်နှာရိပ်တို့သည် သူ့စကားတွေကြောင့်ပင်
ညှိုးကျသွားပြန်၏။

“ကျွန်တော် ပြောတာကို ယုံပါ ဆရာစိုး၊ အေးနဲ့ ပတ်သက်
ပြီး ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့် ရင်ခုန်သံဟာ ကျွန်တော့်ဘဝမှာတော့
ပထမဆုံးပါပဲ”

“ဟုတ်ပြီ၊ မင်း အေးမြတ်မို့အပေါ် ဘယ်လောက်ထိ တွေး
ပြီး မျှော်လင့်ထားသလဲ ကိုနောင်”

“ကျွန်တော် အေးကို ဖွင့်ပြောဖို့ ကြိုးစားပါတယ်၊ ဒီကိစ္စကို
တော့ ကျွန်တော် ဖုံးကွယ်စရာ မလိုပါဘူး၊ အေးက စကားအစမခံ
ပါဘူး၊ အေးဘက်ကသာ လက်ခံမယ်ဆိုရင် လူကြီးတွေကို တရားဝင်
အသိပေးပြီး လက်ထပ်ယူမှာပါ ဆရာစိုး၊ ဒီစိတ်ကူးနဲ့ ဒီဆုံးဖြတ်ချက်
ဟာ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ပထမဆုံး
ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တာပါပဲ”

“ထားရဲ့ စကားတွေကပဲ မင်းတို့အကြောင်းကို ငါ ရိပ်မိခဲ့
တယ်၊ သံသယရှိတာနဲ့ ထားကို ပထမဆုံး ငါ ချောမေးခဲ့တယ်၊
ထားက အကုန်ပြောတယ်၊ ထားအနေနဲ့ မိန်းမချင်းဆိုတော့ မင်းနဲ့

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

အေးမြတ်မို့ကို နီးစပ်စေချင်တယ်၊ ငါ ဒေါသထွက်ပြီး ထားကို တော်
တော်လေး ပြောမိဆိုမိခဲ့တယ်”

“ဒီကိစ္စတွေ အားလုံးရဲ့ တရားခံဟာ မမထား မဟုတ်ပါဘူး၊
ကျွန်တော်ပါပဲ ဆရာစိုး”

“ဘာပဲပြောပြော သူဟာ လူကြီးတစ်ယောက်ပဲ၊ အခြေအ
နေ အားလုံးကိုလည်း သူ သိနေတာပဲ၊ မဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စကို မီးလောင်
ရာ လေပင့်ပေးသလိုမျိုး သူ မလုပ်သင့်တာ အမှန်ပဲ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ဆရာစိုး”

“နေဦး ကိုနောင်၊ ကိုယ့်စကား မဆုံးသေးဘူး၊ အေးမြတ်မို့
ကိုလည်း ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်မေးပြီးပြီ၊ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ
ကို သိရက်နဲ့ ဒီလိုနေခဲ့ထိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် သူ့မှာလည်း ပြောစရာ
ဖြစ်ရတာ အမှန်ပဲ”

သူ့ကို ရှေ့မှာထားပြီး ဆရာစိုး၏ ဒေါသမြားဦးတွေက
မမထားတစ်ယောက်သာမကပဲ အေးဘက်ကိုပါ လှည့်လို့လာ၏။

“ဒီအဖြစ်အပျက်တွေမှာ တာဝန်အရှိဆုံးသူ၊ ကျွန်တော်ပါပဲ၊
ကျွန်တော်ရဲ့ ဖြားယောင်းမှုတွေ အောက်ကို အေး ရောက်ခဲ့ရသူပါ
ဆရာစိုး၊ အေးမှာလည်း အပြစ်မရှိပါဘူး”

www.burmeseclassic.com

မောင်စိန်ဝင်း (ပုဂံကုန်း)

သူ့စကားကြောင့် ဆရာစိုး သက်ပြင်းမော မှတ်ထုတ်လိုက်၏။ သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်းက ဆရာစိုး ပြောသည်။

“အလည်လွန်တဲ့ ဘီးဟာ မစင် နင်းမိတတ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားပုံက မင်းအတွက် လာမှန်နေပြီ ကိုနောင်၊ အေးမြတ်မို့ အကြောင်းကို မင်း ဘာတွေ သိထားလဲ”

ဆရာစိုး စကားကို ပြန်ဖြေဖို့အတွက် သူ စကားစ ရှာကြည့်သည်။ စိတ်ထဲ ဖြစ်လာသည်ကို အရိုးရှင်းဆုံး သူ ပြောလိုက်သည်။

“လူတစ်ယောက်လို့ ချစ်မိစေဖို့ စေ့ဆော်တဲ့နေရာမှာ စဉ်းစားတွေးခေါ်မှုတွေက နောက်မှာ အမြဲကျန်ခဲ့ရတာချည်းပါပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ဒီသဘောပဲ။ အေးရဲ့အကြောင်းကို သိစရာမှ မလိုပဲ”

“လိုတယ် ကိုနောင်၊ လိုအပ်တယ်။ မင်းအလုပ်သင့်ဆုံးက အေးမြတ်မို့နဲ့ တတ်နိုင်သမျှ ပေးပေးနေဖို့ပဲ ကိုနောင်”

“ဒါ မဖြစ်နိုင်ဆုံး ကံဇွပ် ကိုနောင်”

“မင်းကို ငါပြောလိုက်ရင် ဒီနေရာမှာပဲ ပုံရက်သားလဲနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ ပြောမထွက်ဘူး ကိုနောင်၊ တစ်နေ့မှာတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို မင်းသိလာလိမ့်မယ်”

“အဲဒီနေ့ကို ကျွန်တော်အခုပဲ ရင်ဆိုင်လိုက်ချင်တယ်”

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

ဆရာစိုး၊ ကျွန်တော်နဲ့အေး နီးနိုင်သမျှနီးအောင် ကျွန်တော်အမြဲ ကြိုးစားနေမယ်”

ဆရာစိုး၏ စကားများကို မျက်ကွယ်ပြုပြီး သူ တင်းခံလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီကိုနောင်၊ မင်းကို ရွေးချယ်စရာလမ်းနှစ်ခု ပေးမယ်။ အေးမြတ်မို့နဲ့ နီးဖို့ ဆက်ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် ငါနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်နဲ့တော့၊ ငါ့မမြင်ကွယ်ရာမှာ မင်းကြိုက်သလို လုပ်နိုင်တယ်။ ငါနဲ့ ဆက်ပတ်သက်နေချင်သေးတယ် အခေါ်အပြော လုပ်ချင်သေးတယ်ဆိုရင်တော့ အေးမြတ်မို့နဲ့ ကင်းနိုင်သမျှ ကင်းအောင် နေပေးပါ။ ဒါပဲကွာ”

ဆရာစိုးကတော့ တရားဝင် စစ်ကြေငြာပြီး သူ့ရှေ့မှ ထွက်သွားလေ၏။

သူ့ရွေးချယ်ဖို့ လမ်းနှစ်သွယ်ကိုလည်း ခင်းပြသွားသည်။

“ဆရာစိုး”

သူခေါ်သော်လည်း ဆရာစိုး လှည့်မကြည့်။

ရွေးချယ်ခြင်း ရွေးချယ်မည်ဆိုပါက အေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး တော့ပဲ သူရွေးချယ်ရတော့မည်ပဲ။

မောင်စိန်ဝင်း (ပုစားကုန်း)

ဆရာစိုးစကားအရ ဆိုရင်တော့ ဆရာစိုးနှင့်သူ မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်ဖို့ မလွယ်တော့တာ သေချာသလောက် ရှိနေသည်လေ။

ဆရာစိုးကို မခင်၍မဟုတ်၊ ဆရာစိုးအပေါ် သံယောဇဉ်
မရှိ၍မဟုတ်၊ အေးနှင့်မခွဲနိုင်သောကြောင့်ပင် ဒီလမ်းကို သူ့ရွေးလိုက်
ရခြင်းဖြစ်၏။ သူ့ရွေးချယ်ခြင်းအပေါ် ဆရာစိုး နားလည်ပေးနိုင်ပါ
စေလို့သာ ဆုတောင်းရတော့မည်ပဲ။

ရှေ့လျှောက်ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်ပြီး ဘာတွေကို ရင်ဆိုင်ရ
မည်မသိ။ နှလုံးသားအသိဖြင့် သူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

သူဆုံးဖြတ်ချက်ကို အေးကရော သဘောတူ လက်ခံပါမည်
လားလေ။

ညာရက်တာကွယ်
လာမယ်ပြောပြီး ရင်ထဲမီးမြှောက်
အပူတိုက်သလား၊ သူ့စကား သူ့အသံ
မြန်လို့ကြားယောင်
နားထောင်ကောင်းအောင် ပြောတတ်တာ . . .။

“ကိုနောင်မှာ ပြောစရာစကား ရှိသေးလို့လား”

“ရှိတာပေါ့ အေး၊ ပြောစရာတွေက ပိုပိုလို့တောင်များ
လာသေးတယ်”

“ပြောစရာမှ မလိုတော့ဘဲ ကိုနောင်ရယ်၊ ဇာတ်လမ်းကသူ
အလိုလို ပြီးနေပါပြီ”

“အေးက ပြီးပြီလို့ ယူဆပေမယ့် ကိုနောင်ဘက်က မပြီး
သေးဘူးဆိုရင် အေး ဘာပြောမလဲ”

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ကိုနောင်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဘာအတွက် အေးပြောရတာလဲ”

“အေးက ကိုနောင် ထင်ထားသလို အပျို မဟုတ်ဘူး ကိုနောင်၊ အေး အိမ်ထောင်ကျခဲ့ဖူးတယ်၊ အေးဟာ အိမ်ထောင်ပျက် ဖူးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပါ ကိုနောင်”

“ခက်တယ် ကိုနောင်ရယ်၊ ပထမ အဖြစ်အပျက်တုန်းက လွယ်လွယ်နဲ့ တွေးပြီး အေး ဆုံးဖြတ်ခဲ့လို့ မှားခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒုတိယကြိမ် မြောက်အမှားကို အေး ထပ်ပြီး မကျူးလွန်ချင်ဘူး၊ အေးကို နားလည် ပေးပါ ကိုနောင်”

“မှားတယ်မှန်တယ် ဆိုတာဟာ ပြီးခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်ရဲ့ အကျိုးဆက်တွေကို ကြည့်ပြီး ပြောကြဆိုကြ ဆုံးဖြတ်ကြတာပါ၊ ပထမလူကြောင့် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ရလဒ်ဟာ ဒုတိယလူအပေါ်မှာတော့ ဆက်ပြီး အကျိုးမသက်ရောက်နိုင်ပါဘူး အေး၊ လူတစ်ကိုယ်မှာ စိတ် တစ်မျိုးစီ ရှိကြတာပဲ၊ အသက်ရှုချင်းလည်း ကွဲကြတယ်၊ အေး နား

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

လည်ရဲ့လားဟင်”

“အေး မဖြေချင်ဘူး ကိုနောင်”

“ဖြေရမယ် အေး၊ ကိုနောင်အတွက် အေး ဖြေကိုဖြေရမယ်၊ အေးကို ကိုနောင်နားလည်သလို အေးလည်း ကိုနောင်အပေါ် ပြန် ပြီးနားလည် ပေးသင့်တယ်”

“မဖြစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမှာ ရှင်သန်ထမြောက်ဖို့ ကြိုးစား နေတဲ့ ကိုနောင် နှလုံးသားကို အေး ကိုယ်ချင်းမစားဘဲ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အေးရဲ့ ကုသိုလ်ကံကိုက မကောင်းခဲ့တာပါ ကိုနောင်၊ အေးကြောင့် ကိုနောင်မှာ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ ဖြစ်မလာစေချင်ဘူး”

“အေးနဲ့သာ မဆုံရရင် အေးအချစ်ကိုသာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရ ရင် ကိုနောင် စိတ်ဆင်းရဲရမှာ အေး၊ ချစ်သူနဲ့ ကွေကွင်းရခြင်း လောက် ဆင်းရဲတဲ့ ဒုက္ခရှိဦးမှာလား အေးရယ်”

“ကိုနောင်နဲ့အေးတို့ မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ကြရင် အရမ်းကောင်းမှာ ပဲနော်”

www.burmeseclassic.com

“မတွေ့ခဲ့ကြလို့ မဆုံဖြစ်တာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။
တွေ့ခဲ့ကြခဲ့ကြပြီးမှ မဆုံဖြစ်ရင်သာ ဝမ်းနည်းပူဆွေးရမှား၊ ကိုနောင်
ဖြေလို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး။”

“ကိုနောင် စိတ်တွေကို အေး နားမလည်ချင်ဘူး။ တကယ်
တော့ အေးကိုယ်တိုင်က စိတ်ပျော့လွန်းတာပါလေ။”

“သူစိမ်းတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အသိက အေးမှာ ရှိနေတာ
ပဲ။ ဘာကြောင့်များ ရှောင်ထွက်ချင်ရတာလည်း အေး။ အေးရဲ့ ခြေ
လှမ်းတွေကို အမြန် ရပ်လိုက်ပါ။ ကိုနောင် မောလှပြီ အေး။ ကိုနောင်
တင် မဟုတ်ပါဘူး။ အေးကိုယ်တိုင်လည်း မောပန်းနေမှာပါ။ ကိုနောင်
တို့ အချင်းချင်း နားလည်ခံစားတတ်နေကြတာပဲကွယ်။”

“နားမလည်ချင်သလို မခံစားချင်ဘူး ကိုနောင်။ ဒဏ်ရာ
သင့်ထားတဲ့ နှလုံးသားက အမှတ်ကြီးတယ်။ ကိုနောင်ကို ယုံရဲဖို့နဲ့
ကံကြမ္မာကို ပုံအပ်ဖို့ အေးမှာ သတ္တိနည်းတာ အမှန်ပဲ။”

“အေး ဖြစ်ခဲ့ ပျက်ခဲ့တာတွေကို ပြောပြပါလား။ ကိုနောင်
သိခွင့်ရရင် သိချင်တယ်။”

“ပြောပြပါမယ် ကိုနောင်။ ဘဝကို ရှုံးနိမ့်စေခဲ့တဲ့ အမှားတွေ
ကို ပြောပြပါမယ်။ ကိုနောင် သိသင့်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့

အဲဒီတုန်းက ကိုနောင်လိုပဲ အေးကိုယ်တိုင်က မိုက်မိုက်မဲမဲနဲ့ ရှားသွပ်
စွာ ချစ်ခဲ့မိလို့ပဲ။”

၂။

“သူက အေးထက် အသက်ငါးနှစ်ကြီးတယ်၊ သူ့ကို စတွေ့တဲ့ အချိန်က အသိနဲ့တဲ့ အချိန်၊ သူ့များပြောတာ ဆိုတာကို အယုံလွယ်တဲ့ အချိန်ပါ။ သူ့မိဘတွေနဲ့ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းက အေးတို့ ခြံ့မှာ အတော်လေးကို ကြွယ်ဝချမ်းသာကြတယ်၊ အေးတို့ကတော့ အများသုခါနည်းတူ သာမန်မျှပါပဲ။

သူ့မိဘ အသိုင်းဝိုင်းကို သိပေမယ့် သူ့ကိုတော့ အမှတ်မထားခဲ့မိဘူး။ သူက ခြံ့မှာ အနေနည်းတယ်လို့ ပြောသံကြားဖူးတယ်။

မောင်စိန်ဝင်း (ပုဂံကုန်း)

တစ်ခါတလေမှ လာတာတဲ့။ သူ မြို့ကို လာခိုက်မှာ အေးနဲ့ဆုံဖြစ်
တယ်။ အေးကို သူက မျက်စိကျတယ်။ နည်းမျိုးစုံ သုံးပြီး အေးအချစ်
ကို ရယူဖို့ သူ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ နှစ်လလောက်ကြာတော့ မြို့ကနေပြီး
သူ ပြန်ပျောက်သွားတယ်။ သူ့ကို မတွေ့တော့။ နေ့တတ် မထိုင်တတ်
သလို ခံစားရတယ်။ နီးစပ်ရာ သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းစတော့ ငိုချင်မိ
တယ်။ အဲဒီကတည်းကိုက သူ့အပေါ် စိတ်ယိုင်ခဲ့တာ နေမှာပါ။
အေးတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပျက်နေတာကို အိမ်က လူကြီးတွေက
ဘယ်ရိပ်မိပါ့မလဲ။

အေးတို့ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်း ထွက်ပြီး သိပ်မကြာခင်
ရက်တွေမှာပဲ သူ မြို့ကို ပြန်ရောက်လာတယ်။ သူ ထပ်မံပြီး အေးကို
ဖြားယောင်းသိမ်းသွင်းတယ်။ သူ့စကားတွေကို ယုံမိတယ်။ မြို့ကနေ
ပြီး ထပ်ပျောက်သွားဦးမလားလို့ အေး သူ့ကို မေးမိတယ်။ အေးက
ချစ်တယ်လို့ ဖြေရင် ပျောက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ သူပြောတယ်။
သူ့ကို ချစ်တယ်လို့ အေး ပြောဖြစ်ခဲ့တယ်။

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

“စွဲလမ်းချစ်မြတ်နိုးစိတ်ဟာ လူတစ်ယောက်ကို ရူးသွပ်သွား
စေနိုင်သလို၊ အမှားပေါင်းများစွာကိုလည်း ဆက်တိုက်ကျူးလွန်စေတဲ့
သဘောသဘာဝလည်း ရှိတယ်။ ကိုနောင်ကိုလည်း အဲဒီလို ဖြစ်မှာ
စိုးတယ်။”

“အေးနဲ့ ချစ်တာကို သူ့ မိဘတွေက သဘောကျမှာ မဟုတ်
ဘူး။ အေးကို မခွဲနိုင်ဘူးလို့ ပြောတယ်။ တကယ်တော့ အေးတို့ နှစ်
ယောက်ချင်းပဲ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ကြတာ။ တကယ်တမ်း ပြဿနာဖြစ်လာ
တော့ သူ့ အသိုင်းဝိုင်းက အေးကိုရော အေးမိဘတွေကိုပါ ပုံချခဲ့ကြ
တယ်။”

သူ့စကားကိုယုံပြီး သူခေါ်ရာနောက်ကို လိုက်ခဲ့တယ်။ အေး
လည်း ကြားဖူးနားဝစကားနဲ့ တရားရုံးမှာ လက်မှတ်မထိုးဘူးလားလို့
မေးမိတယ်။ အေးအလိုကို အဲဒီအချိန်က လိုက်လျှောပြပြီး တရားရုံး
မှာ လက်မှတ်ထိုး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အေးကိုယ်တိုင်က တောင်းဆိုပြီး
အေးကိုယ်တိုင် ထိုးဖြစ်ခဲ့တဲ့ လက်မှတ်တစ်ခုဟာ အေးဘဝကို ချုပ်
နှောင်လိုက်မှန်း အဲဒီအခါက မသိခဲ့ရိုး အမှန်ပါပဲ ကိုနောင်။”

မောင်စိန်ဝင်း (ပုစားကုန်း)

"တစ်လလောက် အပျော်ကြီး ပျော်ခဲ့ကြပြီးမှ မြို့ကို ပြန်လာ ဖြစ်တယ်။ သူ့အိမ်မှာပဲ နေခဲ့ရတယ်။ ပြစ်တင်ငြူစူသံတွေကို စရောက် တာတည်းက ခေါင်းငုံ့ခံခဲ့ရတယ်။"

သူနဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးတာ ဟိုးလေးတကျော် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဖေတို့က ပြန်အပ်စေချင်ကြတယ်။ အေးကို သူ ပြန်အပ်ခဲ့တယ်။

မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ စကားပြောတော့မှ ပြဿနာ စတော့တာ။ သူ့မှာ မယားကြီး ရှိတယ်။ မင်္ဂလာဆောင်ချင်ရင်တော့ သူတို့ လုပ်ပေး မယ်လို့ အေး အဖေကို ပြောလွှတ်လိုက်ကြတယ်။ အဖေက ဒေါသ ထွက်ပြီး အေးကို သတ်မယ် တကဲကဲ လုပ်လာတယ်။ အေးလည်း ကြောက်တာနဲ့ သူ့ဆီ ပြန်ပြေးရတယ်။ သူက အေးမိဘတွေဆီကို ပြန်မလွှတ်တော့ဘူး။

သူ့မှာ မယားကြီးရှိတာ ဟုတ်လားလို့ မေးတော့ သူ့အလွယ် တကူပဲ ခေါင်းညိတ်ခဲ့တယ်။ အိမ်ပြန်ရင်လည်း အဖေက သတ်မယ်၊ ဒီမှာ ဆက်နေရင်လည်း ပြဿနာက မအေးဘူး။ သူကတော့ ဖျောင်း ဖျာတယ်။ တရားဝင်လည်း လက်ထပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ မင်္ဂလာပွဲ ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ်ဆိုပြီး မင်္ဂလာပွဲ လုပ်တယ်။ အေးမိဘတွေ အေးအသိုင်း ဝိုင်းက လူတွေ လုံးဝ မလာကြဘူး။ အေးကိုလည်း အခေါ်အပြော

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

မလုပ်ကြတော့ဘူး။

သူ့စကားတွေက တရားလက်လွှတ် နိုင်သလိုပဲ။ မယား ငယ်ဆိုတဲ့ စကားက တကယ် မရှိဘူးတဲ့။ အရင်မိန်းမနဲ့ ကွာရှင်းဖို့ အေး ပြောမိတယ်။ ချက်ချင်းကြီးတော့ မဖြစ်ဘူး။ နောက်တော့ ဖြစ် မှာပေါ့လို့ အချို့သတ်ခဲ့တယ်။

မင်္ဂလာဆောင်ပြီး နှစ်လလောက် ကြာတော့ အလုပ်ကိစ္စဆို ပြီး သူ မြို့က ထွက်သွားတယ်။ သူ့အသိုင်းဝိုင်းက ကျွန်မကို နှိမ်ကြ တယ်။ ကလေးယူဖို့ စိတ်မကူးနဲ့တဲ့။ ကလေးတိုးလိုးတွဲလောင်းနဲ့ဆို ပိုပြီး ဒုက္ခရောက်မယ်လို့ ဝိုင်းပြောကြတယ်။"

“တစ်လလောက် ကြာတော့ သူ ပြန်လာတယ်။ နောက်တစ်
ခါ ထွက်သွားဖူးကို စိုးရိမ်ပြီး သူ သွားရင် လိုက်ပါရစေချင်ပြီး တောင်း
ဆိုမိတယ်။ ပိုက်ဆံလည်း အလုံအလောက် ပေးထားခဲ့တာ၊ အလုပ်နဲ့
သွားတာ လိုက်လို့ မဖြစ်ဘူးလို့ ခပ်မာမာပဲ ပြောတယ်။

ဒီလိုနဲ့ အေးဆီမှာ ခဏနေလိုက် ထွက်သွားလိုက်နဲ့ လုပ်
လာတော့ တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာတယ်။ တရားဝင် လက်
ထပ်ထားလို့ မယားပြိုင်ပဲခေါ်ခေါ် တကယ်တမ်းကျတော့ ဖွတ်ယ

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

နေရာပါပဲ၊ နှစ်ယောက်ပေါင်းတဲ့ အလုပ်ကိုတော့ သဘောမကျဘူးလို့ သွေးတိုးစမ်းပြီး ပြောကြည့်တယ်။ သူ ပြန်ပြောတဲ့ စကားက အတော် အသည်းနာဖို့ ကောင်းတယ်။ ဒီလိုပဲ နေရမယ်တဲ့၊ အေးကိုတော့ လုံးဝ မကွာပေးနိုင်ဘူးတဲ့၊ သူ့အရင်အိမ်ထောင်ကိုလည်း အဖြိုကွဲ မခံနိုင်ဘူးတဲ့၊ ဒုက္ခခံပြီး ငရဲကျနေတယ်ဆိုတာကို မြင်လာတယ်။ ထင်ရာကို ထွက်သွားဖို့ ကျပြန်တော့လည်း ပိုပြီး ပျက်စီးတဲ့ ဘဝကို ရောက်သွားမှာ ကြောက်မိပြန်ရော။

ဒီလိုနဲ့ပဲ အေးတို့မြို့ကို လေးလေး ခဏ ပြန်ရောက်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူကလည်း ထုံးစံအတိုင်း ခရီးသွားနေတယ်။ လေးလေးနဲ့ တိတ်တဆိတ် တွေ့ပြီး ရင်ဖွင့်တယ်။ လေးလေးက စိတ်ပြတ်နိုင်ရဲ့လားလို့ မေးတယ်။ အေးက ပြန်ဖြေတယ်။ ဒီတစ်သက်တင် မဟုတ်ဘူး။ ဘဝဆက်တိုင်း ပြတ်တယ်။ ရွံလည်း ရွံမိတယ်။ မုန်းလည်း မုန်းတီးမိတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဘယ်သူမှ မသိအောင် လေးလေးနောက်ကို အေး လိုက်ခဲ့ရတာပဲ”

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

“ဒီအကြောင်းတွေကို လေးလေးက ပြောပြချင်ပေမယ့် ကိုနောင်ကို ကြည့်ပြီး ပြောမထွက်ခဲ့တာ၊ အေးလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ ကိုနောင်၊ တကယ်ဆိုရင် အေးက တစ်ဖက်သတ် စိတ်ပြတ်နာကျည်းပြီး ထွက်လာခဲ့တာ၊ သူနဲ့က တရားဝင် ကွာရှင်း ခဲ့ကြတာမျိုး မဟုတ်ဘူး ကိုနောင်”

“ဒါဆိုရင် မင်းနဲ့ ငါက”

“ဟုတ်တယ် ကိုနောင်၊ ကိုနောင်အဖြစ်ကို ကိုနောင် တွေးကြည့်ဦးပေါ့။ လေးလေး ပြောမထွက်ခဲ့တာ ဒါကြောင့်ပဲ”

“မင်း ငါ့ကို စောစောကတည်းက ကြိုပြောရောပေါ့ အေးရာ”

“အေး ဘယ်လို ရှင်းပြရမလဲ ကိုနောင်ရယ်၊ ကိုနောင် အေးကို မသတိတော့ဘူး မဟုတ်လား”

“မသတိရုံတင် မကဘူး၊ ငါ ကြောက်သွားတယ်၊ ငါ့ကိုယ်ငါ တွေးကြည့်မိတယ်၊ ငါ့နှလုံးသားကို လောင်မြိုက်သွင်းနေသလိုမျိုး ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါ မင်းကြောင့်ပဲ”

ဖောင်စိန်ဝင်း (ပုစားကုန်း)

ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသော ကိုနောင်အမူအယာတွေ နှင့် စကားလုံးတွေကြောင့်ပင် သူမ မျက်ရည်ကျခဲ့ရသည်။

တကယ်တမ်း ပြန်လည်တွေးမိသောအခါမှ အိပ်မက်ဆိုတာ သိရပြန်၏။ သူမ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော အကြောင်းအရာတွေနှင့် ရောထွေးပြီး ကိုနောင်ကို အိပ်မက် မက်ဖြစ်ခဲ့၏။

အိပ်မက်ထဲမှာ ကျဖြစ်သော မျက်ရည်သည် ပါးပြင်မှာပင် စွန်းထင်နေ၏။

အိပ်မက် မက်ပြီးနောက် သူမ ပြန်ပြီး အိပ်မပျော်တော့ပေး အိပ်ရာထက်မှာ လူးလွန်ရင်းက နာရီကို ကြည့်မိ၏။

အာရုံတက်ကျော်လွန်၍ ရောင်နီပင် သန်းနေ၏။

လေးလေးနှင့် ကိုနောင်တို့တွေ့ဆုံကြပြီး နောက်ပိုင်းမှာ တော့ အိမ်ကို ကိုနောင် လာခွင့် မရတော့ပေ။ လေးလေးနှင့်လည်း မျက်နှာချင်း မဆိုင်တော့ပေ။

မမထားတစ်ယောက်ကတော့ လေးလေး မသိအောင် သူမ နှင့် ကိုနောင်ကို အမြဲသို့လို ဆက်သွယ်ပေး၏။ မမထားကတော့ သူမနှင့် ကိုနောင်ကို ဖြစ်စေချင်၏။ လေးလေး သိသွားခဲ့ရင်တော့ မမထား လွယ်မှာ မဟုတ်ပေ။

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

ကိုနောင်ကလည်း သူမအပေါ် တွယ်တာသည်ထက် တွယ်တာခဲ့သည်။ အဆုံးမဲ့ အုပ်မိုးသော ကောင်းကင်အောက်မှာ သံယောဇဉ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခွင့် ရရန် ကံကြမ္မာက ဖန်တီးခဲ့၏။ ရင်မှ ခက်ရာကြောင့်ပင် ကိုနောင်နှလုံးသား အဖြစ်အပျက်တို့အား မျက်ကွယ်ပြုခဲ့ရသည်။

အချစ်သည် ပတမအကြိမ်ကတည်းကပင် သူမ တဝကို လေနှီကြမ်းဆင်ပြီး မွှေရမ်းခြေချခဲ့ဖူးလေ၏။ တို့အိပ်မက်ဆိုးကြောင့် ပင်ခေ့တိုးနောက်ဆွတ်ဖို့ ဝေဝါးရသည်။ ကိုနောင်တစ်ယောက်ကတော့ သူမရင်ထဲသို့ ထဲထဲဝင်ဝင် ဖြစ်အောင် ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။

၄။

“သိပ်ပြီးတော့ အိပ်ရေးပျက်မခံနဲ့ ကိုနောင်၊ စာမေးပွဲရက်
မှာ ဖျားနာနေပါဦးမယ်”

ကိုနောင်နှင့်ဆုံတော့ မက်ခဲ့သော အိပ်မက်ကို အလိုလိုမေ့
ပျောက်သွား၏။ ကိုနောင်ကို ကြည့်ရင်းက စိုးရိမ်စကား ဆိုမိသည်။

“ဒီနှစ် စာမေးပွဲ အောင်မှဖြစ်မယ်၊ ပို ကြိုးစားရမယ်၊ မဟာ
တွေ့သာတွေ့ ဆက်တက်ခွင့်ရရင် ပိုကောင်းမယ် အေး၊ သင်္ကြန်ပြိုင်
တာနဲ့ ဖာမီတို့ကို ကိုနောင် ဖွင့်ပြောမယ် အေး၊ အေးနဲ့အတူ နေရ

မောင်စိန်ဝင်း (ပုစီးကုန်း)

အောင် ကိုနောင် စိစဉ်မယ်”

ဘတ် မျှော်လင့်ချက်တွေကို အားပါးတရဖြင့် ကိုနောင်

ပြောနေသည့်

ကိုနောင်ကို မမြင်တွေ့အောင် သူမ ရှောင်နေခဲ့သေး၏။ ကိုနောင်က တစ်စက်လေးမှ စိတ်ဓာတ်ကျမသွားခဲ့ပေ။ ကိုနောင်၏ ကြင်နာတရားကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ရလေ သူမရင်မှာ ပိုပြီး အခံခက်ရလေ ဖြစ်၏။

“အေးဆီက ဘာနှုတ်ကတိမှ မရဘဲနဲ့ ကိုနောင် ဘာမှမပီ စဉ်ရဘူးနော်၊ အေးပြောတာကို နားမထောင်ရင် ကိုနောင် မမြင်နိုင် တဲ့ နေရာကို အေး အပြီးထွက်သွားမှာ”

“ဒီစကားပြောတာ နောက်ဆုံး ဖြစ်ပါစေ အေးရာ၊ နောက် ထပ် ကိုနောင် မကြားပါရစေနဲ့၊ အေးဆီက အဖြေစကားကိုပဲ ငါ့ နောင် ကြားချင်တယ်”

“အချိန်တန်ရင် အေး ပြောပါမယ်၊ အတိုင်းအတာ တစ်ခု အထိတော့ ကိုနောင် စိတ်ရှည်ပေးပါ”

ကိုနောင်အပေါ် ကရုဏာတရား ပိုမိခဲ့၍ ဒီစကားကို အပြောပြောပြီး နှစ်သိမ့်ခဲ့မိသည်။ အချိန်တွေကြာအောင် တမင် လုပ်နေ

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

ခြင်း ဖြစ်၏။ ကိုနောင်တစ်ယောက် သူမအပေါ် အလိုလို စိတ်ပျက် ငြီးငွေ့သွားရင် ကောင်းမည်ဟု အမြဲတွေးဖြစ်ခဲ့၏။

“ကိုနောင် ရှုပ်ခဲ့ပေခဲ့တာအပေါ် သံသယ ရှိတာနဲ့ အချိန် တွေ စောင့်ကြည့်နေတာလား အေး၊ အဲဒီသဘောဆိုရင်တော့ အချိန် တွေကို အေး အလကား ဖြုန်းတီးပစ်သလို ဖြစ်နေမှာ၊ လူ့ဘဝဆိုတဲ့ ကာလတိုလေးမှာ ချစ်ချစ်ခင်ခင် မြတ်နိုးရမယ့် ရက်တွေ နည်းသ ထက် နည်းသွားလိမ့်မယ်”

“အဲဒီသဘောလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မှာပေါ့ ကိုနောင်”
ကိုနောင်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အမြဲလိုလို စကားကို အလေးထားပြီး မပြောဆိုဖြစ်ခဲ့ပေ။ အမှတ်မရှိတတ်သော ကိုနောင်က တော့ သူမ၏ သံယောဇဉ်တို့ကို တစ်နေ့တခြား ပို ပိုလာစေရန် ပြုတတ်၏။

“အေးနဲ့ကျမှ ကိုနောင် ဘာဖြစ်တယ် မသိဘူး၊ တကယ် ပြောတာ အေး၊ သွေးအေးပြီး သူ့စိမ်းဆန်ချင်လွန်းတဲ့ သူ့ကိုမှ ကိုနောင် ပိုပြီး တွယ်တာမိသလား မသိဘူး၊ တွယ်တာတာထက်ကို ပိုတဲ့ ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ စိတ်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်တာနေမှာပေါ့နော် အေး”

“မပြောတတ်ဘူးလေ၊ ကိုနောင် ရင်ထဲမှာ ရှိနေတာကို

www.burmeseclassic.com

မောင်စိန်ဝင်း (ပုစားကျန်း)

အေး ဘယ်မြင်နိုင်စွမ်းရှိပါ့မလဲ”

တကယ်တမ်းကျတော့ ကိုနောင်ရင်ကို သူမ နားလည်သည်။ မပြတ်သားသောစိတ်တွေကြောင့်ပင် ကိုနောင်နှင့် တွေ့တွေ့နေရခြင်း ဖြစ်၏။

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ တကယ်ပဲ အေး မစာနာတတ်ဘူး ဆိုရင် ကိုနောင်အပေါ် ဒီထက်မက ရက်စက်မှာပါ။ အေးသံယောရည် ရှိတာကို ကိုနောင်သိတယ်”

“သိရင်လည်း ပြီးရောပေါ့ ကိုနောင်ရယ်”

“ဒီလိုတော့ ပြီးစလွယ် မပြောပါနဲ့ အေး၊ ကိုနောင်နဲ့ သဘောတူထားတဲ့အတိုင်း သင်္ကြန်ရောက်တာနဲ့ အေး အဖြေပေးမှာနော်၊ ဒီထက်ပိုပြီး ကိုနောင်ကို မညှဉ်းချင်ပါနဲ့ အေးရယ်၊ ကိုနောင်တောင်းပန်ပါတယ်”

နားပူနားဆာ လုပ်လွန်းအားကြီးသောကြောင့် ပြီးစလွယ်ကတိစကား ဆိုခဲ့သည်။ ကိုနောင်က အမြဲ အမှတ်ထားပြီး အမြဲဖြေလေ့ရှိ၏။

“အဲဒီအကြောင်းကို ခဏခဏ ပြောပါများလာရင် နောင်နဲ့ လာမတွေ့တော့ဘူးနော်၊ လေးလေးမသိအောင် တွေ့ရတာ

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

ဒါတောင် လေးလေးက ခိုင်မိရင် ခိုင်မိနေမှာ”

“ကိုနောင်ကတော့ အေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာစိုးနဲ့ တကယ်ကို ဝေးသွားခဲ့တာ လမ်းမှာ အမှတ်မဲ့ တွေ့ကြရင်တောင် တိုင်ပင်မထားဘဲ ကိုယ်စီ ရှောင်သွားခဲ့ကြတယ်”

“လူကြီးမကြိုက်တဲ့ ကိစ္စကို လုပ်ခဲ့မိတာကိုး၊ ဒီလောက်တော့ ခံရမှာပေါ့”

“ဆရာစိုးကလည်း အတွေးသိပ်များလွန်းပါတယ်၊ သူတူမချောချောလေးအတွက် အရမ်း အကဲပိုတာပါ။ အကြောင်းသိတွေ့ဆိုတော့ မယုံရဲလို့ နေမှာပေါ့၊ နောက်တော့လည်း အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ ဒီလိုပဲ မဟုတ်လား အေး”

“ဟုတ်ရင် ဟုတ်မှာပေါ့”

“ဟုတ်ကို ဟုတ်ရမှာ အေး၊ အေးဆီက အဖြေရပြီဆိုတာနဲ့ ကံဒီတို့မာမိတို့ကို လာပြောခိုင်းမှာ၊ ဒါဆိုရင် ကိုနောင်အပေါ် ဆရာစိုး ယုံကြည်ပြီး စိတ်ပြေသွားမှာ၊ အခုအချိန်မှာတော့ ဆရာစိုး အထင်လွဲတာကို ခံနေရမှာပဲ၊ အေးဆီက တိတိကျကျ အဖြေမှ မရသေးဘဲကိုး”

ကိုနောင်ကတော့ သူ့အထင်နှင့် သူ ရမ်းပြောနေ၏။

www.burmeseclassic.com

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

လေးအနေနှင့်က ကိုနောင် ထင်သလို မဟုတ်။ သူမ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ဖူးသော နောက်ကြောင်းတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြောမထွက်ရက်ခြင်းပဲ ဖြစ်၏။

ကိုနောင်၏ ချစ်ခြင်းတရားကို လေးလေးက တမင် မှတ်ကွယ်ပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် သူမနှင့် ကိုနောင်တို့ ကြား၌ လေးလေးအဖို့ တာဝန်မကင်းရာ ရောက်မည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်၏။

“အခုအချိန်မှာ လေးလေးက အေးရဲ့ အုပ်ထိန်းသူပဲ။ အုပ်ထိန်းသူရဲ့စကားကို နားမထောင်ဘဲ ကိုနောင်နဲ့ တွေ့ တွေ့နေရတာ ကြာလာတော့ လိပ်ပြာမလုံချင်တော့ဘူး။ ပထမတုန်းကတော့ စကား ချုပ်တွေသန်းပြီး ပြောသေးဆိုသေးတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ လုံးဝ စကား မဟတော့ဘူး ကိုနောင်။ ကြာလာရင် ကိုနောင်လိုပဲ ရာဇသံ ပေးလာခဲ့ရင် အခက်တွေ့မှာ”

“အဆန်းမှတ်လို့ အေးရာ၊ ကိုနောင်နောက်ကို တစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ပေါ့။ မကောင်းဘူးလား”

“ကျွန်မက မိန်းမသားရှင်၊ တော်ကြာ မသိတဲ့နေရာကို ခေါ်သွားပြီး ရောင်းစားပစ်ခဲ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

“ဘယ်တော့မှ မရောင်းစားဘူး။ အေးကို အပြီး ဝယ်ပစ်မှာ သိလား”

“တော်ရုံတန်ရုံ အခကြေးငွေနဲ့တော့ မရဘူးနော်”

“ကိုနောင်နှလုံးသားရယ် ပြီးတော့ ကိုနောင်ဘဝကိုပါ ထပ်ပြီး အပြီးဝယ်ပစ်မှာလေ”

စိတ်သက်သာရာရစေရန် အပြောင်အနောက် ဆိုမိသော်လည်း ကိုနောင်က ဆတ်ဆတ်ထိ မခံခဲ့ပေ။

ကိုနောင်ကြောင့်ပင် အိပ်ပျက်ညတွေ များခဲ့ရ၏။ သံယောဇဉ်တွေကို ထပ်တလဲလဲ ကိုနောင် တောင်းဆိုခဲ့သည်။

ငြိမ်းချမ်းသော မေတ္တာကရားကို ရနေပါလျက် ကျေနပ်စွာ မခံယူရဲသည့် ဘဝပါပဲလေ။

ကိုနောင် သိအောင် ရင်ဖွင့်ပြလိုက်ချင်သည်။ သူမ ဘဝသူမ နောက်ကြောင်းတွေက အပြောရခက်နေသည်မို့ ရင်ထူမနာ ဖြစ်ရသည်။

၅။

လိပ်ပြာမလုံသောကြောင့်ပင် လေးလေးနှင့် မျက်နှာချင်း
ဆိုင် စကားပြောဖို့ကို အမြဲလိုလို ရှောင်နေခဲ့၏။

လေးလေးတစ်ယောက် သူ့ ကျွဲရှင်အလုပ်တွေ၊ စာသင်ခိုင်း
တွေနှင့် အမြဲလို အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့ခြင်းသည် သူမအတွက် တစ်ဖို့
တော့ ကုသိုလ်ကံ ကောင်းနေသလို ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ထားရော အေးမြတ်မို့ရော လာကြပါဦး သုံးယောက်ဆုံပြီး
စကားမပြောဖြစ်တာ အတော်တောင် ကြာပြီ”

လေးလေး စာဖတ်နေသည်ကို မြင်၍ အသာရှောင်ထွက်ပြီး အခန်းထဲဝင်ဖို့ ကြိုးစားဆဲမှာပင် လေးလေးက ခေါ်တော့၏။ မမထားကတော့ လေးလေး ခြင်ကိုက် သက်သာစေရန် ခြင်ဆေးခွေထွန်းပေးဖို့ လုပ်နေ၏။

“ထားတို့နှစ်ယောက်ကတော့ စကားပြောဖြစ်ပါတယ်။ ကိုသာ မနက်လင်းကတည်းက ညအိပ်ရာဝင်တဲ့ အချိန်အထိ အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့တာကိုး”

“အချိန်ရှိတုန်း အခါအခွင့်ပေးတုန်း အလုပ် လုပ်ရတာ ထားရဲ့။ မျောက်လောင်းတွေ အိပ်ကြပြီလား”

“စောစောကတော့ အိပ်ရာပဲမှာ ဆော့နေသံ ကြားတာပဲ လေးလေး။ အခုတော့ အသံ ငြိမ်သွားပြီ။ အိပ်ကုန်ပြီနဲ့ တူတယ်”

ဖတ်လက်စ စာအုပ်ကို ဘားပွဲပေါ်သို့ အသာတင်ရင်းက သူမကို အကဲခတ်ကြည့်နေ၏။ လေးလေး အကြည့်က တစ်စုံတစ်ခုအား ပြောဖို့ အားယူနေတာ ဖြစ်နိုင်ကောင်း၏။

“ကိုနောင်တို့ နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲတွေ ဘယ်နေ့ ဖြေမှာလဲ မသိဘူးနော်။ ကိုနောင်နဲ့ မတွေ့ပြုတာ အတော် ကြာသွားပြီပဲ”
လေးလေးစကားကြောင့်ပင် သူမကို မမထားမျက်ရိပ်ပြ၏။

သူမနှင့် မဆိုင်သလိုမျိုးပင် လေးလေးမြင်သာအောင် နေပြလိုက်သည်။

“ရှင်ပဲ မခေါ်မပြောဖို့ ပြောခဲ့တာပဲ။ ကိုနောင်ခမျာ အိမ်ကို တောင် အဝင်အထွက် မလုပ်တော့ဘူး”

“ငါနဲ့သာ မျက်နှာချင်း မဆိုင်တာပါ။ မင်းတို့နဲ့တော့ အခေါ်အပြော ရှိတယ်မဟုတ်လား ထား”

မမထား၏ စကားကြော့ ရှည်မှုကြောင့်ပင် အလိမ်တွေပေါ်သွား၏။ မမထားက အသံတုန်ယင်ပြီး ပါးစပ်ထဲ ရှိတာကို ဖြေလေ၏။

“တစ်ခါတလေပါတော်၊ ရှင် နေနိုင်တိုင်း ကျွန်မတို့က မနေနိုင်ဘူး။ တွေ့ရင် ခေါ်ရ ပြောရမှာပဲ။ ကိုယ်နဲ့ ရင်းနှီးပြီး သံယောဇဉ် ဖြစ်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုတော့ ရှင်လို ဥပေက္ခာ မပြုနိုင်ပါဘူး”

“ငါ ရိုက်မစစ်ရသေးဘဲ မင်းဥစ္စာက ပေါ်နေပြီ။ မင်းတို့တွေ အခေါ်အပြောလုပ်တာ ငါ သိနေသားပဲ။ အခု မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို စကားပြောဖို့ ခေါ်တာကလည်း ဒီအကြောင်းကို တမင် ပြောချင်လို့ သိရဲ့လား ထား။ ကလေးတွေ နှစ်ယောက်ကြားမှာ မင်းက မနေတတ်။ မထိုင်တတ်ဘဲ အမြဲ ဝင်ပါနေ၊ တကယ်တမ်း ပြဿနာဖြစ်လာရင်

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

နတ်နာငယ်လေးနဲ့ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ မင်း ဖြစ်ဦးမယ်”

မမထားပြီးရင်တော့ မြားဦးက သူမဆီကို လှည့်လာမှာ သေချာနေ၏။ လေးလေး မပြောမိကပင် ကြိုပြီး ကာထားတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်မည်ဟု တွေးလိုက်သည်။ ကိုနောင်နှင့် ပတ်သက် ဆက်ဆံပုံ တချို့ကို ပြောပြလိုက်၏။

“လေးလေးကွယ်ရာမှာ အခေါ်အပြောလုပ်တယ် ဆိုပေမယ့် မမထားကိုတော့ အသိ အမြဲပေးပါတယ် လေးလေး”

“ကိုနောင်နဲ့က ဒီတိုင်းပဲ နေသွားတိုင်သွားကြတော့မှာလား အေးမြတ်မို့၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မျက်စိတွေ နားတွေ အများကြီး ရှိနေကြတယ်၊ လူတွေဆိုတာက နှုတ်စောင့်တဲ့သူ နည်းတယ်၊ ဖြစ်တာထက်ကို ပိုပြီး ချွဲကားပြောတတ်ကြတယ်၊ ဒါကို အေးမြတ်မို့လည်း သိမှာပါ”

“ကျွန်မနဲ့ ကိုနောင်က ရိုးရိုးသားသားပါပဲ၊ ခင်ရုံ မင်ရုံ အဆင့်ပါ၊ အခုထက်ထိ ဒီထက် မပိုကြသေးပါဘူး”

လေးလေးကို ရှင်းပြပြောဆိုနေရပေမယ့် မျက်နှာတော့ ပူမိသည်။

လေးလေးက တစ်ချက်ပြုံးပြီး လေသံအေးအေးဖြင့်

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ် ၂၁

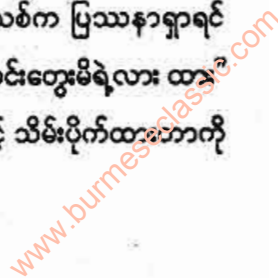
ပြော၏။

“အေးမြတ်မိုက ရိုးသားတယ်ပဲ ထားပါဦး၊ ကိုနောင် မရိုးသားချင်တာကို သိနေတာပဲဥစ္စာ၊ မသိလို့ ဆက်ဆံတယ်ဆိုတာက တစ်မျိုးလေ”

“ရှင်ကလည်း ကြားထဲက နေပြီး ပူနေရသေးတယ်၊ သူတို့ချင်း ဖြစ်သွားခဲ့ရင်လည်း ကိုယ့်ဘက်က နာစရာမှ မရှိဘဲ ဥစ္စာ၊ ကိုနောင်က တကယ့်ကို ရိုးရိုးသားသား သစ္စာရှိရှိနဲ့ ချစ်ခင်မြတ်နိုးနေတာပဲ၊ အလိုက်အထိုက် နေလိုက်ရင် ပြီးနေတာပဲ”

“မင်းစကားကို ရမ်းရမ်း မပြောနဲ့ ထား၊ ကိုယ်နေတဲ့ နေရာက အကြီးအကဲနေရာ၊ မဖြစ်သင့်တာကို မဖြစ်အောင် ပြောဆိုဆုံးမဖို့က ကိုယ့်တာဝန်ပဲ၊ မင်းတူမက အိမ်ထောင် ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ သူ၊ ဒီကောင်လေးက ဘာမှန်းညာမှန်းမသိဘဲ အသည်းအသန် ဖြစ်ပြနေတာ၊ သူ့ဘက်က ဒီကိစ္စတွေ သိသွားလို့ ပြဿနာ မဖြစ်ဘူးပဲထားဦး၊ သူမိဘတွေ ရှိနေသေးတယ်၊ ပြီးတော့ အောင်သစ်နဲ့က တရားဝင် ပြတ်ပြတ်စဲစဲ ဖြစ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ အောင်သစ်က ပြဿနာရှာရင် အားလုံး အရှက်တကွဲဖြစ်ကုန်မှာ၊ ဒါတွေကို မင်းတွေးမိရဲ့လား ထား”

“ရှင်ကလည်း သူက မတရားသဖြင့် သိမ်းပိုက်ထားတာကို

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

နော့ ထည့်ပြောဦးလေ၊ ကိုယ့်ဘက်က ပြတ်သားရင် ပြီးတာပဲ၊ တစ်
ပင်လဲပြီးမှ တစ်ပင်ထူတာပဲ၊ ကိုယ်က လော်လီမောက်ပြားတာမှ
မဟုတ်တာ၊ အခုလည်း အောင်သစ်နဲ့က ပြတ်နေကြပြီပဲဥစ္စာ”

မကြားချင်သော အမည်နာမပါလာသော မကြာင့် စိတ်ရှုပ်
ထွေး သွားရသည်။ ပြီးတော့ လေးလေးပြောသော စကားများက
ရင်ထဲအသည်းထဲအထိ ဖြတ်စီးသွား၏။ လေးလေးပြောသော
အချက်ကို သူမ မတွေးတောဖြစ်ခဲ့ပေ။

“ကျွန်မ မေးချင်လို့ပါ လေးလေး”

“မေးလေ”

“ကျွန်မဘက်က စိတ်ပြတ်လို့ လေးလေးတို့ အိမ်ကို လိုက်
လာခဲ့တာ၊ တကယ်လို့များ ကျွန်မဘဝကို ကျွန်မ ထူထောင်မယ်ဆို
ရင် သူက ဘာလို့ ပြဿနာရှာရမှာလဲ”

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ် အေးမြတ်မို့၊ သူက အေးမြတ်မို့ကို
ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပဲ ယူခဲ့ယူခဲ့၊ တရားဝင် လူသိရှင်ကြား ယူ
ခဲ့တာ၊ ထိမ်းမြားမှုနှင့် ပတ်သက်တဲ့ ဥပဒေ သတ်မှတ်ချက် အတိ
အကျကိုတော့ လေးလေး မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် အေးမြတ်မို့ အိမ်
ထောင်ပြုချင်ရင်တော့ သူနဲ့ တရားဝင် ကွာရှင်းပြီးမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

အေးမြတ်မို့ကိုတော့ ပြဿနာ မလုပ်နိုင်ပေမယ့် အေးမြတ်မို့နဲ့
ပတ်သက်တဲ့ နောက်တစ်ယောက်ကိုတော့ အောင်သစ်က တရားဥပ
ဒေကို အကာကွယ်လုပ်ပြီး ပြဿနာ ရှာလို့ ရတာတော့ အကြမ်းဖျင်း
သိထားတယ်”

လေးလေးစကားကြောင့်ပင် ကိုနောင်မျက်နှာလေးကို ပြေး
မြင်မိသည်။ ဒီအချက်ကို သူမ တကယ် မတွေးဖြစ်ခဲ့ပေ။ သူမဘက်
က ပြတ်စဲရုံဖြင့် ပွဲပြီးပြီဟု ထင်ထားခဲ့သည်။

“ရှင်တို့ဟာကလည်း ရှုပ်ပါတယ်၊ ရှင်တို့ ပုရိသတွေကျ
တော့ လုပ်ချင်သလို လုပ်လို့ရတယ်ဆိုတဲ့ သဘောရောက်မနေဘူး
လား၊ ကျွန်မတို့က တစ်ချက်မှားတာနဲ့ သေမထူး နေမထူး ဖြစ်ရမယ့်
ပုံပေါက်နေပြီ”

“မင်းက မီးလောင်ရာ လေပင့် လုပ်ချင်တာကိုး၊ လုပ်ချင်ရင်
ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောကို ပြောတာ၊ အောင်သစ်ဆိုတဲ့လူက စိတ်
ထား မကောင်းတဲ့သူဆိုတော့ ညစ်ရင် ညစ်နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘော
ကို ပြောတာ၊ လေးလေး ပြောပြမယ် အေးမြတ်မို့ ကိုနောင်ကို ဖြစ်ခဲ့
ပျက်ခဲ့တာတွေ ပြောပြပြီးပြီလား”

“ကျွန်မ နှုတ်မရဲတာရယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကို ကြည့်ပြီး မပြော

www.burmeseclassic.com

စောင်စိန်ဝင်း (ပုစားကုန်း)

ရက်တာရယ်ကြောင့် မပြောရသေးပါဘူး”

“လူကြီးစကားပဲ ပြောရမှာပဲ အေးမြတ်မို့ ပြောသင့်တာကို ပြောပါ။ ကိုယ်က အမှားတစ်ခါလုပ်ခဲ့လို့ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရ တယ်။ လူဆိုတာ အရွယ်ရှိနေရင် အဖော်ဆိုတာ လိုအပ်တာ ဓမ္မတာ ပဲ။ စဉ်းစားပါ အေးမြတ်မို့၊ အေးမြတ်မို့တို့ကြားထဲမှာ လေးလေး ဝင်မပါချင်ဘူး။ ဒီတစ်ခါတော့ အေးမြတ်မို့မှာ အတွေ့အကြုံ ရှိနေ ပြီးသားပဲ။ အကောင်းအဆိုးကို ခေါင်းအေးအေးထားပြီး ဝေဖန်ပါ ဆုံးဖြတ်ပါ။ ရောဂါဆိုတာ ဖြစ်လာပြီဆိုတာနဲ့ ထိရောက်တဲ့ ကုသမှု ခံယူတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဒီတိုင်း ထိုင်ကြည့်နေမယ်ဆိုရင် မဖြစ်သင့် တာတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ အေးမြတ်မို့ပြီးရင် မင်းကို ပြောရမှာပဲ ထား။ အရမ်းခွတ်ပြီး ကလေးတွေကိစ္စကို မြှောက်ပင့်မယေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

ကျောင်းဆရာပီပီ လေးလေးကတော့ ထောင့်စေ့အောင် ပြောသွား၏။ လေးလေးစကားများက နားဝင်စေပြီး အတွေးကိုပဲ ဖြစ်စေ၏။ လေးလေး အိပ်ရာဝင်သွားတော့မှ မမထားက တီးတိုး စကား ဆိုလာ၏။

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ် ၂၉

“ဘယ်လို ဆက်လုပ်ကြမလဲ အေးမြတ်မို့၊ သူ ပြောသွားတဲ့ အကြောင်းတွေကို ငါတို့ တကယ် မစဉ်းစားဖြစ်ခဲ့ကြဘူး”

“လုပ်စရာ တစ်ခုပဲ ရှိတော့တာပေါ့ မမထား”

ဒီနှစ်သင်္ကြန်မှာ အဖြေပေးဖို့ ချိန်းဆိုထားခြင်းကို မမထား က သိနေသည်။

သူမနှင့်ကိုနောင်တို့အတွက် စိုးရိမ်ပြီး မမထား မေးလာ သည်။ တကယ်ပဲ သူမအဖို့မှာ လုပ်စရာ တစ်လမ်းပဲ ရှိတော့၏။

“ဘာလုပ်မှာလဲ အေးမြတ်မို့၊ ကိုနောင်ကို အဖြေပေးမယ် လို့ ပြောထားပြီးသား ဖြစ်နေတယ်လေ။ ဘာတွေ ဆက်လုပ်ကြမလဲ၊ ငါတော့ ခေါင်းမီးတောက်နေတာ အမှန်ပဲ”

“ကိုနောင်ကို အဖြေပေးမယ့်ရက်မတိုင်မီ ဒီကိစ္စကို အပြတ် ရှင်းမှဖြစ်မယ် မမထား။ သစ္စာမရှိတဲ့ လူရဲ့ မျက်နှာကို ကျွန်မ မျက်နှာ ချင်း ပြန်ဆိုင်ရမှာပေါ့”

“အောင်သစ်နဲ့ သွားတွေ့ မလို့လား”

“ဟုတ်တယ် မမထား။ ဒီလူနဲ့ တွေ့ပြီး ကိစ္စဖြတ်မှ ဖြစ်မယ်”

“တော်ကြာ အေးမြတ်မို့ကို အတင်း ပြန်ပြီး ယူနေပါဦးမယ်၊ သွားတွေ့လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

“ဒီလူမျိုးနဲ့ ဘယ်တော့မှ မပေါင်းဘူး မမထား၊ အသက်သာ အသေခံသွားမယ်၊ မသိဘဲ မိုက်ခဲ့တုန်းကသာ သူပြောသမျှ ယုံပြီး သူလုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ရမှာ၊ အခုအချိန်မှာတော့ သွေးရဲပါတယ် မမထား”

“တစ်ယောက်တည်း သွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကွာရှင်းပေးဖို့ကိစ္စကို အပြတ် ငြော့ရမှာပဲ၊ ဒီကိစ္စ မပြတ်ဘဲနဲ့ ကိုနောင်ကို ဘာမှ မပြောပြချင်သလို အဖြေလည်း ပေးလို့ မသင့်တော်ဘူး မမထား”

“အေးဟယ် ဒို့များ မိန်းကလေးဘဝကလည်း အနေကုတ်တယ်၊ တစ်ချက်လေး မှားတာနဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံး လောက်ထိုးမိုးချော် ဖြစ်တော့တာပါပဲ”

သူမကို ကြည့်ရင်း စာနာစွာဖြင့် မမထားပြော၏။

ကိုနောင်တစ်ယောက်ကတော့ သူမ တွေ့ကြုံ ဖြစ်ပျက်စေသည်ကို သိနိုင်မည်မထင်၊ ဒီအချိန်မှာ ကိုနောင်သိသွားလို့ မဖြစ်စေ။

၆။

“ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ အေး ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့အသိနဲ့ ကိုနောင် စာမေးပွဲ ပြေရတာ ပိုပြီး စိတ်ဖြောင့်တယ်၊ အားလည်းရှိတယ် အေး၊ စာမေးပွဲ ရက်တွေမှာ အေးအမြဲပဲ လိုက်ခဲ့ပေးရမယ်၊ စာမေးပွဲနောက် ဆုံးနေ့ကျရင် ကိုနောင်တို့ လျှောက်လည်ကြမယ်”

ကိုနောင်စကားကို ပြန်ကြားယောင်ရင်းက တစ်ယောက်တည်း ပြုံးဖြစ်သေး၏။ စာမေးပွဲရက်အတွင်းမှာ ကားပေါ်မှာ ထိုင်စောင့်ပေးရသည်။

၉၂ ဖောင်စိန်ဝင်း (ပုစီးကုန်း)

ကိုနောင်တို့ ပြောဆိုသော သုံးနာရီအချိန် အတောအတွင်း မှာ သူမအဖို့ သိပ်ပြီး ပျင်းရိဖွယ် ဖြစ်မနေခဲ့ပေ။ သစ်ရိပ်များနှင့် ခမ်းနားသော အဆောက်အဦများက သူမစိတ်ကို အမြဲပဲ ဖမ်းစားနိုင် ခဲ့၏။ ကံ့ကော်တော၏ ဥဩပျို့တေးသံမှာ ဂီတသံစဉ်သဖွယ် ကြားရ သူ့အဖို့ သာယာစေတတ်၏။

“ကလင် . . . ကလင်”

စာမေးပွဲ ပြီးဆုံးသည့် ဘဲလ်သံရှည် ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဒါဆိုရင်တော့ သူမရှိရာသို့ မကြာမီ ကိုနောင် ရောက်လာတော့မည်။ စာသင်ခန်းများဆီမှ ထွက်လာကြသူများ၏ အပြုံးသည် အရင်ရက် များထက် လွတ်လပ်နေ၏။

“ပျင်းနေလား အေး”

“မပျင်းပါဘူး ကိုနောင်၊ သစ်ပုတ်ပင်ကြီးကို တမေ့တမော ကြည့်နေတာရယ်၊ သစ်ရွက်ခြောက်တွေ ကြွေတာကို လိုက်ကြည့်နေ ရတာနဲ့ပဲ အချိန်က ကုန်လွယ်သွားတယ်၊ ဥဩငှက်ရဲ့ တေးသံကို လည်း အပျင်းပြေသဘောနဲ့ နားထောင်ရတယ်၊ ပြီးတော့ ကိုနောင် စိတ်ကြည်လင်စွာနဲ့ စာမေးပွဲပြောဆိုနိုင်ဖို့ ဆုတောင်းပေးရသေးတယ် လေ”

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ် ၉၃

“ကျေးဇူးပါပဲ အေးရယ်၊ ကိုနောင်တို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လျှောက်သွားကြရအောင်နော်”

“ကိုနောင်သဘောပဲလေ”

သူမရင်ထဲမှာ တိတ်တခိုးဖြင့် ကိုနောင်အလိုကို လိုက်မိ ပြန်သည်။

သံယောဇဉ်တရားတို့သည် ဟန်ဆောင်၍ ရကောင်းသော အရာတော့ မဟုတ်ပေ။ ဒီရက်ပိုင်း အခိုက်အတန့်လေးမှာတော့ သူမ ဟန်ဆောင်နေရပေဦးမည်။

“ပျော်လိုက်တာ အေးရယ်၊ နောက်ဆိုရင် ဒီထက်တောင် ပျော်ဖို့ ကောင်းဦးမှာ၊ ဒီနေ့ပဲ မာမိတို့ကို ပြောလိုက်ချင်တော့တယ်”

“လောကြီးလိုက်တာ၊ ရက်တွေ အကြာကြီး စောင့်လာပြီးမှ ကွယ်၊ သင်္ကြန်ရောက်ဖို့ သိပ်မှ မလိုတော့ပဲ”

သူမစကားကြောင့်ပင် ခဏငြိမ်ပြီး ကြာမည်ရက်ကို ရေတွက်၏။

စောင်စိန်ဝင်း (ပုစီးကုန်း)

တို့နောင်၏ ချစ်စဖွယ် အပြစ်တင်းသော မျက်နှာလေးကို
ညှော်ရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ရက်နှစ်ဆယ်ကျော်တောင် ကြာဦးမယ်၊ တိတိကျကျ
ပြောကြေးဆိုရင် နှစ်ဆယ့်သုံးရက်နဲ့ လေးနာရီ”

“တော်ပါတော့ ကိုနောင်ရယ်၊ ကလေးလေး ကျနေတာပဲ”

“အေးနဲ့ပတ်သက်လာရင် ကိုနောင်က တကယ့်ကို ကလေး
လေး ဖြစ်သွားရတာ၊ အချစ်ကို စပြီး သိတတ်စပြုတဲ့ နှလုံးသား
ကြောင့်ပဲ ကိုနောင် ဒီလို ဖြစ်နေရတာပေါ့ အေး”

“အချစ်နဲ့ မစင်သေးတဲ့ ကလေးလေးရှင်၊ ကျွန်မတို့ ဒီကနေ
ပြီး ဘယ်ကိုများ ခရီးဆက်ဦးမှာလဲ”

ခြေဦးတည့်ရာကို ကားလျှောက်မောင်းကြပြီး ကန်တော်
ကြီး၏ အရိပ်ကောင်းကောင်းတွင် ခဏ နားသည်။

“အစားတစ်ခု စားမယ်၊ အအေး သောက်မယ်၊ ပြီးရင်
ဗိုလ်ချုပ်ဇနီး သွားမယ်၊ အေးအတွက် အမှတ်တရ တစ်ခုခု ဝယ်ပေး
မယ်”

“ကိုနောင်ပေးတဲ့ အမှတ်တရတွေက များနေပြီ၊ အေး
ဘာမှ ထပ်မလိုချင်ပါဘူး”

သုပြောနေသမျှယုံချင်တယ် ၂၁

“မငြင်းပါနဲ့ အေး၊ ချစ်သောသူက ပေးတဲ့ အမှတ်တရတိုင်း
ကို မငြင်းကောင်းဘူး”

သစ်ပင်ရိပ်အောက်ဆီမှ ကားလေးကို မောင်းထွက်လိုက်
၏။

ကိုနောင်ကတော့ သူမ ဘာပြောပြော ဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်
အောင် လုပ်မှာ သေချာသည်။

လောကကြီးမှာ အမြဲတမ်းတော့ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေ
ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ပေ။ အချို့ကိစ္စတွေကျတော့ ဖြစ်ချင်တိုင်း မဖြစ်ရ
သည့် သဘောသဘာဝ ရှိတတ်သည်ပဲ။

“ငြင်းမယ်လို့ စကားဦး မသန်းနဲ့ အေး၊ ဒီပလက်တီနစ်
လက်စွပ်လေးကို အေး အမြဲ ဝတ်ထား၊ ကိုနောင်တို့ရဲ့ အချစ်ဦး
အမှတ်တရအဖြစ်ပေါ့”

ပါးစပ်ကလည်း ပြောရင်း သူမ၏ ညာဘက် လက်ခလယ်
လေးမှာ တယုတယ စွပ်ကာ ပေးပြန်၏။ ကိုနောင်ကိုကြည့်ပြီး စရာ

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

နောက်ခွင် မိသွား၏။

“အေးကို စိတ်ချလို့လား၊ တော်ကြာ အေးက အဝေးကို တိတ်တိတ်ကလေး ထွက်သွားရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“ဒီစကားမျိုးဆိုတာက နောက်ပြီး ပြောကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး”

နောက်ပြောင်သော စကားကြောင့်ပင် ကိုနောင်မျက်နှာလေး ညှိုးကျသွား၏။

“စတာ နောက်တာပါကွယ်၊ အေး ထွက်ပြေးသွားလည်း ကိုနောင် ဘာပူစရာရှိလို့လဲ၊ အေးထက်သာတဲ့လူ အေးထက်ချောတဲ့လူတွေနဲ့ ကိုနောင် ထပ်တွေ့နိုင်တာပဲ ဥစ္စာ”

“အဲဒါတွေ အားလုံးကို မျက်ကွယ်ပြုခဲ့တဲ့ ကောင်ပါ အေးရာ၊ မရဘူး မရဘူး၊ အေးဆီက ကတိတစ်ခုတော့ တောင်းကို တောင်းရမယ်”

ကလေးဆိုးသဖွယ် သူမအပေါ် ဆိုးနွဲ့ဖို့ ကြိုးစားပြန်၏။

“ဘာကတိတွေ တောင်းဦးမှာလဲ ကိုနောင်”

“ဘာကြောင့်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကိုနောင်ကို ထားပြီး တိတ်တိတ်လေး ထွက်မသွားပါဘူးလို့ ကတိပေး”

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

သူမကိုယ်တိုင်ကပင် အပြောင်အပျက် သဘောဖြင့် ပြောခဲ့ဆိုခဲ့၏။ အခုတော့ ကိုနောင်အမူအရာကို ကြည့်ရင်းကပင် ရင်မှာ ဝမ်းနည်းချင်လာ၏။

မိနက်ဖြန်ဆိုရင် သူမ မြို့ကို ပြန်ရမည်။ ဒီခရီးစဉ်အတွက် တော့ ကိုနောင်ကို အသိပေးလို့ မဖြစ်ပေ။ သွားရမည့်သူ စိတ်မပြောင့်အောင် ကိုနောင် ပြောလာ၏။

“ကဲပါ ကိုနောင်ရယ် အေး ကတိပေးပါတယ်၊ အေး အသက်နဲ့ ခန္ဓာ မြနေသရွေ့၊ အသိရှိနေသရွေ့ ကိုနောင် မသိဘဲ ဘယ်အဝေးကိုမှ ထွက်မသွားပါဘူး”

သူမ သွားမည့် ခရီးစဉ်က ကိုနောင်နှင့် ဝေးသွားဖို့ မဟုတ်ပေ။ ကိုနောင်နှင့် အနီးဆုံးဖြစ်အောင် သူမ ကြိုးစားရမည့် ခရီးစဉ်ဖြစ်၏။

ဒီခရီးစဉ်မှ အပြန်မှာ ကိုနောင်ကို ပေးထားသည့် ရက်ချိန်း ထက်စောပြီး အဖြေ ပေးကောင်း ပေးဖြစ်မှာ သေချာ၏။

၇။

သူသွားမည့် ခရီးစဉ်ကို မမထားက ကြိုသိနေ၏။
လေးလေးကတော့ သွားခါနီး အချိန်မှ သိပေမည်။

ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဆွဲထွက်လာသော သူမကို ကြည့်ရင်း
လေးလေး မေးသည်။

“ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ အေးမြတ်မို့”

‘ကျွန်မ မြို့ကို ခဏ ပြန်မလို့ပါ။ ကိုအောင်သစ်နဲ့ တစ်ခါ
တည်း ကိစ္စရှင်းမလို့ပါ လေးလေး။ ကျွန်မဘဝကို ကျွန်မ ထူထောင်

ချင်တဲ့အခါမှာ ပြဿနာ မဖြစ်ရလေအောင် ရှင်းထားချင်လို့ပါ”
အကျိုးအကြောင်းပြောရင်းက လေးလေးကို ကန်တော့
လိုက်သည်။

“အေးကွယ်၊ သွားလေရာ ခလုတ် မထိပါစေနဲ့၊ လိုအင်ဆန္ဒ
တွေလည်း ပြည့်စုံသူ ဖြစ်ပါစေ၊ မမတို့ဆီကိုတော့ ဝင်ဖြစ်အောင်
ဝင်နော်၊ မမတို့ဆီကနေမှ သွားချင်ရာကို ဆက်သွားပေါ့”

အမေတို့ဆီကို ဝင်ဖို့ လေးလေးပြောသည်။ မြို့ကို ရောက်
ပြီးမှ ကိုအောင်သစ် မရှိရင်လည်း သူမ မြို့ကို ဧကန်နေကြောင်း
စာကြိုပါးလိုက်လို့ ရသည်ပဲ။

“သင်္ကြန်အမိ ကျွန်မ ပြန်လာခဲ့မှာပါ လေးလေး”

“နေဦး အေးမြတ်မို့၊ ဒီကိစ္စကို ဥပဒေအကြောင်း နားလည်
တဲ့သူဆီမှာ မေးပြီး အကူအညီတောင်းတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ မြို့မှာ
လေးလေး စာသင်ပေးဖူးတဲ့ တပည့်မတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ သူက
ဥပဒေကို စိတ်ဝင်စားပြီး ရှေ့နေလိုက်စားနေတယ်၊ သူနာမည်က
ခင်မာဝင်းတဲ့၊ သူ့ဆီကို အကျိုးအကြောင်း စာရေးပေးလိုက်မယ်၊
သူနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး လုပ်တာ ပိုကောင်းမယ်”

ထိုင်ရာမှ ထပြီး အခန်းထဲသို့ လေးလေး ဝင်သွား၏။

မမထားက အနားကပ်လာပြီး သေချာအောင် မေး၏။

“ကိုနောင်နဲ့ တွေ့ရင် ဘာမှ မပြောရဘူးနော်၊ နင် ရက်ကြာ
လို့ရှိရင် ဒုက္ခပဲ၊ ဘယ်နေပြန်မယ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြောရမလဲ”

“မနက်ဖြန် ဈေးလာခဲ့မယ်လို့ ပြောမိပြီးသား ဖြစ်နေတယ်
လေ မမထား။ မမထား သွားတွေ့ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရင်း
ကျွန်မ ရေးပေးထားခဲ့တဲ့ စာကို ပေးလိုက်လေ၊ သင်္ကြန်အမိ ပြန်လာ
မယ်လို့သာ ပြောပေါ့”

သူမတို့နှစ်ယောက် စကားတွေ ပြောအပြီးမှာ လေးလေး
ပြန်ရောက်လာ၏။

“ဒီစာကို ယူသွား အေးမြတ်မို့၊ ခင်မာဝင်းကိုလည်း အကျိုး
အကြောင်း ပြောပြ၊ ခင်မာဝင်းက အေးမြတ်မို့ကို သိရင် သိနေမှာ”
လေးလေးနှင့် မမထားကို နှုတ်ဆက်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ အဆင်း
မှာ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်ရသေး၏။

တကယ်ဆိုရင် ကိုနောင်နှင့် တွေ့ပြီး အကျိုးအကြောင်းကို
သေချာ ပြောသင့်သည်။ ဟိုတွေးဒီတွေးတွေ ကိုနောင် လျှောက်တွေး
ရင် ဒုက္ခပဲဟု စိုးရိမ်မိ၏။

ကားချိန်နီးသောကြောင့်ပင် စိတ်ကို ဖြတ်ပြီး အမြန်ထွက်

စောင်စိန်ဝင်း (ပုစားကုန်း)

ခဲရသည်။

၈။

“ဟယ် သမီး ပြန်လာတယ်”

သူမကို တွေ့တွေ့ချင်းမှာ အမေက ဆီးကြို ပွေ့ဖက်၏။
အပြင်မှ ပြန်ရောက်လာသော အဖေကလည်း ရုတ်တရက်ကြီး ဝမ်း
သာမလို ပြုပြီးမှ မျက်နှာ ပြန်တည်သွား၏။

“ဘာလုပ်ဖို့ ပြန်လာရတာလဲ အေးမြတ်မို့”

“သမီးမှာ ကိစ္စရှိလို့ပါ အဖေ၊ သမီး ဒီက ထွက်သွားပြီး
လေးလေးတို့ဆီမှာပဲ နေနေတာပါ”

မောင်စိန်ဝင်း (ပုစားကုန်း)

“ကျွန်မ မပြောဘူးလား၊ မောင်လေးစိုးဝေဆီမှာပဲ ရှိနေမှာ

လို့”

“သမီး ပြန်လာတာ စိုးဝေ သိရဲ့လား”

“သိပါတယ် အဖေ၊ လေးလေးကိုယ်တိုင်ကကို စာရင်းအ
ပြတ် ရှင်းဖို့ လွှတ်လိုက်တာပါ”

“သမီးစိတ်က ပြတ်ရင် ပြီးတာပါပဲ၊ ဘာလို့ ဇာတ်လမ်းရှုပ်
ချင်တာလဲ”

“ဟုတ်တယ်သမီး၊ ဒီကောင် မြို့မှာ ပြန်နေနေပြီ၊ သူမယား
ကြီးဆုံးသွားတာ လေးလလောက် ရှိသွားပြီ ပြောတယ်၊ သမီးရောက်
တာသိရင် ဒီကောင် ပေါက်ချလာမှာပဲ”

“သူ့ဘာသာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေ၊ ဒီလူ့ကိုတော့ ဒီတစ်
သက် ပြန်မပေါင်းဘူး၊ ပြတ်ပြတ်စဲစဲ လုပ်ချင်တယ်ဆိုတာလည်း
သမီးဘဝကို သူ နှောင့်ယှက်လို့ မရအောင်ပါ”

အဖေက တအံ့တဩဖြင့် ကြည့်သည်၊ အဖေကတော့ သူမ
၏ စကားတွေကို ကြားရသဖြင့် ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် မျက်ရည်
လည်နေ၏။

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

သူ မြို့ကိုရောက်တာ သုံးရက်မြောက်သွားသော်လည်း
ကိုအောင်သစ်နှင့် ဆုံခွင့်မရသေးပေ။ သူမ ရောက်သည့် မနက်မှာ
ပင် ကိစ္စတစ်ခုနှင့် အပြင်ထွက်သွားသည်ဟု သိရသည်။

ကိုအောင်သစ် မရောက်ခင် လေးလေးပြောလိုက်သော
မခင်မာဝင်းနှင့်လည်း မဆက်သွယ်မိသေးပြန်။

မခင်မာဝင်းမှာလည်း အမှုကိစ္စတစ်ခုကြောင့် တခြားမြို့ကို
ရောက်နေ၏။ သုံးလေးရက်လောက်ကြာမှ ပြန်ရောက်မည်ဟု သိရ
သည်။

လေးရက်မြောက်သော နေ့လည်ခင်းမှာတော့ သူမ အဖေ
အိမ်သို့ လူကြီးစုံရာဖြင့် ကိုအောင်သစ် ပေါက်ချလာသည်။
ကိုအောင်သစ်နှင့်အဖွဲ့ကို အဖေက အိမ်ရိပ်နင်းခွင့် မပေး
ပေ။

အဖေကတော့ သူမ ခဏမှေးနေသည့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်
လာပြီး တီးတိုး စကားပြော၏။

“သမီး ဟိုကောင်ရောက်လာပြီ၊ သမီးအဖေကတော့ ခြံထဲ
အဝင်မခံဘူး”

“သူ တစ်ယောက်တည်းလား”

“လူကြီးတွေတချို့လည်း ပါကြတယ်”

“အဖေ့ကို ပြောလိုက်ပါ အဖေ၊ သူတစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ဝင်ခွင့်ပေးလိုက်ပါလို့၊ သူနဲ့ သမီးစကားပြောမှ ဖြစ်မယ်၊ ဒီအိမ်ပေါ် မှာပဲ စကား အပြတ်ပြောမယ်”

“အေးအေး သမီး၊ အဖေ သွားပြောလိုက်မယ်၊ သမီး အဖေ ကတော့ ဒေါသကြီးနေတာ၊ တော်ကြာ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန် မှာ စိုးရတယ်၊ သမီးတို့ချင်း ရှင်းကြတာ ပိုကောင်းတာပေါ့”

အခန်းထဲမှ အဖေ ပြန်ထွက်သွားတော့ အဝတ်အစားတို့ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေမှုကို ပြင်လိုက်သည်။ မျက်နှာကိုလည်း အလှပဆုံး ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်လိုက်၏။

သူမဘက်မှ အသင့် အနေအထားဖြင့် ကိုအောင်သစ် အလာကို စောင့်နေမိ၏။

အိမ်ပေါ်သို့ ပထမဆုံးတက်လာသူမှာ ကိုအောင်သစ် မဟုတ်ဘဲ အဖေဖြစ်နေသည်။

“သမီး အဖေကိုပြောခိုင်းလိုက်တယ်ဆို၊ ဟုတ်ရဲ့လား သမီး ဒီကောင်ကို အိမ်ပေါ်ပေး မတက်စေချင်တာ အမှန်ပဲ သမီး”

“ပေးတက်လိုက်ပါ အဖေရာ၊ ဒီအိမ်ပေါ်မှာ ပြောရဆိုတာ

ပိုကောင်းပါတယ်၊ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ လွတ်လိုက်နော် အဖေ၊ ကျန်တဲ့သူတွေကို အိမ်ပေါ်တက်မလာစေဖို့ အဖေ တားထားပေးဦး”

“ကောင်းပြီ သမီး၊ အခုချက်ချင်း ဒီကောင်ကို အဖေ လွတ် လိုက်မယ်”

အိမ်ပေါ်မှာ အဖေ ပြန်ဆင်းသွား၏။

အပေါက်ဝကို ကျောပေးပြီး အသင့် ထိုင်စောင့်နေမိ၏။

သူတစ်ယောက်တည်းကို တွေ့ခွင့်ရသောကြောင့် ကို အောင်သစ် ဝမ်းသာနေမည်လား မပြောတတ်ပေ။

၉။

“အေးမြတ်မိုး”

“ကြွပါ၊ ကွန်မဏ့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်”

သစ္စာတရားကို မသိတတ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏

မျက်နှာသည် အတော်လေးကို မင်္ဂလာမဲ့နေပြန်၏။

“ကိုအောင်နဲ့ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါလား အေးမြတ်မိုး၊ အေးမြတ်မိုး

ပျောက်သွားကတည်းက ကိုအောင် အနဲ့ ရှာခဲ့တယ်၊ အမြဲလည်း

နားစွင့်နေမိတယ်၊ အခုလည်း ခဏီက ပြန်ရောက်ရောက်ဆွင့်

၂၃၀ **မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)**

အေးမြတ်မို့ ရောက်နေတယ်ဆိုတာကို သိတာနဲ့ လူကြီးတွေ ခေါ်ပြီး ကိုအောင် လာခဲ့တာပါ”

သရုပ်ဆောင်ကောင်းလွန်းသောကြောင့် အကယ်ဒမီတွေ တသိတတန်းကြီး ပေးဖို့ ကောင်းနေ၏။ ဘီလူးက လူယောင်ဆောင် တာ အသက်ပါလွန်းသည်။

“ရှင်မှာ ပြောစရာတွေ ဘာကျန်သေးလဲ”

“ရှိတာပေါ့ အေးမြတ်မို့၊ အခုဆိုရင် အေးမြတ်မို့ ဖြစ်ချင်တဲ့ အတိုင်း သူ့အလိုလို ဖြစ်လာခဲ့ပြီ၊ ကိုအောင် ဇနီးဆုံးသွားလို့ ကလေး တွေနဲ့ ဒီမြို့မှာပဲ အိမ်ဆောက်ပြီး ပြန်အခြေချနေပြီ၊ ကိုယ့်အိုးကိုယ့် အိမ်ရာနဲ့ဆိုတော့ အေးမြတ်မို့လည်း မျက်နှာငယ်စရာ မလိုတော့ ဘူးပေါ့”

စကားတွေကို နားထောင်နေရင်းကပင် အမြင်ကပ်လာ၏။ ဆက်ပြောဖို့ ဟန်ပြင်ဆဲမှာပင် ဒေါသတကြီး တားမြစ်လိုက်ရ၏။

“တော်တော့ ဘာမှ မကြားချင်ဘူး၊ ရှင့်အသံကို ကြားရတာ ရှင့်စကားတွေကို နားထောင်ရတာ အတော်လေးကို ကျက်သရေ မဲ့လွန်းအားကြီးတယ်၊ ဒီမယ် ကိုအောင်သစ် ရှင်နဲ့ကျွန်မ ပေါင်းဖို့ ပြန်လာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ကြဖို့ အတွက်

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ် ၂၃၁

စာရင်း အပြတ်လာရှင်းတာပဲ”

“အေးမြတ်မို့စကား ဘာဆိုလိုချင်တာလဲ”

“ဇူးချင်ဟန် ဆောင်မနေပါနဲ့၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ တရားဝင်ကွာ ရှင်းဖို့ ပြောနေတာ ရှင်းပြီလား”

မထင်မှတ်ထားသော တိုက်ကွက်ကြောင့်ပင် ကိုအောင် သစ် ငိုငိုကျသွား၏။

သူမအဖို့ ပထမအဆင့်အနေဖြင့် အပေါ်စီးက ရနေသည် ဟု ကောက်ချက်လို့ ရနေသည်။

သရုပ်ဆောင်ကောင်းသော ကိုအောင်သစ်က မစားရတော့ မည့် အမဲကို သဲနှင့်ပက်ဖို့ စကားတွေဖြင့် တိုက်ခိုက်လာလေသည်။

သူမကလည်း တင်းခံကာ ပြန်လည် ထိုးစစ်ဆင်သည်။

“ဟား . . . ဟား”

“ရှင် ဘာလှောင်တာလဲ”

“ရယ်စရာ ကောင်းလို့ပါ အေးမြတ်မို့၊ ငါနဲ့ တစ်နှင်ကျော်

www.burmeseclassic.com

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

ကင်းကွာသွားတာနဲ့ အရမ်းလှလာပြီး အရမ်းစကားတွေ တတ်လာ တယ်။ ကြည့်ရတာ မင်းဦးလေးကျရှင်ဆရာရဲ့ လေတွေပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့”

“ရှင် လေးလေးကို ဘာမှ စော်ကားမော်ကား ပြောစရာ အကြောင်းမရှိဘူး။ လေးလေးက ကျွန်မ ဘဝ မိုးမှောင်ကျနေတာကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့လူ၊ ရှင်လို နှမချင်း၊ သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းမစာတဲ့ သူ မဟုတ်ဘူး”

“တူမ အချောအလှလေးကို ကယ်တင်ချင်မှာပေါ့။ မင်းက ဒီမြို့မှာတော့ ငါ့မယားပဲ။ ဒီမြို့ကနေ ရန်ကုန်ရောက်သွားတော့ နတ် ရေကန်ထဲ ပစ်ချလိုက်သလို အပျိုလေး ပြန်ဖြစ်သွားရော။ ဒီမှာတင် မင်းကို ကြိုက်စေ့ခေါ်မယ့် နွားမရွံ့ပိတ်လုပ်ပြီး တခြားသူ လက်ထဲ ထည့်ပေးမယ့် ကယ်တင်ရှင်ကြီးပေါ့”

“ရှင် မစော်ကားနဲ့နော်။ လေးလေးက ရှင်ပြောသလို မယုတ် မာဘူး။ ပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့ ကိုနောင်ကလည်း ရှင်လောက် စိတ်ထား ယုတ်မာတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ ရှင်နဲ့ ဘာဆို ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။ ခိုင်းနှိုင်း တာတောင် လုံးဝ မပတ်သက် မစပ်အပ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီ။ ခင်ဗျားလေးက ကျုပ်နဲ့ ကွာရှင်းပြီးမှ ဒီအစီ

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

အစဉ်ကို လုပ်လို့ရမှာ ဆိုပါတော့။ သေတဲ့အထိ မှတ်ထား။ မင်း ငါ့ကို ပြန်မပေါင်းနဲ့ ကိစ္စမရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းကိုတော့ ငါ ကွာမပေး နိုင်ဘူး”

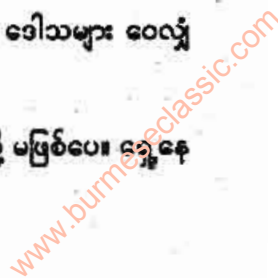
အောင်သစ်၏ ယုတ်မာမှုက တစ်ခဏချင်းမှာ ဘူးပေါ်သ လို့ ပေါ်လေတော့၏။

“ရတယ်လေ။ ရှင်က လွယ်လွယ်နဲ့ ပြောမရရင် ရှင်ထက် တတ်ကျွမ်းတဲ့ ရှေ့နေ ရှေ့ရပ်တွေနဲ့ စကားပြောရမှာပေါ့”

“မင်း သွားဆွေးနွေးဖို့တောင် လမ်းညွှန်ပေးလိုက်ဦးမယ်။ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ငါတို့မြို့က ရှေ့နေပေါက်စမလေး ခင်မာဝင်းက အရမ်း လက်စောင်းထက်တယ်လို့ နာမည်ကြီးနေတာ။ သူ့ဆီ မင်း သွားပြီး တိုင်ပင်လိုက်ပါ။ မင်း သဘောပေါက်သွားလိမ့်မယ်။ ဒီမှာ ငါ့ဆီက ကွာရှင်းစာချုပ် မရဘဲ မင်း လုပ်ချင်ရာ လုပ်မယ်ဆိုလို့က တော့ အားလုံး အရှက်ကွဲပြီး မင်းရဲ့ အကောင် မယားမီးမှု မြောက်မှာ သေချာတယ်”

ကိုအောင်သစ်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဒေါသများ ဝေလျှံ ကာ အိမ်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းသွား၏။

ကိုအောင်သစ်ကိုတော့ လျှော့တွက်လို့ မဖြစ်ပေ။ ရှေ့နေ

စောင်စီရောင်း (ပုစီးကုန်း)

မခင်မာဝင်းကိုပင် သိနေပြန်၏။ သူမ တိုင်ပင် ငှားရမ်းဖို့အတွက်ပင် လမ်းညွှန်ပေးပြန်သည်။

၁၀။

ကိုအောင်သစ် ဆင်းသွားပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပင် အိမ်ပေါ်
သို့ အဖေနှင့် အမေတို့ တက်လာကြ၏။ ဆက်လက်လုပ်ဆောင်ရ
မည့် ကိစ္စများကို သူမ စဉ်းစားနေရပြီ။

“အဆင်မပြေဘူးလား သမီး”

“မပြေဘူးလို့ ဆိုရမယ် အဖေ”

“သမီးတို့ချင်း စကားပြောတာ အသံကျယ်ကျယ် ထွက်လာ
ကတည်းက အဖေ ပြေးတက်ပြီး အဆုံးလုပ်မလို့ပဲ၊ သမီးအဖေမက

မောင်စိန်ဝင်း (ပုဂံကုန်း)

အတင်း ဆွဲထားလို့ တက်မရတာ၊ ဒီလိုကောင်မျိုးကို ပါးစပ်နဲ့ ပြောလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

အဖြေကတော့ အတော်လေး ရှင်းနေပြီ။ ကိစ္စအားလုံးကို သူမ ချပြလိုက်တာ မှားသွားလေသလား မသိပေ။ ကိုအောင်သစ်ကတော့ အကြောင်းစုံ သိသွားပြီး ရသမျှ လိုက်ညစ်မှာ သေချာ၏။

“ရတယ် အဖေ၊ သူနဲ့ ပြောတာ အဆင်မပြေလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဥပဒေ တတ်ကျွမ်းတဲ့ ရှေ့နေနဲ့ စကားပြောရမှာပေါ့”

“သမီးတွေ့တာ အမှန်ဆုံးပဲ။ သမီး သွားတဲ့ ရှေ့နေလေး ခင်မာဝင်းက အရမ်း တော်တာ၊ မှန်တဲ့ဘက်ကိုလည်း ရပ်ပေးတယ်”

သူမ ပြောလိုက်သောစကားကို အမေက အားတက်သရော ထောက်ခံ၏။ လေးလေး စာရေးပေးလိုက်သော မခင်မာဝင်း၏ ဂုဏ်သတင်းမှာ အတော်လေး မွှေးနေသောကြောင့် အားတက်သွားမိ၏။

“သမီးလည်း သူ့ဆီ အခု သွားတွေ့မှာပါ။ လေးလေးကလည်း သူ့ဆီကို စာရေးပေးလိုက်ပါတယ်”

“သမီး အဖေ အဖော်လိုက်ခဲ့ရမလား”

“ရတယ် အဖေ၊ သမီး သွားရဲပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း စက်ဘီးနင်းတာ ကြည့်နင်း။ ရှေ့နေမလေး

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

အိမ်က အဝေးပြေးလမ်းဘေးမှာဆိုတော့ ကားတွေကို ဂရုစိုက်ဦး၊ စက်ဘီးနဲ့ကား တစ်ချက် မှားတာနဲ့ အမြဲလိုလို တိုက်တော့တာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

ပန်းကမ္ဘာစက်ဘီးလေးကို စီးပြီး ထွက်လာခဲ့မိသည်။

မခင်မာဝင်းကတော့ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ဆို ပြန်ရောက်နေလောက်ပြီ ထင်၏။

“မမအနေနဲ့ ဆရာနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ရော၊ ညီမလေးကို သနားလို့ပါ ကူညီချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလူက လူလည် ညီမလေးဇာ သူက ဥပဒေအကြောင်းကို တော်တော် သိထားပုံရတယ်”

စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစွာဖြင့် အားကိုးတကြီး လာခဲ့ခြင်းတွေကို အပိုင်းပိုင်း ဖြစ်စေပြန်၏။

မခင်မာဝင်း ပြောသောစကားတွေကိုသာ မှင်သက်မိပြီး နားထောင်နေဖြစ်၏။ တကယ်တော့ အရာအားလုံးအတွက် မျှော်လင့်ချက် မဲ့သွားခြင်းလည်း ဖြစ်လေ၏။

www.burmeseclassic.com

ဟောဇိန်ဝင် (ပုဂံးကန်း)

“ညီမလေးအနေနဲ့ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ကိုယ်ထူထောင်မယ့် အစီအစဉ်ကို သူသိသွားတာ ပိုညစ်လို့ ကောင်းသွားတာပေါ့၊ ဒီအတိုင်း ဆိုရင်တော့ ညီမလေး အခက်တွေ့သလို မမအနေနဲ့လည်း ဘာမှ အကူအညီ ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နားအလည်ဆုံးဖြစ်အောင် အရပ်စကားနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ယောက်ျားနဲ့ တစ်နှစ်ခွဲတိတိ အဆက်အသွယ်မရပဲ ကင်းကွာနေခဲ့မယ်ဆိုရင် အဲဒီယောက်ျားဟာ အဲဒီမိန်းမကို ကွာရှင်းခွင့်တောင်းနိုင်တယ်။ ဒါက ယောက်ျားက ကွာရှင်းချင်ရင် လုပ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးပဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့ကျတော့ လင်ယောက်ျားနဲ့ သုံးနှစ်တိတိ အကူအညီ အထောက်အပံ့မရပဲ ကင်းကွာနေခဲ့မယ်ဆိုရင် အဲဒီယောက်ျားကို ကွာရှင်းဖို့ မိန်းမကနေပြီး တရားရုံးမှာ ဦးတိုက်လျှောက်ခွင့်ရှိတယ်။ ကွာရှင်းနိုင်တယ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးနော်။ ကွာရှင်းခွင့် တောင်းခံခွင့်ပဲ ရှိတယ်။ အခု ညီမလေးနဲ့ ဒီလူနဲ့က ကွဲသွားကြတာ တစ်နှစ်ခွဲသာသာပဲ ရှိသေးတယ်။ ပြီးတော့ ညီမလေးကလည်း သူမသိအောင် ထွက်သွားခဲ့တာ”

“ဒါဆို ကျွန်မဘဝကို သူလုပ်ချင်သလို လုပ်ခွင့်ရှိနေတဲ့ သဘောလား မမ၊ သစ္စာမရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ တရားခဲ့

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

ချုပ်ကိုင်မှုကို ကျွန်မ လည်စင်းပေးရုံပေါ့”

သူမ စိတ်တို့ အတော်လေးကို ပုံပျက်သွားခဲ့ရ၏။ အားကိုးတကြီးနှင့် လာခဲ့သော်လည်း အရာမထင်၊ ကိုနောင့်မျက်နှာလေးကို ပြေးမြင်မိ၏။ မကြာမီရက်များမှာ သင်္ကြန်ကို ရောက်တော့မည်။ သူမအဖို့ သင်္ကြန်မိအောင် ပြန်ရမည်။

အခုအခြေအနေအတိုင်းမှာ သူမ ပြန်သွားလည်း ဘာမှ အကြောင်းထူးမှာ မဟုတ်ပေ။

မပြီးပြတ်နိုင်သေးသော ဒီအနေအထားမှာ ကိုနောင့်ကို အဖြေ ပေးဖို့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။

ဒီဘဝမှာတော့ ကိုနောင့်နှင့် ဝေးရပြီဟု တွေးလိုက်မိသည်။ စိတ်ထွေပြားစွာဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမထားမိပဲ ပန်းကမ္ဘာဘီးလေးကို နင်းပြီး ပြန်ခဲ့သည်။

လမ်းအကွေ့မှာပင် ရွှေတည့်တည့်ဆီသို့ ရိပ်ခနဲ ထိုးဝင်လာသော သဏ္ဍာန်တစ်ခုကိုသာ မြင်လိုက်ရ၏။

တစ်ကိုယ်လုံး မြောက်တက်သွားပြီး နာကျင်ခံပြင်းမှုတို့ ဖြစ်ရလေသည်။

၂၄၀

စောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

ကိုနောင်ရေ . . . ဟုပင် စိတ်အစဉ်မှာ မြည်ဟီးစွာ အော်
ဟစ်မိလိုက်လေ၏။

သူ့နှုတ်ပြားက
ပြောသမျှအကုန်ပင်
ပုံပြင်ဆိုလဲ (လည်း)
တကယ်ပဲထင်
ယုံလိုက်ချင်ရဲ့
မမြင်သာမှ အတွေးမှာတွေ
ပေ့မှပြန်မှာလို့ သိချိန်မှာစွဲလန်း ...
အမြဲတမ်း ပျက်မရတဲ့ ခက်ရာ ရပြီပဲ ...။

၁။

“မာမိတို့အနေကတော့ သား ရွေးချယ်တဲ့သူကို တွေ့ချင်
မြင်ချင်တာတော့ အမှန်ပဲ၊ အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ ကံကောင်းခြင်းတွေ
ကို ချီးကျူးရမှာ သေချာတယ်”

“ဟုတ်တယ် သား၊ ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်နဲ့ သားဘဝ
ကို လွှမ်းမိုးနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးကို ဒယ်ဒီတို့က ဘာမှ ငြင်းနေစရာ
အကြောင်း မရှိဘူး၊ သူ့ကို သားနည်းတူပဲ လက်ခံကြည်ဖြူရမှာပေါ့
သား”

စောင်စိန်ဝင်း (ပုစားကုန်း)

အေးမြတ်မို့ဆိုသော နာမည်လေးကို ကြားပြီး ဒယ်ဒီမာမိ တို့ကတော့ အတော်လေး သဘောကျနေ၏။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အေးကို မြင်ချင်တွေ့ချင်ကြ၏။ အေးဆီမှ ရရှိမည့်အဖြေကို သူ စောင့်ဖို့ လိုသေး၏။

“သင်္ကြန်မလွန်ခင် အေးကို တွေ့ရမြင်ရမှာပါ။ ဒီရက်ပိုထိုမှာ တော့ ဒက်ဒီတို့ ခဏလေး သည်းခံပေးပါ။ အေးကို မြင်ရင် ဒက်ဒီတို့ ပိုပြီး ချစ်မြတ်နိုးမှာ သေချာပါတယ်”

ဒက်ဒီမာမိတို့ ရှေ့မှာ အေးကို အမွမ်းတင်ပြီး ပြောခဲ့သည်။ ဒီအကြောင်းတွေကို အေး သိရပါက ဝမ်းသာမှာ သေချာ နေ၏။

အေးနှင့် တစ်ရက်မျှ ကင်းကွာပြီး နေခဲ့ရသော အချိန်များ သည် သူ့အတွက်တော့ အတော်လေးကို ခြောက်ကပ်ကပ် နိုင်လွန်း လှသည်။

နောက်နေ့မနက် အေးနှင့် ချိန်းဆိုထားရာ ဈေးထိပ်က အအေးဆိုင်မှာ သူ ပီရိယကောင်းပြီး ထိုင်စောင့်ဖြစ်သည်။

သူ့စိတ်ကပဲ မျှော်ရလွန်း၍ စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်မိခြင်းလား မသိ။

သူ့ပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

အေးတစ်ယောက် အရင်ရက်တွေထက် ပိုပြီး ဈေးအလာ နောက်ကျခဲ့နေ၏။

အချိန်တို့ တဖြည်းဖြည်း ကုန်ဆုံးလာသည်နှင့် သူ့ရင်တို့ ပို၍ ပင်ပန်းနေရသည်။ တစ်စုံတစ်ခုသော အတားအဆီး အဖြစ်အ ပျက်ကြောင့်သာ အေးတစ်ယောက် မရောက်လာနိုင်တာပဲ ဖြစ်ရ မည်ဟု တစ်ထစ်ချ တွေးမိပြန်၏။

မျှော်တော်လောဖြင့် မောပန်းရင်ဖိုရစဉ်မှာပင် ဆိုင်ရှေ့သို့ မမထားတစ်ယောက် ရောက်လာ၏။ မမထားကို မြင်ရသောအခါမှ ပင် သူ့ကြောင့်ကြမှုက ပိုထင်ရှားသွားရ၏။

“မမထား အေးရောဟင်၊ အေး ဘာဖြစ်လို့ မလာတာလဲ၊ အေး နာဖျားနေလို့လား”

သူ့မေးခွန်းများကို ကျေနပ်အောင် မမထား မဖြေ၊ တိုတိုတုတ်တုတ်ဖြင့် စကားဖြတ်ဖို့ မမထား ကြိုးစားနေ၏။

“အေးမြတ်မို့ ဒီနေ့ ဈေးမလာဖြစ်ဘူး ကိုနောင်၊ ဒီစာကို

www.burmeseclassic.com

အေးမြတ်မို့ ပေးခိုင်းလိုက်တာ၊ မင်းရဲ့ ဆရာစိုး ပါလာတယ်၊ မမထား သွားတော့မယ်”

သူ့ရှေ့သို့ စာအိတ်လေး ပစ်ချပေးပြီး မမထား ထွက်သွား ၏။ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းကြောင့် မမထားကို အသံဖြင့် လှမ်းတား၏။

“မမထား ခဏနေပါဦး”

သူ့တားမြစ်ခြင်းက အချည်းနှီး ဖြစ်ရ၏။ မမထားက သူ့ကို တစ်ချက်လေးမှ ငဲ့မကြည့်ဘဲ ဥပက္ခာခြေလှမ်းတွေဖြင့် ထွက်ခွာသွား နေသည်။

သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်မှာ ထီးတည်းဖြစ်နေသော စာအိတ်လေး ကို အကြည့်ရောက်ဖြစ်သည်။ အေး အမှာရှိသည်ဆိုသော စာအိတ် လေးကို ကောက်ကိုင်ပြီး အမြန် ဖောက်ဖတ်မိတော့၏။

သူ့လက်တို့ တုန်ယင်နေသလို၊ သူ့ရင်ခွန်သံသည်လည်း မူမမှန်သော စည်းချက်များဖြင့် လှုပ်ရှားနေရပြန်၏။

ကိုနောင် ...

နှုတ်မဆက်၊ စကားမဆိုဖြစ်တဲ့အတွက် အေးကို နားလည်စေချင်တယ်။

အရေးတကြီးကိစ္စတစ်ခုကြောင့် မနေ့ကပဲ မြို့ကို အေး ပြန်ဖြစ်တယ်။

ကိုနောင်နဲ့ ဇေးရာကို ထွက်သွားတယ်လို့ တွေးထင်ပြီး စိတ်ပူမနေနဲ့ဦးနော်။

ကိစ္စပြီးတာနဲ့ အေး ချက်ချင်း ပြန်လာခဲ့မယ်။ တစ်ချို့အပင်တွေမှာ ပိတောက်တွေ ဖူးနေကြပြီ ကိုနောင်။

အေး

အေး စာကို အကြိမ်ပေါင်းထပ်မျှ သူ ဖတ်ပြီး အဓိပ္ပာယ် ဖော်ကြည့်သည်။

၂၄၈

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

မည်သည့် အရေးတကြီးကိစ္စကြောင့် မြို့ကို ပြန်သွားသည်
မသိပေ။ စိုးရိမ်နေသော သူ့နှလုံးသားကိုမှ အေး ကျီစားပျက်ရယ်
ပြုသွားသည်လား။

ပြန်လာခဲ့မည် . . . ဆိုသော စကားကို မျှော်လင့်ကြီးစွာ
ဖြင့် သူ ယုံချင်သည်လေ . . .။

၂။

ပြဿနာ အခက်အခဲတို့ ရှိနေပါလျက် အေး စကားရိပ်
မဟာခဲ့။

သူ့ကို တစ်ဖမ်းသူ . . . ဟု အေး ထင်မှတ်လေသလား။ ရှိ
နေသော ပြဿနာ အခက်အခဲကို အေးနှင့်အတူ ပြေရှင်းချင်၏။
အခုတော့ ဘာတွေဖြစ်လို့ နောက်ဆက်တွဲ ဘာတွေ ထပ်ဖြစ်မည်ကို
သူ မသိရပေ။

အေး ထွက်သွားတာ နှစ်ရက်ပြည့်မြောက်သွားပြီ။

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

အေး မရှိသော ဝန်းကျင်၊ အေး စကားသံတို့ ဆိတ်သွင်းရ
သော အချိန်နာရီတို့သည် သူ့အတွက်တော့ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစရာ
များ ထပ်တလဲလဲ ဖြစ်ခဲ့ရပြန်သည်။

ငိုချင်သူကို လက်တို့သည်ပဲ ဆိုရမည်လားလေ။

ဆောက်တည်ရာ မရချင်သော စိတ်ကြောင့်ပင် မာမိ ဖတ်
နေကျ လစဉ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုကို သူ လှန်ဖတ်ကြည့်သည်။

အဖွင့်စာမျက်နှာ၏ တတိယမြောက် ကဗျာလေးကို ဖတ်
မိပြန်တော့ သူ့အဖြစ်ကို တမင် ရည်ညွှန်းပြီး ရေးဖွဲ့လေသလား
. . . ဟု ထင်မှားမိပြန်၏။

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

ဒဏ်ရာ

ဇ

လာမှာပါလေ ...

ယုံကြည်နေစေ

အချိန်လဲ (လည်း) ကျော်

ခုသြော် ...သူညာပြီပေါ့

မလာတော့တာ သေချာပြီပဲ

ညာရက်ရဲတာ ...။

ဇ

ညာရက်တယ်ကွယ်

လာမယ်ပြောပြီး၊ ရင်ထဲမီးမြိုက်

အပူတိုက်သလား၊ သူ့ကောား သူ့အသံ

ပြန်လို့ ကြားယောင်၊

နားထောင်ကောင်းအောင် ပြောတတ်တာ ...။

ဇ

သူ့နှုတ်ဖျားက

ပြောသမျှ အကုန်ပင်

🐉 **စောင်းစိုင်း (ပုစားကုန်း)**

ပုံပြင်ဆိုလဲ (လည်း)

တကယ်ဝဲထင်

ယုံလိုက်ချင်ခဲ့

မမြင်သာ အတွေးမှာတွေ့

မေ့မှဖြစ်မှာလို့ သိချိန်မှာ စွဲလန်း ...။

အမြဲတမ်း ပျက်မရဘဲ၊ ဧကန်ရာက ရပြီပဲ ...။

အနီး ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ယုံလွင့်နေသော သင်္ကြန်ကြို တေး
များကြောင့်ပင် ကောင်းကင်က မာယာပြုပြီး သင်္ကြန်ကြိုဖိုကို ရွာခဲ့
စေပြန်၏။

နောက်မနက်ဆိုရင် ပီတောက်တွေ ပွင့်နိုင်ကောင်း၏။
အေး စာထဲမှာ ပြောခဲ့သော ပီတောက်ဖူးတွေက ပွင့်အာကြတော့မှာ
သေချာနေ၏။

တကယ်လို့သာ ဒီကဗျာလေးထဲက ဖြစ်သည်အတိုင်း
သင်္ကြန်မှာ အေး ရောက်မလာဖြစ်ရင် သူ့အဖို့တော့ ရင်ကျွမ်းလောင်
မြိုက်ရပြီ။

သူ မထင်ထားသော ခရီးတစ်ခုကို အနားနီးမှ အေး ဖန်

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ် 🐉

တီးခဲ့သည်ပဲ ...။

ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်ရသော်လည်း အေး ပြောသမျှတွေကို သူ
ယုံချင်သည်။

ဒါကလည်း အခုအကြိမ်မှ မဟုတ်ခဲ့ပါလေ ...။

အေးနှင့် စတင်တွေ့ရှိချိန်မှ ယနေ့ကာလအထိ အေး ပြော
သမျှကို သူ ယုံခဲ့ရသည်ပဲ ...။

သူ့ယုံကြည်မှုတွေ ပျက်ယွင်းအောင်တော့ အေး ပြုနိုင်စွမ်း
မည် မထင်။

မဆိုစကောင်း ဆိုစကောင်း အကြောင်းမသင့်၍ ဖြစ်ခဲ့ရ
သည်ရှိသော် ...။ အေး ပြောသမျှ စကားတွေကို သူ ဆက်ပြီး
ယုံနေဦးမှာ သေချာသဏ္ဍံပဲ ...။

၃။

အေး ထွက်သွားပြီး တတိယမြောက်သောနေ့မှာတော့ သူ
နှင့် မမထားတို့ လမ်းမှာ ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

သူ့အရိပ်ကို မြင်၍ ရှောင်လွှဲချင်သော မမထားကို သူ
မရမက မျက်နှာချင်းဆိုင်ရသည်။

မမထား၏ အမူအရာတွေကြောင့်ပင် သူ့ပုပန်မှုတို့က ပိုမို
လာခဲ့ရသည်။

“မမထား”

➤ **စောင်စိန်ဝင်း (ပုစားကုန်း)**

“ဘာကိစ္စရှိလဲ ကိုနောင်”

“တွေ့ရက်သားနဲ့ ဘာလို့ ရှောင်ချင်ရတာလဲ မမထား”

မမထား အမူအရာတွေက အတော်လေး မူပျက်နေ၏။

အကြောင်းအရာ တစ်ခု၊ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုက မမထား၏ စိတ်

တွေကို လွှမ်းမိုးထားနေပုံ ရသည်။

“ဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး ကိုနောင်၊ အေးမြတ်မို့ ထွက်
သွားတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုနောင် မေးလာခဲ့ရင် မမထား မပြော
တတ် မဆိုတတ် ဖြစ်မှာ စိုးလို့ပါ”

“အေးက ဒီရက်ပိုင်းကျမှ ဘာကိစ္စနဲ့ မြို့ကို ပြန်ရလာလဲ
မမထား၊ သင်္ကြန်ရောက်ရင် ကျွန်တော့်အတွက် အဖြေပေးမယ်ဆို
တာ မထားလည်း သိနေတာပဲ၊ သင်္ကြန်နီးမှ ကပ်ပြီး သူ့ ရုတ်တရက်
ကြီး ခရီးထွက်သွားတာ တစ်ခုခုတော့ အကြောင်း ရှိမှာပါ”

“မင်းနဲ့ရော သူနဲ့ပါ ပတ်သက်နေတာ မှန်ပေမယ့် မင်း
ပူပန်သလိုမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူ မြို့ကို ပြန်သွားရတာက အရေး
ကြီးတဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ တစ်ခုကြောင့်ပဲ ကိုနောင်”

မမထား၏ စကားတွေက ဝေဝါးဝါး၊ သူ့အတွေးတွေကို
နည်းပေါင်းစုံဖြင့် လှည့်စား ပြားယောင်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်၏။

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ် ➤ ၂၇

“အကျိုးအကြောင်းကို ပြောပြသင့်တာပေါ့ မမထား။ ဘာမှ
ရေရေရာရာ မသိရတော့ ကျွန်တော် လျှောက်တွေးနေဖြစ်တယ်၊
ပြောပြပါ မမထား”

“မဖြစ်ဘူး ကိုနောင်ရယ်၊ မမထား ဒီအကြောင်းတွေကို
ပြောပြလို့ မဖြစ်ဘူး၊ တော်ကြာ မမထား မပြောတတ် မဆိုတတ်တာ
နဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေက တစ်မျိုး ဖြစ်သွားမယ်၊ မင်းတို့ချင်း ပြန်တွေ့ကြ
တဲ့အခါမှာ မင်း သိရမှာပဲ ကိုနောင်၊ အေးမြတ်မို့ ပြန်ရောက်လာတဲ့
နေ့ကိုပဲ မင်း စောင့်နေလိုက်ပါ”

မမထား စကားတွေက တစ်စုံတစ်ခုအတွက် တမင် ချန်
ထားနေတာ သေချာ၏။ သူ ထပ်ပြောမည် ပြင်ဆဲမှာပင် မမထား
ထွက်သွားပြန်၏။

“မမထား”

မမထား၏ ခြေလှမ်းတို့က မရပ်။

သူ ဘာ တွေ့လုပ်ပြီး ဘယ်လိုနေရမည် မသိတော့ပေ။ သူ့
နှလုံးသားကိုတော့ အေးက ကောင်းကောင်းကြီး ပြုစားရစ်နေပြီပဲ။

၂၈ ဖောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

အေး ထွက်သွားပြီး လေးရက်မြောက်သောနေ့တွင် တစ်နေ့
လုံး သူ့စိတ်တွေ လေးလံနေခဲ့ပြန်၏။

ရာသီမဟုတ် အံ့မှိုင်းပွေလီခဲ့သော ကောင်းကင်ကလည်း
တစ်စုံတစ်ခုအတွက်ပင် အံ့မှိုင်းကာ မရွှင်မပျ ဖြစ်နေခဲ့၏။

ညဘက် အိပ်ရာဝင်တော့ အိပ်မက်ထဲမှာ အေးကို မြင်မက်

၂၈။

သူ့ဆီသို့ အေး ပြန်ရောက်လာခဲ့၏။

သူ့ကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေသာ တွင်တွင်ကျနေခဲ့၏။

သူ့ကို စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောမဆို နေပြခဲ့သည်။

အေး၏ မျက်ရည်တွေကြောင့်ပင် သူ့ရင်မှာလည်း ဝမ်း
နည်းပူဆွေးခဲ့ရလေ၏။

ရွှေသင်္ဃာတေ

၄။

အေးကို မျက်ရည်များဖြင့် အိပ်မက်မှာ မြင်တွေ့ပြီး မနက်
လင်းတော့ အေး ထွက်သွားသည်မှာ ငါးရက်မြောက်သွား၏။

အိပ်ရာထစဉ်မှာပင် အေး ကိုယ်ငွေ့တွေကို သူ နီးနီးစပ်
စပ် ရနေခဲ့ပြန်၏။

သွားရင်းလာရင်းကပင် အေးသဏ္ဍာန်တို့ကို အနီးအပါးမှာ
ဖြတ်ခနဲ အမြဲတွေ့တွေ့နေပြန်၏။

ထူးခြားသော အာရုံခံစားမှုများကြောင့်ပင် အေးအတွက်

စိုးရိမ်မိပြန်၏။

အဝေးတစ်နေရာမှာ အေးတစ်ယောက် မည်သည့် ပြဿနာတွေနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည် မသိ။

တစ်နေကုန် ကားတစ်စီးဖြင့် သူ လျှောက်သွားနေဖြစ် သည်။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ဆရာစိုးတို့ အိမ်ကို သူ သွားရောက် ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ ထူးဆန်းစွာဖြင့် အေးကို မြင်ယောင်မိနေ သောကြောင့် အေးတစ်ယောက် ပြန်ရောက်နေမည် . . . ဟု မဝံ့မရဲ တွေးမိသည်။

အေး ပြန်မရောက်သည်ပဲ ထားဦး။ မတင်မကျ ဝေဝေဝါး ဝါး ပြောခဲ့သော မမထား စကားများကို သိရဖို့အတွက် ဆရာစိုးနှင့် တွေ့မှ ဖြစ်ပေတော့မည်။

ရှေ့မျက်နှာ နောက်ထားပြီး ဆရာစိုးနှင့် ရင်ဆိုင်တော့မည်။ ဆရာစိုးကတော့ ဝေဝေဝါးဝါး စကားများ မဆိုဘဲ ပြဿနာ အဆိုး အကောင်းကို ပြောပြလိမ့်မည် . . . ဟု သူ ယုံကြည်မိပြန်၏။

ဆရာစိုးတို့ ခြံရှေ့သို့ ကားထိုးရပ်လိုက်တော့ ညဆယ်နာရီ ထိုးနေပြီ။ ဒီအချိန်ဆိုတော့ ဆရာစိုးတစ်ယောက် အိမ်မှာ မလွဲမသွေ ရှိ၏။

ခြံတံခါးကို ဆင်းအဖွင့်မှာပင် ရှေ့မလှမ်းမကမ်းမှာ အေးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူ ဝယ်ပေးခဲ့ဖူးသော ဝတ်စုံလေးဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့ ထင်ရှား စွာ အေး တက်သွားလေ၏။

ဝမ်းသာစွာဖြင့် အေးနောက်ကို အမိလိုက်မိသည်။ အိမ်ပေါက်ဝကို ရောက်သည်နှင့် အေးကို မမြင်မတွေ့ရ တော့ပေ။

“ကိုနောင် ရောက်လာပြီ”
သူ့ကို မြင်သည်နှင့် မမထားက ပြောလိုက်သည်။
ညှော်ခန်းမှာ သူ ထိုင်တော့ ဆရာစိုး ရောက်လာသည်။
“မင်း ရောက်လာပြီလား ကိုနောင်၊ ထားကတော့ မင်းဆီ ပုန်း ခဏခဏ ဆက်နေတာ”

“ဟုတ်တယ် ကိုနောင် ကိုးနာရီလောက်အထိ အိမ်ကို မင်း ပြန်မရောက်သေးဘူး၊ အိမ်က ပြောလိုက်လို့ မင်း လိုက်လာတာလား”

ကိုနောင်”

“မဟုတ်ဘူး မမထား အိမ်ကို ကျွန်တော် ပြန်ကိုမရောက်
သေးတာ၊ ဆရာစိုးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ တမင် လာခဲ့မိတာ”

သူ့စကားများက အမှားပါသွားလေသလား မသိ။ မမထား
ရော ဆရာစိုးတို့ပါ မျက်နှာပျက်သွားကြ၏။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင်
အေးကို မေးလိုက်မိသည်။

“အေး ပြန်ရောက်နေပြီ မဟုတ်လား မမထား”

“မင်း ဘယ်လို ထင်လဲ ကိုနောင်”

“ပြန်ရောက်နေပြီလို့ ထင်တယ် ဆရာစိုး၊ ကျွန်တော် ခြံတံ
ခါးဖွင့်တော့ ကျွန်တော့်ရှေ့ကနေပြီး အေး အိမ်ပေါ်တက်သွားတာ”

“အင့် . . . အင့်”

သူ့စကားကြောင့်ပင် မမထား ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ပြီး
နို့ကြွေးတော့၏။

ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော အဖြစ်အပျက်များကြောင့်ပင်
တစ်ခုခု ဖြစ်နေတာကို ရိပ်စားမိတော့၏။

“မင်း ထင်လို့ပါ။ ဒီတစ်သက် မင်းဆီကို အေးမြတ်ဖို့ ပြန်
လာမှာ မဟုတ်ဘူး ကိုနောင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အေးက ဘာလို့ ပြန်မလာရတာလဲ၊ အေး
ကျွန်တော့်ကို မမြင်မတွေ့ချင်တော့တာလား ဆရာစိုး”

“အဲဒီလို မှတ်ယူရင် မင်းအဖို့ ပိုပြီး သက်သာရာရလိမ့်မယ်
ကိုနောင်”

“မဟုတ်တာပဲ ဆရာစိုး၊ ဘာတွေဖြစ်ပျက်နေတာလဲ
ဆရာစိုး၊ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြကြပါ။ ဝေဝေဝါးဝါး မလုပ်ကြပါနဲ့ဗျာ၊
ကြာရင် ခေါင်းတွေရှုပ်ထွေးပြီး ကျွန်တော် ရူးသွားရလိမ့်မယ်”

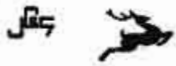
မရွက်မကြောက်စတမ်းပင် ရင်ထဲရှိသည့်အတိုင်း သူ
တောင်းဆိုလိုက်မိသည်။

မမထားကလည်း မျက်ရည်များဖြင့် ဆရာစိုးအား ဖြစ်
ကြောင်းကုန်စင် ပြောဖို့ တောင်းဆိုလိုက်၏။

“ဟုတ်သားပဲရှင် ကိုနောင် သိအောင် ရှင်ပဲ အကြောင်းစုံ
ပြောလိုက်ပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုရင်တော့ ဒီစာကို မင်းအရင် ဖတ်
ကြည့်လိုက် ကိုနောင်”

ဆရာစိုးက အိတ်ထဲမှ စာရွက်ကို ထုတ်ယူပြီး သူ့ကို ကမ်း
ပေးလိုက်သည်။ ရင်မောစွာဖြင့် လှမ်းယူကာ သူ ဖတ်လိုက်သည်။

မောင်လေး ...

အားလုံးတော့ ကိုယ်ကျိုးနည်းကုန်ပြီ။
 အောင်သစ်နဲ့ သမီး တွေကြတယ်။ အဆင်မပြေ
 ကြတော့ သမီးက ရှေ့နေမလေးဆီ သွားတယ်။
 ရှေ့နေမလေးဆီကလည်း ဘာမှ ထွေထွေထူးထူးမသိ
 ခဲ့ရလို့ ထင်ပါတယ်ကွယ်။
 အောင်သစ် ညစ်တဲ့ အတိုင်း လည်စင်းပေးရုံပဲ ရှိတော့
 တာ အမှန်ပဲ။ သမီးလေး စိတ်တွေ အရမ်းညစ်သွား
 လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ရှေ့နေမလေးဆီက စက်ဘီးနင်း
 ပြီး အပြန်မှာပဲ ကားတိုက်ခံရတယ်။ အချို့ကတော့
 ကားရှေ့ကို တမင် တိုးဝင်တာလို့ ပြောကြတယ်။
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးလေးကတော့ နေရာမှာပဲ ပွဲချင်း
 ပြီး သေသွားပြီ မောင်လေး။
 ဒီစာရရချင်း မောင်လေး လိုက်လာခဲ့ပါ။

မမ

စာကို ဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်းနှင့် ဝမ်းနည်းတုန်ယင်နေမိ၏။
 စာပြီးဆုံးသွားသည်နှင့် အလန့်တကြား သူ မေးလိုက်မိ

သည်။

“ဒါဆို အေး ဆုံးပြီပေါ့ ဟုတ်လား ဆရာစိုး”
 “ဟုတ်တယ် ကိုနောင်၊ မနေ့က ဆုံးတာ၊ ဒါကြောင့်ပဲ မင်း
 ဆီကို ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူးလို့ တွေ့တွေ့ချင်းမှာ ပြော
 လိုက်ရတာပေါ့ ကိုနောင်”

အမြင် အကြားတို့မှာ သူ မယုံချင်။
 အေး ဆုံးပြီဆိုသော သတင်းကို အတည်မပြုချင် ... ။
 သူ့ရင်နှင့်တကွ သူ့နှလုံးသားတို့ ပြင်းထန်စွာ ဝမ်းနည်းမိ

ပြန်၏။

၅။

“ကိုယ်ပြောပြတာတွေကို ကိုနောင် သဘောပေါက်လောက် ရောပေါ့၊ တစ်နေ့ကျရင် အေးမြတ်မိုးအကြောင်း သိရလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကြောင့်ပဲ ကိုနောင်နဲ့ အေးမြတ်မိုးကို မပတ်သက်စေချင်ခဲ့တာ၊ ကိုနောင်ကို ကြည့်ပြီး ဒီ အကြောင်းတွေကို အရင်က ကိုယ် ပြောမထွက်ခဲ့ဘူး။ အေးမြတ်မိုးက ကိုနောင်ကို ပြောပြလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ် ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ် ထင်သလို မဟုတ်ခဲ့ကြဘူး။ အေးမြတ်မိုးကလည်း ကိုနောင်ကို ကရုဏာဖြစ်မိပြီး ပြောမပြခဲ့ဘူး။ ကိုနောင်နဲ့ အလိုက်သင့်နေပေးခဲ့တာ လည်း အေးမြတ်မိုးက သံယောဇဉ် ရှိခဲ့လို့ပဲ။ ဒီသင်္ကြန်မှာ အဖြေပေး မယ်လို့ဆိုတာ ထား ပြောပြလို့ ကိုယ် သိရတယ်။ ကိုနောင်ကို အဖြေ

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)

မပေးခင်မှာ အောင်သစ်နဲ့ ကိစ္စပြတ်ဖို့ အေးမြတ်မို့ ကြီးစားရင်းနဲ့ပဲ အသက် ဆုံးသွားခဲ့တာ။ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို တကယ်ပဲ ကိုယ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတယ်”

နောက်ကြောင်း ပြန်ပြောနေသော အဖြစ်အပျက်တွေကို ဝမ်းနည်းမှုများဖြင့် သူ နာခံယူနေမိသည်။

ပြောပြနေသော ဆရာစိုး၏ အသံတို့သည် မှုန်မှုန် ရှိမနေ။

သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့သော သူ့အတွက် ငဲ့ညှာလွန်း ခဲ့သော အေး တစ်ယောက်ကတော့ ဒီကမ္ဘာက အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာ သွားခဲ့လေပြီပဲ။

“ကိုယ်တို့တွေ အခုချက်ချင်း ထလိုက်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့ မလဲ ကိုနောင်၊ ခုအချိန်ခါမျိုးမှာ မင်း ကားမောင်းလို့ မဖြစ်ဘူး။ အခုလည်း ညဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးနေပြီ၊ မနက်စောစော လိုင်းကားနဲ့ ပဲ လိုက်သွားကြမယ်၊ သင်္ကြံလတာကိုတော့ ကိုယ်တို့ မိမှာပါ”

သူ့အပါးမှနေပြီး ဘယ်တော့မှ အဝေးကြီး ထွက်မသွားဘူး

သူပြောနေသမျှယုံချင်တယ်

ဟု ပြောဆိုသော အေး တစ်ယောက် အခုတော့ မရှိတော့ပြီ။

သူ့ရင်တို့ ဖြေဆည်မရအောင် ကြေကွဲရ၏။ သူ့လိုပင် အေးလည်း ကြေကွဲမှုများဖြင့် သေဆုံးခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်။

တကယ်တော့ သူနှင့်အေးတို့ကို ရင်ကျိုးစေသော သူမှာ မညှာတာ မထောက်ထားရက်သော ကံကြမ္မာပင် ဖြစ်လေ၏။

မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)